

Giới thiệu Vợ Xấu Thành Vợ Hiền

Thể loại: Hiện Đại, Trùng sinh, sủng.

Converter: ngocquynh520

Editor: Tuyết Khanh

Số chương: 42 chương + 4 NT

Hoàng Hân Nguyệt mở mắt tỉnh dậy thì đã thấy bản thân mình quay trở về thời điểm bi kịch của cuộc đời cô sắp xảy ra. Điều này khiến bản thân cô không biết nên cười hay khóc...

Kiếp trước vì cái gọi là bạn bè, cái gọi là thâm mến, cái người dù bị cô hại cho đến chết cũng không đổi, người đàn ông vẫn yêu cô, người vẫn cung chiều cô, bao dung cô, hiện tại cô sống lại* (trùng sinh), cô quyết định đi tìm lại tình yêu ngày xưa, mà yên lặng ở bên cạnh anh bảo vệ anh?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Lăn nữa sống lại (1)

Edit: Tuyết Khanh

Nếu như cuộc sống có thể làm lại từ đầu, mình sẽ cố gắng đi làm cái gì, cố gắng đi thay đổi gì, cho tới bây giờ Hoàng Hân Nguyệt cũng chưa từng nghĩ tới cuộc sống của mình có thể bắt đầu lại, cũng chưa từng nghĩ tới, cô có thể trở về lúc những bi kịch bắt đầu xảy ra, ôm theo áy náy còn có lòng thành kính, cô từ trên giường bò xuống đi tới toilet.

Cô mang theo bộ dáng mất hồn đã qua ba ngày rồi, cũng trùng sinh trở lại ba ngày rồi, dựa vào cửa phòng rửa tay, cô từ từ nhìn mình trong gương, trẻ thêm vài tuổi, vẫn là dáng dấp giống như trước đây, thanh thanh tú tú, coi như đứng ở trong đám người, cũng có thể nhìn thấy một đồng người như vậy.

Nhưng là, cô có một đôi mắt to rất sáng ngời, hợp với khuôn mặt đơn thuần, quả thật giống như một cô nhóc con cần người che chở, đã từng, cũng có một người như vậy, nói với cô, cô chính là mạng sống của anh, tất cả của anh. Anh thích cô thật, sự thẳng thắn của cô, trên người cô mang theo một mùi vị rất ấm áp, hôm nay cô sống lại rồi, anh lúc này cũng sống rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Lăn nữa sống lại (2)

Trên mặt cô không còn mang theo cái loại đau khổ không chỗ nương tựa kia nữa, cũng sẽ không còn bộ dáng khổ sở không muốn nhớ lại, cũng không tiếp tục hối hận những việc đã xảy ra rồi, từ khi sống lại đến bây giờ đã ba ngày rồi, ba ngày cũng đủ cho cô bình tĩnh trở lại rồi, vào giờ phút này, cô nên làm một việc đúng đắn, dùng cảm đối mặt với tất cả mọi thứ.

Lau mặt một cái, chợt cô đau đớn sợ hãi la lên, thì ra là, cô đụng phải cục sưng trên trán mình, lại nói cô cũng thật xui xẻo, chỉ là cũng bởi vì vết thương này, cô mới có thể trở về, lại nói. . .

Khóe miệng cô nâng lên một nụ cười lạnh, không biết vì sao kiếp trước của chính mình, đứng, trước kia xem như là kiếp trước đi, hiện tại cô đã quay trở về, tại sao phải ngu như vậy.

“Hoàng Hân Nguyệt mày đã quay trở về, mày đã quay trở về.” Cô không ngừng động viên mình, tế bào toàn thân đang không ngừng sôi trào, đôi tay bởi vì kích động nắm thật chặt thành quả đấm.

“Cốc cốc cốc. . .” Ngoài cửa có tiếng gõ cửa truyền tới, thân thể cô sợ hãi run một cái, cả người cũng bị tiếng động này làm tỉnh táo lại. Sau đó vỗ vỗ gương mặt cứng ngắc của mình, chỉnh xong tâm tình của mình, vội vàng nhanh chóng chạy đi mở cửa.

“Hân Nguyệt có phải thân thể cậu không thoải mái hay không? Ngày mai phải nộp luận văn tốt nghiệp rồi. . . Tại sao cậu vẫn còn ở trong trang web Thế Giới Tiểu Thuyết xem tiểu thuyết chứ?” Cô mở cửa, đứng nhìn người ở ngoài cửa.

Người tới mặc một bộ váy dài, váy này mặc lên người cô ta, càng làm nổi bật lên vóc người duyên dáng xinh đẹp, phong thái yếu điệu. Tóc dài đen bóng thẳng tắp thả xuống, bên dưới lông mi cong vút là một đôi mắt thật to sáng long lanh lo lắng nhìn cô.

Ngón tay Hoàng Hân Nguyệt nắm cái khóa cửa đã dần dần trắng bệch, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân đang muốn bộc phát, không chế ý tưởng muốn xông lên cho cô ta mấy cái tát của chính mình, cô vội vàng cúi đầu, cũng không có tránh ra để cho cô ta đi vào, hai người cứ như vậy đứng ở ngoài cửa.

“Hân Nguyệt rốt cuộc cậu muốn như thế nào?” Trong mắt Vương Tiểu Vân nhanh chóng thoáng qua một chút nóng nảy còn có chút giễu cợt.

“Minh không sao, chỉ là mấy ngày nay vì muốn làm cho xong luận văn tốt nghiệp mà phải thức đêm.”

“Thật sao, vậy luận văn của cậu viết xong chưa? Có thể cho mình mượn xem một chút không?” Vương Tiểu Vân vội vàng hỏi tới, giống như chậm một chút, thì luận văn sẽ chạy mất vậy.

Quả nhiên —— khoe miệng Hoàng Hân Nguyệt nhanh chóng thoáng qua một chút châm chọc, thật may là lúc này cô đang cúi đầu, cho nên Vương Tiểu Vân mới không có chú ý tới động tác của cô.

“Thật xin lỗi, mình không cẩn thận nhấn bàn phím xóa mất rồi, ối! Điều tại mình lúc ấy không cẩn thận đụng phải góc bàn, bằng không cũng sẽ không bị như vậy, đoán chừng đến thời gian nộp luận văn không còn kịp rồi, cậu có đồng ý cho mình mượn của cậu xem một chút không?” Hoàng Hân Nguyệt nói xong còn ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái, phát hiện mặc dù trên mặt Vương Tiểu Vân mang theo mỉm cười, nhưng thất vọng trong mắt làm sao có thể lừa được cô đây.

Kiếp trước mình thật ngu ngốc, mới có thể nhầm người xấu thành người tốt, tin nhầm một người cận bã, trên cái thế giới này, tại sao có thể có một người tốt bụng như vậy chứ, tại sao có thể có được chứ, nếu như —— có, chỉ có thể là người kia người bị cô làm tổn thương, mất đi sinh mạng.

Cô chợt ngây ngốc khiến Vương Tiểu Vân đứng ở ngoài cửa có chút nghi ngờ, chỉ rất là nhanh, cô ta liền đẩy bả vai của cô một cái, tùy ý giải thích: “Hân Nguyệt cậu xem —— nếu là mình làm xong, thì mới vừa rồi mình cũng sẽ không mượn của cậu rồi, đúng rồi, cậu không mời mình đi vào ngồi chơi một chút sao?”

“Xin lỗi, lần sau đi, Tiểu Vân cảm ơn cậu đã qua đây thăm mình...mình bởi vì thức đêm thân thể có chút mệt mỏi, phiền cậu hai ngày tới giúp mình xin phép giáo viên cho mình nghỉ nhé, được không?”

Vương Tiểu Vân nghe cô nói như thế, rõ ràng trong lòng vì ghen ghét cô mà rất khó chịu, lại còn không thể không mỉm cười gật đầu một cái.

“Vậy cậu lên trang web Thế Giới Tiểu Thuyết xem tiểu thuyết của cậu đi. Nghỉ ngơi đi, mình không quấy rầy cậu nữa.”

Đuổi Vương Tiểu Vân đi, Hoàng Hân Nguyệt đóng cửa lại tiếp đó dựa lưng vào trên khung cửa, hai mắt cô ngơ ngác ngắm nhìn trần nhà, sau đó phát ra một tiếng cười khổ, tiếng cười kia xen lẫn chua xót làm cho người ta cảm thấy rất đau lòng, rất thê lương.

Cô có thể rất ngu, cô vẫn xem Vương Tiểu Vân trở thành bạn tốt, ăn có gì ngon, chuyện vui, đồ tốt cũng sẽ chia sẻ với cô ta, nhưng đến cuối cùng, cư nhiên nuôi dưỡng lòng ham muốn của cô ta, thậm chí đến cuối cùng, cô ta không chỉ đoạt người đàn ông của cô, thân phận của cô, tất cả tất cả của cô, là cô quá ngây thơ rồi sao? Chỉ là đời này, người đàn ông kia không cần cũng được, cô sẽ đem hân tã tặng cho cô ta, vừa đúng thành một đôi nam nữ cận bã!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không bị tính kế

Edit: Tuyết Khanh

Kiếp trước, cái trán của cô cũng là bị đụng vào góc bàn, cộng thêm thức đêm viết luận văn, cho nên mơ mơ màng màng ở trong nhà trọ của mình ba ngày, cũng không có ra khỏi cửa một lần, cũng chính là vào lúc này Vương Tiểu Vân đã tìm tới cửa, cũng giống như mới vừa rồi vậy, hỏi mượn luận văn tốt nghiệp của cô, một lần mượn, thật sự có đi không có về, cô ta vẫn ở trước mặt cô một bộ dáng, sau lưng lại là một bộ dáng khác.

Nếu như cô không lần nữa trở về, nhất định lại bị Vương Tiểu Vân lừa, kiếp trước không phải cũng là như vậy sao?

Lừa lấy luận văn tốt nghiệp của cô, biến thành của mình, cuối cùng giáo sư mang luận văn của cô đề cử cho lãnh đạo trường học xem, lãnh đạo vừa nhìn thấy liền kích lệ, mang năng luận văn nộp đi lên, tham gia một cuộc thi trong nước rất nổi danh, sau đó đoạt giải, khi đó Vương Tiểu Vân là như thế nào cùng cô giải thích, ha ha...

“Thật xin lỗi Hân Nguyệt, mình không phải cố ý, mình rõ ràng in là luận văn của mình, không biết tại sao đến cuối cùng lại trở thành bài của cậu nộp lên

nữa? Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi —”

Rõ ràng mục đích của cô ta rõ ràng như vậy, nếu như là luận văn của cô, tại sao phía trên lại có tên tuổi của Vương Tiểu Vân, ha ha mình còn ngây ngốc ngược lại đi an ủi cô ta, nói với cô ta không sao, cô ta đoạt giải cũng như là chính mình đoạt giải rồi.

Đến cuối cùng luận văn cô nộp lên bị giáo sư ở ngay trước mặt bạn học cả lớp quăng trở lại, nói rằng cô không xứng làm học sinh của ông, nói cô lòng xấu hổ tối thiểu cũng không có, nói tại sao cô lại chép lại luận văn của Vương Tiểu Vân, khi đó cô đỏ bừng cả khuôn mặt, muốn phản bác, thầy giáo lại không cho cô cơ hội, trực tiếp để cho cô cút ra ngoài, luận văn tốt nghiệp của cô trực tiếp bỏ đi, muốn cô học lại một năm.

Bây giờ cô còn nhớ rất rõ lúc ấy cô ôm luận văn tốt nghiệp của mình khóc rất thê lương, loại cảm giác đó cô vĩnh viễn vĩnh viễn đều nhớ kỹ, sợ rằng đời này kiếp này, thậm chí là kiếp sau kiếp sau cũng không quên được mất.

Sau đó, mọi người vừa nhìn thấy cô, ánh mắt đều trở nên kì lạ, cô cũng bởi vì chuyện này nên không có trở lại trường học đi học lại, mà là lựa chọn nghỉ học, bởi vì khi đó cô mang thai đứa bé, đứa bé ——

Hoàng Hân Nguyệt vội vàng bỏ dậy, tay chân run không ngừng, kiểm tra toàn bộ một lát, cô từ trong túi xách của mình tìm được một cái nút áo, đây không phải là một cái nút áo bình thường, là thiết kế của một thiết kế sư rất có danh vọng trên thế giới, kể cả áo sơ mi cũng là đồ số lượng có hạn trên thế giới, cho nên mặc bộ áo sơ mi này không phải là người bình thường có thể mặc được.

Cô từ lúc sống lại lần đầu tiên phát ra mỉm cười từ nội tâm, lần này luận văn tốt nghiệp của cô không có bị đánh cắp, ngay cả cái nút áo cũng ở đây --- trên người cô, tất cả còn kíp bù đắp lại, chỉ là Vương Tiểu Vân, nhất thời cô mỉm cười chuyển thành cười lạnh.....

“Vương Tiểu Vân tất cả của tôi nếu như cô có bản lĩnh thì hãy tới đây giành đi, lần này, tôi sẽ không dễ dàng để cô bắt nạt như vậy, một người ngu xuẩn một lần là đủ rồi.” Cô âm thầm thề ở trong lòng.

Cô trước tiên mở laptop ra, vì để ngừa chuyện bất ngờ xảy ra, cô kết nối vào mail, đến hộp thư, mang luận văn trực tiếp gửi đến hộp thư của giáo sư, sau đó gửi một cái tin nhắn nói cho thầy cô gửi bài đến hộp thư của thầy, thầy nhớ lên xem.

Tiếp theo ra khỏi hộp thư, mở bản văn ra, mã hóa*(khóa, cài mật khẩu) bản văn lại, sau đó trở về, cảm thấy như vậy vẫn không an toàn, nghĩ đến Vương Tiểu Vân thường mượn laptop của cô, cô liền trực tiếp khóa laptop luôn.

Thật may là bình thường cô có một thói quen rất tốt, một chút tài liệu khá quan trọng sẽ lưu trong USB, cái thói quen này cô cũng không có nói cho ai biết, mà lúc đó luận văn của mình bị Vương Tiểu Vân đánh cắp, là do cô không có phòng bị.

Ngay lúc đó cô đối với Vương Tiểu Vân cũng rất tín nhiệm, có ai sẽ nghĩ tới, kiếp trước Vương Tiểu Vân lừa gạt cô nói rằng không thể gửi qua email, phải trực tiếp in ra giấy giao cho giáo sư, ngay lúc đó cô còn không biết mình mang thai đứa bé, cho nên thân thể nhiều chỗ không thoải mái, liền yên tâm mang luận văn giao cho cô ta, cô không ngừng cười khổ.

Sờ bụng một cái, lúc này đứa bé đã tới rồi đi, kiếp trước cô thật sự không thích đứa bé này, nghe theo lời Vương Tiểu Vân, cảm thấy đứa bé là gánh nặng, cho nên đem con bỏ đi, mà cái nút áo kia cuối cùng cũng bị Vương Tiểu Vân mang đi.

Cô vẫn cảm thấy kì lạ Vương Tiểu Vân làm sao lại biết, tại sao lại biết một cái nút áo kia không phải một cái nút áo bình thường, mãi cho đến khi cô chết rồi, cô mới hiểu được, cô mang thai đứa bé, tất cả đều là do Vương Tiểu Vân thiết kế, mục đích là vì sợ cô cùng cô ta giành Lý Hồng Vũ.

Kiếp trước quả thật cô rất thích Lý Hồng Vũ, không —— phải nói là thâm mến đi!

Điều bí mật này cũng chỉ có Vương Tiểu Vân biết, khi cô chuẩn bị nói cho Lý Hồng Vũ biết cô thích hắn ta, Vương Tiểu Vân trực tiếp cầm nút áo của mình đi gặp người kia, vừa nghĩ tới, lòng của cô cũng rất đau, rất đau, khi anh biết cô đem con ——

Về mặt của anh cô vĩnh viễn nhớ, đó là một phút trước vừa mới biết mình sắp làm ba thì cảm thấy rất hạnh phúc, bộ dáng rất vui vẻ, một phút sau nét mặt khổ sở giống như xuống địa ngục, đời này cô sẽ không làm như vậy, sẽ không, cô nhất định phải sinh ra đứa bé này thật khỏe mạnh.

Vừa nghĩ tới đó, cô rất muốn nhìn thấy người đàn ông kia, người đàn ông đáng giá để cô dùng một đời đi thích, một đời đi yêu.

Kiếp trước, cô không xứng làm vợ anh, đời này, cô nhất định phải làm một người vợ thật tốt của anh, làm một người vợ hiền, để cho anh cảm thấy anh là một người đàn ông hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Gia thế

Hoàng Hân Nguyệt mang tất cả đồ rơi đầy đất bỏ lại vào trong túi, mang nút áo cầm một sợi dây nhỏ xuyên thành dây chuyền, đeo lên, tiếp theo cầm

chìa khóa, đeo túi xách lên mở cửa, dùng chìa khóa khóa cửa, liền vội vàng vàng hướng đến mục đích mà đi.

Căn nhà trọ Hoàng Hân Nguyệt ở rất gần trường học, ban đầu cha mẹ của Hoàng Hân Nguyệt sợ cô ở tại ký túc xá trong trường học không quen, cho nên liền mua căn nhà trọ này, làm chỗ ở cho con gái, nói đến cái này, đây cũng là chỗ khiến cho Vương Tiểu Vân ghen tỵ.

Vương Tiểu Vân cảm thấy hai nhà bọn họ gia thế rõ ràng giống nhau, tại sao Hoàng Hân Nguyệt lại tốt số như vậy có thể có chỗ ở riêng, cô ta lại không có, tại sao Hoàng Hân Nguyệt không cần cố gắng mà có thể lấy được tất cả những thứ tốt nhất, mà cô ta lại không được chứ? Cho nên, trong lòng cô ta cực kỳ khó chịu.

Thật ra thì nói gia thế giống nhau, đó là do Vương Tiểu Vân tự cho là đúng, nhà họ Hoàng gia thế thì cùng nhà họ Vương ngang sức ngang tài, nhưng ai bảo anh trai Hoàng Hân Nguyệt lợi hại như vậy, thông qua cố gắng của mình, ngăn ngừa vài năm liền có công ty của riêng mình.

Thì ra là anh trai Hoàng Hân Nguyệt _Hoàng Tân Duy lúc đi học đại học đã bắt đầu đi làm, vừa tốt nghiệp liền cùng bạn bè cùng nhau lập nghiệp, lúc mới bắt đầu rất vất vả, mỗi ngày mệt nhọc không nói, khi đó ba bữa cơm còn phải dựa vào ba mẹ Hoàng tiếp tế (cứu trợ), vừa bắt đầu bị người khác châm chọc cùng cười nhạo, nhưng Hoàng Tân Duy không phải là người dễ dàng nhận thua như vậy.

Chính anh thường đi ra ngoài làm việc, sau đó cũng không biết là có phải ông trời có mắt hay không, bị tinh thần của anh cảm động, có người nguyện ý ra giá cao đầu tư, mang tiền bạc rót vào công ty của anh.

Chỉ là cái điều kiện đầu tiên, người đầu tư không chỉ muốn mỗi một năm có tiền hoa hồng hơn nữa còn muốn cầm 30% cổ phần công ty, nếu như công ty đóng cửa, thì tất cả tổn thất theo pháp luật phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, hơn nữa trả lại cho người đầu tư số tiền bạc đã đầu tư vào, lúc ấy điều kiện như vậy có thể nói là rất khắc nghiệt, nếu thành công Hoàng Tân Duy chỉ có một nửa cổ phần, thất bại, anh không chỉ thiếu mấy trăm vạn, mà thậm chí là một đồng nợ.

Hoàng Tân Duy là một người mới vừa bước chân ra xã hội, có lý tưởng, có khát vọng là người không bao giờ nhận thua, nhưng là, đối với người như vậy, trong xã hội khắp nơi đều có, đây chính là hiện thực xã hội, sẽ không bởi vì anh có tài, mà có thể lấy được thứ anh muốn.

Lúc ấy Hoàng Tân Duy gặp phải không biết bao nhiêu áp lực, cả đêm thiếu chút nữa suy nghĩ đến bạc đầu, sau đó ba Hoàng phân tích cho anh, anh mới đồng ý nhận cái khoản tiền này.

Lúc ấy ba Hoàng có nói qua, nếu như thất bại, nhiều nhất cũng chỉ là trở lại bộ dáng như bây giờ thôi, nhưng ba Hoàng chưa nói rõ ràng, là có thể so với hiện tại còn tệ hơn nhiều.

Lúc ấy đối với Hoàng Tân Duy anh là đang thiếu một phần ủng hộ, ba Hoàng nói như vậy, để cho anh như bưng bình hiểu ra, chiến đấu với cuộc sống mới có thể thành công, còn không có đối diện với cuộc sống tại sao có thể cứ nhận thua như vậy.

Từ đó về sau, anh liều mạng cố gắng, cuối cùng dẫn dắt một công ty thiết kế nhỏ nhỏ phát triển trở thành một công ty lớn ở trên thị trường, nếu như Hoàng Tân Duy cứ như vậy thì thôi, nhưng mà anh không có như vậy, trong tay anh có tiền bạc, cũng vui đầu vào các ngành nghề khác, cho nên gần gần năm, gia tài của anh đã không còn giống như năm đó là một thanh niên nghèo chạy đi làm việc vất vả khắp nơi.

Có tiền tự nhiên cuộc sống trong nhà cũng thay đổi hẳn, sau đó Hoàng Tân Duy mua một căn nhà để cho cha mẹ dọn đến ở, nhưng ba mẹ Hoàng lại không muốn dọn nhà, bọn họ không bỏ được một ít hàng xóm cũ, nói dọn nhà tới nơi khác sẽ sống không quen, cho nên hai người già vẫn ở tại cái tiểu khu nhỏ kia.

Đối với tài sản của Hoàng Tân Duy ba mẹ Hoàng cũng không có quan tâm, chỉ biết con trai nhà mình kiếm ra tiền là được rồi, mà Hoàng Hân Nguyệt cũng không hiểu rõ, cô chỉ biết anh trai nhà cô rất thương cô, cô muốn cái gì, chỉ cần mở miệng là có thể mua được, anh trai nhà cô sẽ luôn nuông chiều cô, có lúc thậm chí cô không cần mở miệng, anh trai cũng sẽ mua cho cô.

Hoàng Hân Nguyệt so với Hoàng Tân Duy nhỏ hơn 9 tuổi, cô là con gái nhà họ Hoàng lớn tuổi mới có được, tự nhiên rất thương cô, cho nên kiếp trước cô rất đơn thuần, rất ngây thơ, cũng rất lương thiện. Cảm thấy trên thế giới này tất cả mọi người đều tốt đẹp, toàn bộ đều giống như cô, rất tốt đẹp, rất lương thiện.

Đối với Vương Tiểu Vân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên cô càng giống như móc tim móc phổi dâng lên, cảm thấy không có gì quan trọng bằng tình chị em của cô cùng Vương Tiểu Vân, cho nên, cô lần lượt bị Vương Tiểu Vân thiết kế hãm hại, lần lượt đều sẽ vì lý do hoang đường của cô ta mà tha thứ cho cô ta, ha ha. . . Nghĩ tới đây, trong lòng Hoàng Hân Nguyệt dâng lên từng trận từng trận đau đớn, trong miệng cũng tràn đầy vị đắng.

Hiện tại những hàng xóm cũ kia cũng không biết kinh tế nhà cô, nếu như bị họ biết được, nhà họ Vương cũng sẽ hiểu rõ, Hoàng Hân Nguyệt không thể không may mắn vì anh trai mình luôn khiêm tốn và rất có nguyên tắc làm người.

Kiếp trước người đầu tiên cô muốn xin lỗi là chồng của cô, cũng thật xin lỗi người nhà của mình, cha mẹ tuổi già vì chuyện của cô đau lòng không dứt, đời này, cô sẽ không để cho cha mẹ lo lắng cho cô nữa, đặc biệt là anh trai vào giây phút cuối cùng nhìn vào ánh mắt của cô, vĩnh viễn cô cũng không bao giờ quên được, đó là ánh mắt tràn ngập khổ sở, tràn ngập tự trách.

“Anh trai thật xin lỗi, lần này em sẽ không để cho mọi người lo lắng.”

Hoàng Hân Nguyệt yên lặng hạ quyết tâm trong lòng, người nhà họ Hoàng chỉ cần ra quyết định, sẽ kiên trì không ngừng tiến lên, dù cho cực khổ cùng mệt mỏi hơn nữa, cũng sẽ không buông tay, cho nên kiếp trước mình đâm đầu chày máu cũng không muốn quay đầu lại.

Hoàng Hân Nguyệt trả tiền xuống taxi, lúc đóng cửa xe, sau lưng bị một người vỗ nhẹ, cô cứng ngắc lại từ từ quay đầu, nhìn người tới với khuôn mặt cứng ngắc nhìn cô, nước mắt của cô không thể kiềm chế được mà rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Triệu Dao Dao

Edit: Tuyết Khanh

Hoàng Hân Nguyệt có một phút rất hoảng loạn, bây giờ cô rất sợ nhìn thấy anh trai, thật ra thì có người sẽ hỏi, bây giờ cô tại sao không đi tìm người nhà của mình, mà lại muốn tìm người chồng kiếp trước của cô, bây giờ có thể coi là một người xa lạ.

Bởi vì trong lòng cô rất sợ, sợ đây tất cả đều là giả, đều là do cô đang nằm mơ, cũng sợ nhìn thấy người nhà còn là ánh mắt thất vọng, cho nên cô lựa chọn trốn tránh.

Điều chỉnh lại tâm tình, cô nhìn về phía người đối diện hỏi: "Này chị Dao tại sao chị cũng ở chỗ này?"

Người đối diện có khuôn mặt thật thà, sờ sờ tóc cười nói: "Chị là tới Lâm thị đưa tài liệu, thuận tiện nói một chút chuyện về hạng mục hợp tác của công ty hai nhà, Hân Nguyệt sắc mặt em có chút tái nhợt, có phải thân thể có chỗ nào khó chịu hay không?"

Người đối diện tên Triệu Dao Dao, là trợ lý của Hoàng Tân Duy, cũng là đàn em của Hoàng Tân Duy, đi theo bên cạnh Hoàng Tân Duy vài chục năm rồi.

Cùng Hoàng Tân Duy chịu khổ, chịu mệt, kiếp trước nếu như không phải do Hoàng Hân Nguyệt tin vào lời nói của Vương Tiểu Vân, hãm hại Triệu Dao Dao, nói không chừng Triệu Dao Dao sau này lại chính là chị dâu của cô, Triệu Dao Dao là người tốt như vậy, tại sao mình lại độc ác như vậy.

Sau đó Hoàng Tân Duy cưới một người phụ nữ có thể giúp đỡ về mặt sự nghiệp của anh, tuy nhiên cũng rất khổ sở, người phụ nữ kia cho là cô ta gả cho Hoàng Tân Duy là cứu vớt anh, cho nên cả người lúc nào cũng là một bộ dáng cao cao tại thượng, xem thường ba mẹ Hoàng, càng xem thường Hoàng Hân Nguyệt, mỗi ngày lúc nào cũng xoi mói, không ngừng gây gổ với Hoàng Tân Duy, đôi lại là Hoàng Tân Duy tình nguyện ở lại công ty làm thêm giờ, cũng không muốn về nhà, kiếp trước đến lúc Hoàng Hân Nguyệt chết đi, Hoàng Tân Duy còn chưa được giải thoát*(giải thoát ở đây là thoát khỏi người phụ nữ kia "vợ của anh ấy ỹ" nhà).

Lúc này Triệu Dao Dao mặc một bộ đồ công sở, trên trán có mồ hôi nóng chảy xuống, cô ấy lau một cái, Hoàng Hân Nguyệt vội vàng lôi kéo cô ấy đi về phía Lâm thị, vừa đi vừa nói: "Chị Dao em có thể đi vào đó chung với chị không? Em bảo đảm không làm phiền đến chị, thật sự, em sẽ đi theo phía sau chị."

"Có thể, chỉ là Hân Nguyệt tại sao em lại ở dưới lầu của Lâm thị vậy?" Triệu Dao Dao mặc dù có chút thật thà, nhưng cũng không ngu, cô ấy mới vừa thấy Hoàng Hân Nguyệt mang một bộ dáng tâm sự nặng nề, hơn nữa cả người nhìn cũng rất tiêu tụy, nhưng lại không nghĩ ra được cái gì thôi.

Nghĩ tới đây, cô ấy vội vàng lôi kéo Hoàng Hân Nguyệt đến một bên, lo lắng hỏi: "Hân Nguyệt em thật không có việc gì sao?"

"Em——" lúc này bọn họ đã đứng ở dưới công ty Lâm thị, mà khi Hoàng Hân Nguyệt chuẩn bị nói gì đó, liền bị người ở phía trước cắt đứt.

"Xin lỗi, cô Triệu, tổng giám đốc Lâm của chúng tôi chờ cô đã lâu rồi, xin theo tôi đến đây đi." Người tới mặc đồ vest, đeo một cặp mắt kính gọng đen, Hoàng Hân Nguyệt vừa nghe đến lời nói của hắn, về mặt cứng lại, vội vàng lôi kéo Triệu Dao Dao nói: "Chị Dao chúng ta không nên để cho người ta chờ lâu, có chuyện gì lát nữa lại nói cho chị biết."

"Được, Thế Giới Tiểu Thuyết thật sự rất tốt, đọc miễn phí một cuốn tiểu thuyết mà không cần bỏ một xu." Triệu Dao Dao nói xong lúc này mới xoay người đối mặt người vừa tới, tài liệu chờ một lát cũng không chạy được, cô không thể để cho Hoàng Hân Nguyệt gặp chuyện không may, mặc dù Hoàng Hân Nguyệt là em gái Hoàng Tân Duy, nhưng cô cũng là người nhìn Hoàng Hân Nguyệt lớn lên, cô gái nhỏ này có lúc ngây thơ làm cho người ta phải lo lắng.

"Phiên thư kí Triệu đi phía trước dẫn đường." Người vừa tới cười cười, nhều lông mày nhìn Hoàng Hân Nguyệt đứng ở sau lưng Triệu Dao Dao một cái, không có nói gì, đi phía trước dẫn đường.

Thật ra thì Hoàng Hân Nguyệt biết bọn họ rất quen thuộc lẫn nhau, thư kí Triệu cùng Triệu Dao Dao là anh em họ, kiếp trước cô là lợi dụng quan hệ của hai người bọn họ, để hãm hại họ, cuối cùng thư kí Triệu tự nhận lỗi từ chức, mà Triệu Dao Dao từ khi đó cũng biến mất.

Thư kí Triệu bản thân là trợ lý kiêm thư ký, người kia có chuyện gì lớn nhỏ cũng sẽ để cho anh ta đi xử lý, để cho anh ta xuống lầu tiếp đón, nói rõ phần tài liệu bây giờ ở trên tay Triệu Dao Dao vô cùng quan trọng, đang lúc Hoàng Hân Nguyệt suy nghĩ lung tung, bọn họ đã tiến vào thang máy riêng.

Thư kí Triệu ấn số tầng cần đến, liền xoay người lại chỉ chỉ Hoàng Hân Nguyệt hỏi: "Khi nào thì cô Triệu ra cửa cũng cần mang theo người hầu?" Hoàng

Hân Nguyệt cũng không bởi vì lời nói của thư kí Triệu mà tức giận, chỉ là nhìn anh ta một cái.

"Hừ!" Triệu Dao Dao hừ lạnh một tiếng, thư kí Triệu sờ lỗ mũi một cái, ngược lại mỉm cười nhìn cô, chê cười cô một chút, cuối cùng cũng đến phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hoàng Hân Nguyệt nhìn hành lang rất quen thuộc này, còn có thiết kế quen thuộc, hốc mắt chút hồng, kích động dẫn đến thân thể run một cái, thư kí Triệu cũng phát hiện, bắt quả anh ta chỉ hơi nghi ngờ một chút.

Triệu Dao Dao dám dẫn người tới nhất định là an toàn, nhưng tại sao anh ta thấy cô gái nhỏ này vừa đi lên, cả người liền có cái gì đó không đúng nhưng mà lại không nói ra được cái chỗ nào không đúng, không kịp nghĩ nhiều, đã có một trợ lý khác ra tiếp đón.

"Thư kí Triệu, cô Triệu——" người tới nghi ngờ nhìn Hoàng Hân Nguyệt đứng ở phía sau một cái, tiếp đó lại đối mặt với bọn họ, nói: "Tổng giám đốc Lâm đã ở trong phòng họp chờ."

"Như vậy mời cô Triệu xin theo tôi đến đây đi."

"Tiểu Lý làm phiền cậu giúp tôi chăm sóc bạn của tôi." Nói xong buông tay Hoàng Hân Nguyệt ra, bước chân hai người vội vã đi vào phòng họp, Triệu Dao Dao thường tới Lâm thị, cho nên đối với người nơi này đều rất quen thuộc.

Hoàng Hân Nguyệt nhìn bóng lưng của Triệu Dao Dao cùng thư kí Triệu, cũng cảm thán một tiếng, lúc này Triệu Dao Dao đã có thể tự mình thay anh trai của cô bàn chuyện hợp tác, lần nữa sống lại Hoàng Hân Nguyệt càng nhìn rõ ràng hơn.

Nếu như cô nhớ không lầm, lúc này anh trai của cô đang ở nước ngoài nói chuyện hợp tác một hạng mục không thể về kịp, trong nước hạng mục hợp tác này cũng không thể không tiến hành tiếp, cho nên chỉ có Triệu Dao Dao có thể ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lâm Vĩnh Mặc

Edit: Tuyết Khanh

"Phiền cô cùng tôi tới đây ạ." Hoàng Hân Nguyệt từ từ đi theo phía sau anh ta, hai người đi tới phòng tiếp khách.

Người tới lễ phép hỏi cô: "Cô muốn uống cái gì ạ?"

"Cho tôi một ly nước lọc là được rồi, cảm ơn."

Một lát sau trước mặt Hoàng Hân Nguyệt liền có một ly nước lọc, cô cầm ly lên uống một hớp, nhiệt độ vừa phải, Hoàng Hân Nguyệt không thể không hài lòng đạo đãi khách của Lâm thị, sẽ không vì cô là người không quan trọng, mà để cho nhân viên lơ là cô, ngược lại làm cho người ta có cảm giác mình được coi trọng.

"Vậy làm phiền cô ở nơi này chờ cô Triệu một chút, tôi còn có chuyện gấp phải đi trước."

Hoàng Hân Nguyệt gật đầu một cái, cười híp mắt nói: "Cảm ơn anh, anh cứ tự nhiên."

Một giây kia Tiểu Lý cảm thấy Hoàng Hân Nguyệt giống như đã từng quen biết anh ta từ lâu, chỉ là anh ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh ta vội vàng vàng chạy tới phòng họp.

Đến lúc này vào giờ phút này ngồi ở trong phòng tiếp khách Hoàng Hân Nguyệt cũng có chút mơ hồ, cô một lần xúc động liền chạy tới Lâm thị, nếu như không có gặp được Triệu Dao Dao đoán chừng hiện tại cô vẫn còn ở lầu dưới đi. Cô lúc này không biết có nên gặp người kia hay không, có nên nói cho người kia biết hay không, cô nghi ngờ mình đã có đứa bé của anh, có nên nói hay không đây?

Đời này cô còn lựa chọn không quá cuộc sống của anh, để cho anh cưới một người vợ xứng với anh, nhưng tại sao ngực cô lại đau như vậy, nước mắt giống như hạt châu đứt dây không ngừng rơi xuống.

Cô không bỏ được, cô biết lòng của cô là thật sự không bỏ được, cô mở cổ áo ra nắm chặt nút áo lên, nắm thật chặt ở trong tay, trong lòng như bị vặn thành 1 sợi dây thừng không ——nếu như cô đã đi tới nơi này, thì không thể bỏ qua được, cô đẩy ghế ra đứng lên, mở cửa phòng khách ra vội vàng vàng chạy tới phòng họp.

Lúc này trong phòng họp hội nghị cũng tiến hành rất thuận lợi, bởi vì vừa rồi Hoàng Hân Nguyệt ở phòng khách ngăn người lâu như vậy, hội nghị vào lúc này cũng sắp sửa kết thúc.

Không có ai so với cô quen thuộc nơi này hơn, đợi cho đến khi cô đứng ở trước cửa chính phòng họp thì toàn thân cô bắt đầu phát run, cô giơ tay lên do dự thật lâu, nghe được bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Như vậy liền quyết định như vậy đi, tan họp!"

Thân thể của cô rung động một chút, còn không kịp thả tay xuống, đã có người đẩy cửa chính phòng họp đi ra, Hoàng Hân Nguyệt vừa nhìn thấy người mới xuất hiện thì nước mắt thì cũng không thể kìm chế được mà rơi xuống, cho tới bây giờ cô cũng không có cách nào tưởng tượng ra, có một ngày cô sẽ xuất hiện một cách nhếch nhác ngay trước mặt của anh như thế.

Lâm Vĩnh Mặc để một đầu tóc ngắn, một thân áo sơ mi trắng, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp trai cùng khí chất phi phàm* (tài giỏi), mày kiếm nghiêng rất đẹp, ánh mắt thâm thúy có hồn, sống mũi rất cao, đôi môi mỏng manh nhấp nhẹ, đường nét sắc sảo, dáng người cao lớn.

Anh nghi ngờ nhìn Hoàng Hân Nguyệt một cái, nhũ nhũ mày, nhất thời sắc mặt nghiêm túc không ít: “Thư kí Triệu——”

Lời còn chưa nói hết, Hoàng Hân Nguyệt đã tiến lên trước ôm anh gào khóc, nhất thời, thân thể anh chỉ có thể cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Đúng vào lúc này, Triệu Dao Dao từ trong phòng họp đi ra, vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, mí mắt cô ấy nhảy lên mấy cái, đã không kịp đi kéo cô ra.

Hoàng Hân Nguyệt vừa khóc vừa gọi: “Vĩnh Mặc ——”

Thư kí Triệu cùng Triệu Dao Dao hai mặt nhìn nhau, hai người nhìn Hoàng Hân Nguyệt gọi Lâm Vĩnh Mặc thân mật như vậy, nói bọn họ tin tưởng anh là vô tội, thì chỉ có quỷ mới tin.

Hoàng Hân Nguyệt mang tất cả uất ức từ lúc trùng sinh đến nay, tất cả một lần đều khóc lên, cảm giác đã khá lâu, lúc này Triệu Dao Dao cũng kịp phản ứng lại, cô ấy vội vã tiến lên kéo Hoàng Hân Nguyệt qua, lo lắng hỏi: “Hân Nguyệt em làm sao vậy? Em biết tổng giám đốc Lâm sao?”

Hoàng Hân Nguyệt lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mới vừa thấy Lâm Vĩnh Mặc tâm tình của cô có chút xúc động, hoàn toàn mất đi không chế luôn, lúc này bị Triệu Dao Dao hỏi mới phát hiện trước cửa phòng họp đứng rất nhiều người, đặc biệt là ánh mắt những người đó nhìn hai người bọn họ, ánh mắt ấy ——

Mặc dù bọn họ có quan hệ với nhau, nhưng bị nhiều người dùng ánh mắt ấy nhìn mình, mặt của Hoàng Hân Nguyệt lập tức đỏ lên, mà cô bởi vì mới vừa rồi cảm xúc có chút xúc động, mà cái nút áo bị cô nắm ở trong tay kia cũng bị đánh rơi dưới đất, Lâm Vĩnh Mặc đang suy nghĩ muốn đẩy cô ra, khi anh thấy cái nút áo kia, con người của anh hơi co rụt lại, Hoàng Hân Nguyệt cũng bị Triệu Dao Dao kéo ra, Lâm Vĩnh Mặc ngồi xổm xuống nhặt cái nút áo lẫn lộn trên mặt đất kia lên.

Hắn một tay kéo Hoàng Hân Nguyệt qua, nhìn về phía sau căn dặn: “Thư kí Triệu tôi có một chút chuyện riêng phải xử lý, chuyện còn lại giao cho cậu.”

Khi Triệu Dao Dao muốn đuổi theo, lại bị thư kí Triệu kéo lại, Triệu Dao Dao tức giận muốn hất tay anh ta ra, thư kí Triệu lại mỉm cười nói: “Cô không cảm thấy hai người bọn họ xem ra rất giống có JQ*(gian tình, mờ ám ý a) sao? Mặc dù cô rất quan tâm cô gái nhỏ kia, nhưng có một chút chuyện hãy để cho người trong cuộc xử lý sẽ tốt hơn.” Nói xong cũng thả cô ra, Triệu Dao Dao cũng không có ý định tiếp tục đuổi theo nữa.

Dù sao, cái tên anh họ chết tiệt kia nói cũng có đạo lý, không —— cô sẽ không thừa nhận anh họ cô lợi hại hơn cô, Hừ!

Nghĩ tới đây, cô đi về phía phòng khách, Tiểu Lý vội vàng đuổi theo cô.

Mà Hoàng Hân Nguyệt thì bị Lâm Vĩnh Mặc kéo đến phòng làm việc Tổng giám đốc của anh, Hoàng Hân Nguyệt đi có chút chậm, đợi lúc cô lấy lại tinh thần, mình đã bị an trí ngồi ở trên ghế salon trong phòng tổng giám đốc rồi.

Lâm Vĩnh Mặc nắm chặt nút áo trong tay nhìn cô một cái, rồi hỏi: “Đây là của cô sao?” Hoàng Hân Nguyệt vô ý thức nắm chặt tay, gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nguyên nhân

Edit: Tuyết Khanh

Lâm Vĩnh Mặc dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn cô, trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác thật khó chịu, ánh mắt trước kia anh nhìn cô bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng đều mang theo bao dung, cái loại ánh mắt cung chiêu đó, đều biến mất, đôi mắt cô là gương mặt quen thuộc, nhưng lại mang theo ánh mắt xa lạ, anh đối với Hoàng Hân Nguyệt bây giờ mà nói, cô chính là người xa lạ.

Cô liều mạng nhìn xuống nước mắt đang trào lên lần nữa, chỉ là nhìn chăm chú vào cái nút áo anh đang nắm trong tay, chìm vào trong ký ức.

Kiếp trước, Lâm Vĩnh Mặc nguyện ý cưới cô nguyên nhân lớn nhất là vì thích cô, còn nhớ rõ bọn họ lần đầu tiên chân chính gặp mặt là ở trong công ty của anh trai cô, mặc dù khi đó cô không có lấy được bằng tốt nghiệp, phải học lại một năm, chỉ là cô không muốn trở về đối mặt với những ánh mắt kia

nữa, cho nên vẫn lựa chọn cùng Vương Tiểu Vân tiến vào làm việc trong công ty của anh trai cô, mà Vương Tiểu Vân có thể tiến vào làm việc tại công ty của anh trai cô, hoàn toàn dựa vào quan hệ của cô, kể từ khi Vương Tiểu Vân tiến vào công ty anh trai cô, chuyện phiền phức cũng đến không ít.

Đầu tiên là rất nhiều hàng xóm tìm đến ba mẹ cô, nhờ vả giới thiệu đến làm việc tại công ty của anh cô, thậm chí còn có một số người cực phẩm hơn, nhờ vả người ta còn mang theo uy hiếp, sau đó ba mẹ cô lại nhiều lần bị quấy rầy, không thể không dọn nhà, cũng bởi vì lần này dọn nhà này, nhà cô bị hàng xóm nói nhà cô thành người giàu có mà làm kiêu, ở nơi đó danh tiếng nhà cô cũng chẳng tốt đẹp gì nữa.

Sau đó cô mới biết, là Vương Tiểu Vân đi khắp nơi nói nhà họ Hoàng phát đạt, không chỉ có thu nhập một tháng vài chục vạn, hơn nữa rất giàu có, ngay cả công ty cũng mở ra rất nhiều chi nhánh, những thứ này đều là về sau cô mới dần dần biết.

Lúc ấy cô biết công ty Lâm Vĩnh Mặc là một công ty thiết kế lâu năm, vừa lúc đó cùng Lâm thị có một hạng mục muốn hợp tác, tiếp xúc nhiều với Lâm Vĩnh Mặc, hai người từ từ quen thuộc* (thân nhau, hiểu rõ nhau).

Đợi đến có một ngày, khi anh lấy ra một cái nút áo, cô lại bị hù dọa, sau đó anh biết cô từng có một đứa bé, khi đó Vương Tiểu Vân chỉ nói với anh là anh có một đứa con mà thôi, cũng không có nói qua là cô đã bỏ đứa bé đi, khi anh nghe được đứa bé không còn nữa, cả người anh cùng về mặt ấy cô làm sao quên được chứ.

Sau đó bọn họ kết hôn, cô đã không thể sanh con được nữa, nghĩ đến đây, cô cũng rất hận Vương Tiểu Vân, nếu không phải cô ta lòng dạ hiểm độc dẫn cô vào phòng khám phá thai, thì bây giờ cô cũng sẽ vĩnh viễn không thể sanh con sao?

Nghĩ tới đây, cô ngừng đầu lên nhìn Lâm Vĩnh Mặc, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn nói: “Tôi ngày đó bị bạn thân bán, bọn họ hợp lại chuốc say tôi, chuyện kể tiếp, anh đều biết rõ.”

Hoàng Hân Nguyệt còn nhớ rõ ngày đó là tiệc sinh nhật của Lý Hồng Vũ, những nữ sinh khác liêu mạng chuốc rượu cô ta, mà cô còn không biết, còn ngây ngốc thay cô ta uống rượu, mà cái cố Vương Tiểu Vân dùng cũng thật hoang đường, còn cô lại còn lựa chọn tin tưởng, nói gì cô ta không thể uống rượu, lại không có cách nào đưa cô về nhà, hừ, đêm hôm đó cô uống đến bất tỉnh nhân sự, hôm sau vừa tỉnh lại liền phát hiện bên cạnh mình có một gương mặt xa lạ, mà mình lại nằm trên một cái giường xa lạ.

Cô lập tức hoảng sợ, phải biết cô sống đến hai mươi mấy tuổi, vẫn luôn là đứa con ngoan ngoãn của cha mẹ, tại sao lại như vậy chứ, lúc đó trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, đó chính là rời khỏi nơi này, chỉ có rời khỏi nơi này, sẽ không có người nào phát hiện ra.

Ngay lúc đó mình là ngây thơ cùng đơn thuần như thế nào, mà cái nút ở áo trên người của Lâm Vĩnh Mặc kia là ngày bọn họ xxoo rơi vào trong túi xách của cô, cô cũng là sau khi về nhà mới phát hiện, nhưng cô không biết người đàn ông kia chính là Lâm Vĩnh Mặc, nếu không phải cô trở về lần nữa, có lẽ cũng sẽ không biết.

Cho nên, tại sao kiếp trước Vương Tiểu Vân biết được chuyện này, có thể nhìn ra được cô ta là người thiết kế ra chuyện này, sau đó chờ đợi cô ngây ngốc nhảy xuống, kiếp trước cô là một nữ sinh ngu ngốc, bị người khác tính kế, bị người khác lợi dụng, bị người khác bắt nạt.

Cho nên sau này lúc Lâm Vĩnh Mặc rời đi, trong lòng cô cảm xúc kiềm nén rất lâu cũng rốt cuộc bộc phát, khi đó Vương Tiểu Vân đã hoàn thành tâm nguyện gả cho Lý Hồng Vũ, mà Lý Hồng Vũ cũng trở về bên cạnh người cha giàu có, cô cũng là trong lúc vô tình biết được.

Thì ra là Lý Hồng Vũ là con riêng, vốn là không thể nhận tổ quy tông, nhưng mà, hắn cướp đi buôn bán của Lâm Vĩnh Mặc, cướp hợp đồng hợp tác của Hoàng Tân Duy, mà đứng lên, cho nên mới được người trong nhà nhận trở về, có thể thấy được Lý Hồng Vũ cùng Vương Tiểu Vân đến gần cô đều có mục đích, những chuyện xảy ra với cô đều là do bọn họ gây ra.

Sau đó, cô thực sự hiểu rõ được bộ mặt thật của Vương Tiểu Vân cũng là lúc nhà họ Hoàng đã sắp phá sản, khi đó bộ mặt Vương Tiểu Vân thật đáng ghét, ở trước mặt cô cũng không che giấu, có lẽ Vương Tiểu Vân vẫn cảm thấy cô ta mọi thứ đều không bằng cô, tại sao cô ta vẫn muốn ở trước mặt cô diễn trò, cô cảm thấy chính cô ta cuối cùng cũng lật người một lần làm người đứng ở trên cao nhìn xuống, dĩ nhiên càng thêm đắc ý cùng há hê rồi.

Lập tức lộ ra diện mạo thật của mình, nói ra từng chuyện từng chuyện cô ta tính toán cô mấy năm nay, dùng những chuyện đó để cười nhạo cô, giễu cợt cô, châm chọc cô.

Có lẽ một người vẫn luôn vượt qua không như ý nguyện, mà lại có một người lại luôn vượt qua thuận buồm xuôi nước, chợt có một ngày thân phận đổi thay, cái loại người đang nói đó, dĩ nhiên là giống như Vương Tiểu Vân vậy.

Hoàng Hân Nguyệt đến lúc đó mới hiểu được, mấy năm này cô sống ngu ngốc cỡ nào, ngu xuẩn như thế nào, nhất định chính là không biết cái gì, cộng thêm sau đó Lâm Vĩnh Mặc cũng rời khỏi cô, vánh mắt cô lập tức hồng hồng, xúc động tức giận trước đó mình như người mù, đó là đoạn thời gian tối tăm nhất cô từng trải qua.

Vừa áy náy, vừa hối hận, lại vừa tràn đầy thù hận, vừa hận mình ngu ngốc, ngây thơ, ở dưới loại tâm lý này, cô bị giầy vò một ngày so một ngày càng trở nên gầy yếu, vẫn có một ngày anh trai tới nói cho cô biết, công ty bọn họ không có phá sản, mà là toàn bộ sản nghiệp phát đến nước ngoài triển.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Có một số tổn thương là cả một đời

Khi đó cô mới cảm nhận được trong lòng dễ chịu hơn một chút, đồng thời cũng có một loại cảm giác không cần lo lắng chuyện sau này, cha mẹ cũng đã có anh trai chăm sóc, cô cảm thấy cô rất cuộc có thể đi tìm Vương Tiểu Vân tính sổ.

Lúc này cô cảm thấy mình giống như đã giải thoát, cảm xúc bị cô ức chế rất lâu cũng nên ở đây để cô dùng một con dao cùng Vương Tiểu Vân kết thúc tất cả đi, rồi sau đó cô sẽ lựa chọn tự sát để được giải thoát.

Lâm Vĩnh Mặc phát hiện cô gái trước mặt giống như đã trải qua tang thương, trong mắt tràn đầy bi thương* (* đau khổ) khiến cả người anh cũng có một loại cảm giác rất đau buồn.

Hoàng Hân Nguyệt phục hồi lại tinh thần, sờ bụng một cái lại nói: "Hiện tại em nghĩ rằng, em đã mang thai đứa con của anh rồi."

Lâm Vĩnh Mặc cũng sờ, sau đó liền nhú nhú mày, mặc dù cô gái trước mặt nói mình mang thai đứa con của anh, điều này làm cho trong lòng anh có một chút vui mừng, phải biết, thứ anh thích nhất chính là trẻ con, nếu không phải vì ba anh buồn bán, anh đã sớm chạy đi làm thầy giáo ở nhà trẻ, cũng không vì những công việc này khiến mình không thể thực hiện được mong ước* (* sở thích) của mình.

Chỉ là, mặc dù cô nói như vậy, cũng không thể loại bỏ nhà họ Lâm vì buồn bán càng lúc càng lớn, mà có một ít người chủ động đưa tới cửa, bởi vì ngay cả anh cũng không thể xác định, đêm hôm đó người con gái kia có phải là cô hay không, ngay sau đó anh mặt không sắc nói: "Nếu như đứa bé là của tôi, tôi nguyện ý chịu trách nhiệm, hơn nữa sau khi cô sanh xong đứa bé tôi sẽ cho cô một khoản tiền."

Hoàng Hân Nguyệt bởi vì những lời phía trước anh nói mà trong lòng cảm thấy ngọt ngào, mà mấy câu nói phía sau kia nếu như cô nghe không hiểu liền uống phí cơ hội cô trùng sinh sống lại một lần nữa, cô chợt cảm thấy rất tức giận, chỉ là nghĩ lại, như vậy cũng rất dễ hiểu, Lâm thị dù sao thì cũng càng làm càng lớn, mặc dù nhà họ Lâm cũng không thiếu người thừa kế như Lâm Vĩnh Mặc này.

Người nhà họ Lâm đều là người biết cách làm ăn, sự nghiệp gia tộc, bao gồm chính chuyện đầu tư của bọn họ, cũng có rất nhiều, có lúc người của nhà họ Lâm cũng sẽ có người kiêm luôn mấy chức, cho nên kiếp trước nhà họ Lâm tồn thất lớn như vậy, cũng không thấy có bao nhiêu ảnh hưởng, có thể thấy được tài sản của bọn họ rất cuộc có bao nhiêu.

Người của Lâm gia am hiểu nhất là làm ăn, cũng thích đầu tư, Hoàng Hân Nguyệt biết kiếp trước Lâm Vĩnh Mặc đầu tư một chút đồ dùng cho trẻ em, còn có bên dạy học cho trẻ em, làm từ thiện cũng có liên quan đến trẻ em, anh ở nhà họ Lâm chính là một người ngoài, thường bị những anh chị em lấy ra làm trò cười, anh tất nhiên là luôn làm theo ý mình.

Chỉ là những chuyện cười nhạo kia đều là một chút lời nói đùa giỡn, tuy nhiên có lúc cũng sẽ âm ỉ náo loạn, nhà họ Lâm là một đại gia đình từ rất lâu nhưng vẫn rất được, bọn họ nhà lớn nghiệp lớn cũng chưa từng xuất hiện việc tranh quyền đoạt lợi, bởi vì nhà họ Lâm có gia quy cùng phương pháp bồi dưỡng con cái cũng rất thoáng.

Nếu Lâm Vĩnh Mặc nói như vậy, lựa chọn của anh là đứa bé, nhưng còn cô thì sao, cô sao lại không cần đứa bé, đứa bé này đời này kiếp này đối với cô cũng rất là quan trọng, có lẽ đời này kiếp này cô lựa chọn đứa bé, mà buông tha cho Lâm Vĩnh Mặc, đối với Lâm Vĩnh Mặc mà nói cũng là một chuyện tốt, ít nhất anh sẽ không bị cô làm ảnh hưởng mà ra đi sớm.

Cô bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý, trước đó không nên đi gặp Lâm Vĩnh Mặc, cô là nghĩ tới muốn ở cạnh anh, nhưng sau khi nhìn thấy, nhìn thấy ánh mắt xa lạ của anh, nếu như ngày ngày phải đối mặt với cái này, cô không thể nào tiếp nhận được, sẽ để cho Lâm Vĩnh Mặc đã chết ở kiếp trước sống ở trong lòng cô đi, tại sao ở nơi nào đó trong tim cô giống như bị kim đâm vào.

"Em hôm nay tới chỉ là muốn báo cho anh một tiếng mà thôi, Anh cũng không cần quá để tâm, thật xin lỗi vì mới vừa rồi ở cửa phòng họp làm như vậy với anh!" Nói xong cô từ trên ghế salon đứng lên, đồng thời cũng rõ quyết định của mình.

"Nếu như cô muốn chơi trò chơi lạc mềm buộc chặt với tôi, như vậy cô phải thất vọng rồi." Lâm Vĩnh Mặc vừa nhìn thấy cô muốn rời đi, theo bản năng liền nghĩ cô đang diễn trò ở đây, hướng chỉ, đứa bé trong bụng của cô, không biết có phải là của anh hay không.

Hoàng Hân Nguyệt đi tới cửa bước chân ngừng lại một chút, ngay sau đó xoay người lại nói với anh: "Em cũng không cần, còn nữa, về sau anh phải cẩn thận một người đàn ông tên là Lý Hồng Vũ, còn có một cô gái tên là Vương Tiểu Vân." Lâm Vĩnh Mặc hơi ngẩn người, nhìn bóng lưng cô rời đi, sau đó phục hồi tinh thần lại nhấn điện thoại trong nội bộ công ty, dặn dò mấy câu liền cúp điện thoại, chỉ là trên mặt anh vẻ mặt càng thêm nghi ngờ và không hiểu.

Hoàng Hân Nguyệt nói xong cô cũng không có đi ra bằng cửa chính, đi ra ngoài, sống lại cuộc sống của mình cô cảm thấy không cần phải làm phiền Lâm Vĩnh Mặc nữa, anh đáng giá tìm một cô gái xứng với anh hơn, là cô gái càng thương anh hơn cô, có lẽ kết quả như thế cũng thật tốt.

Có một ít tổn thương dù là qua cả một đời, hai đời cũng sẽ không khỏi hẳn nhanh như vậy, coi như là kiếp trước cô kết thúc sinh mệnh của Vương Tiểu Vân, cũng không cách nào thay thế được đau đớn trong lòng cô, mà đối với chuyện cô mất đi Lâm Vĩnh Mặc, cô khổ sở một lần là đủ rồi.

Triệu Dao Dao ở phòng tiếp khách đợi Hoàng Hân Nguyệt, cà phê cũng đã liên tục đến chén thứ ba rồi, Hoàng Hân Nguyệt vẫn chưa đi ra, cô rất cuộc không nhìn được mở cửa phòng khách chạy ra ngoài, Tiểu Lý đứng ở bên cạnh cô cũng rất bất đắc dĩ nhìn đồng hồ trên tay một chút, bởi vì ở nơi này khi uống 3 chén cà phê, Triệu Dao Dao đã hỏi anh ta vài chục lần Tổng giám đốc có biết bạn của cô hay không, cô ấy không biết, Tiểu Lý làm sao biết đây.

Tiểu Lý sợ khi ở dưới mắt anh ta có chuyện gì xảy ra, vội vàng đuổi theo, ngay khi đến cửa lớn thì vừa liếc mắt liền thấy Triệu Dao Dao đứng trong hành lang rồi, trong lòng anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Triệu Dao Dao nhìn Hoàng Hân Nguyệt từ phía trước hành lang đi tới, nghi ngờ nhũn nhũn mảy, cô phát hiện lúc này ánh mắt Hoàng Hân Nguyệt lạnh nhạt, ánh mắt không hề có tiêu cự* (*ánh mắt vô hồn), cô vội vã chạy lên trước, lo lắng hỏi: "Hân Nguyệt em làm sao vậy?"

Hoàng Hân Nguyệt nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, cười nói: "Chị Dao chúng ta trở về đi thôi." Nói xong đi tới chạm mặt Tiểu Lý lễ phép gật đầu một cái, Triệu Dao Dao hướng Tiểu Lý khoát khoát tay, ý bảo cô ấy đi, không cần tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Muốn dọn nhà

Khi tới Lâm thị là đi thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, lúc rời đi thì đi thang máy bình thường dành cho nhân viên.

Đợi cho đến khi đi ra khỏi công ty Lâm thị, Hoàng Hân Nguyệt còn chưa kịp nói gì, cả người đã bị Triệu Dao Dao kéo lên xe của cô ấy.

Trong lòng Hoàng Hân Nguyệt thấy ảm áp, bất đắc dĩ thở ra một hơi, có lúc được một người yên lặng quan tâm chính là như thế. Không giống Vương Tiểu Vân được về bề ngoài, nói gì cũng đều có lời giải thích hợp lý một phen. Cô ta vĩnh viễn sẽ không hỏi cơ thể cô thế nào? Có phải có điều gì không được thoải mái hay không, mỗi một lần đến gần đều ôm cô thật chặt giống như kiểu không thể cho để ai biết bí mật.

Triệu Dao Dao kéo Hoàng Hân Nguyệt lên xe, mở máy điều hòa không khí bên trong xe mới hỏi: "Nói, Em và Tổng giám đốc Lâm rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Em biết anh ấy? Hai người nói chuyện gì mà lâu như vậy?"

"Chị Dao, chị hỏi nhiều vấn đề như vậy, làm sao em trả lời được." Hoàng Hân Nguyệt buông lỏng tay ra, bất đắc dĩ hỏi.

"Trả lời từng cái một chứ sao. Em thành thật khai ra nhanh lên một chút. Ngày mai anh của em sẽ từ nước ngoài trở về, đến lúc đó anh ấy nghe người khác nói lại không giống với kết quả của chị nói."

"Được rồi được rồi, chẳng qua là đúng dịp mà thôi, anh ấy nhận nhầm người. Chỉ là em đi ngang qua Lâm thị mà thôi, chị cũng biết tuần sau em sẽ tốt nghiệp. Đương nhiên lúc này là phải quan tâm vấn đề này nhiều hơn một chút rồi."

Trong mắt Triệu Dao Dao thoáng qua một chút nghi ngờ, chỉ là Hoàng Hân Nguyệt không muốn nói, cô cũng sẽ không ép em ấy. Dù sao có một số chuyện quan tâm quá mức cũng rất không lễ phép.

"Đưa em về nhà trọ hay là trở về trường học?"

Hoàng Hân Nguyệt suy nghĩ một chút, mới nghiêm túc trả lời: "Chị Dao, làm phiền chị đưa em tới chỗ ở của anh em đi." Sợ Triệu Dao Dao suy nghĩ nhiều, cô lại giải thích: "Ngày mai anh của em trở về, em muốn đi chỗ ở của anh ấy trước tiên."

Triệu Dao Dao hiểu rõ gật đầu một cái, ngược lại, cô lại cho rằng Hoàng Hân Nguyệt muốn nhìn thấy Hoàng Tân Duy một chút. Dù sao bởi vì Hoàng Tân Duy vẫn bận rộn chuyện của công ty, trong khoảng thời gian này lúc nào cũng bay đi khắp các quốc gia, hai anh em họ cũng rất lâu chưa từng gặp mặt.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hoàng Hân Nguyệt lại mở miệng nói: "Chị Dao, phiền chị kêu một người đáng tin qua nhà trọ của em thu dọn hành lý một chút."

Triệu Dao Dao quay đầu nhìn cô một cái, không có hỏi nhiều, gật đầu một cái nói: "Được, toàn bộ hành lý sao?"

Triệu Dao Dao phụ trách rất nhiều việc, là một phụ tá đắc lực của Hoàng Tân Duy, có một ít chuyện riêng Hoàng Tân Duy cũng sẽ giao phó chị ấy giúp xử lý một tay, bao gồm một ít chuyện của Hoàng Hân Nguyệt.

"Đúng vậy." Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy nhà trọ nơi đó đã không an toàn. Hơn nữa, Vương Tiểu Vân cũng có chìa khóa của phòng trọ đó, cả đời này Vương Tiểu Vân đừng mơ tưởng cô sẽ bỏ qua cho cô ta, bởi vì ngay từ đầu Vương Tiểu Vân đã bắt đầu tính toán cô rồi. Đời này cô sẽ không để cho Vương Tiểu Vân chết dễ dàng như vậy. Phải biết rằng, hành hạ một người có rất nhiều phương pháp. Kiếp trước chọn lựa biện pháp cực đoan như vậy, đó là cô đã không thể sinh con nữa. Đời này, Lâm Vĩnh Mặc vẫn còn sống khỏe mạnh, hơn nữa lập tức sẽ có con của mình, cô sẽ không ngu như vậy.

"Đúng rồi. Chị Dao, mấy ngày nữa sẽ có một người tên là Vương Tiểu Vân đến xin phỏng vấn công ty chúng ta. Chị trực tiếp loại bỏ cô ta đi."

"Làm sao vậy?" Trong lời nói của Hoàng Hân Nguyệt khiến Triệu Dao Dao cảm thấy rất ngạc nhiên, phải biết từ lúc khai trương công ty đến nay, bắt kể phát triển công ty ở trong nước hay là ra nước ngoài, Hoàng Hân Nguyệt và cha mẹ Hoàng rất ít quan tâm chuyện công ty, ngay cả thông báo tuyển người mới cũng chưa bao giờ hỏi han một câu. Hôm nay, Hoàng Hân Nguyệt nhờ vả, làm cho Triệu Dao Dao cảm thấy rất bất ngờ.

"Cô ấy là bạn học của em, cũng chính là hàng xóm, lúc này cô ấy hỏi em viết luận văn xong chưa, nếu như viết xong rồi thì cho cô ấy mượn, còn nói ngày mai sẽ phải nộp, sợ rằng không còn kịp thời gian nữa, đến lúc đó cô ấy giúp em nộp cho giáo sư là được rồi. Em không đồng ý, cô ấy lập tức quay mặt bỏ đi, chị nhìn này....." Lúc này vừa đúng lúc đèn đỏ, Hoàng Hân Nguyệt vén tóc trên cái trán ra, lộ ra cái trán trơn bóng, chỉ chỉ cục sưng trên trán rồi tiếp tục nói: "Ngay cả vết thương trên trán của em cũng không có hồi tởi."

Có lúc trên mặt Triệu Dao Dao thường lộ ra một mặt thật thà, chỉ là vì giảm bớt đề của người khác phòng đối với chị ấy, cũng làm cho người ta cảm thấy chị ấy rất an tâm. Thật ra thì trong lòng chị ấy cũng rất khôn khéo, nếu không cũng sẽ không ở bên người Hoàng Tân Duy lâu như vậy. Hơn nữa, có lúc còn có thể giúp anh trai kí các hạng mục hợp tác, còn có thể tham gia tiệc rượu xã giao gì đó, cô lập tức đã hiểu được.

"Vậy em nói với cô ấy như thế nào?"

"Em nói với cô ấy không cần thận đưng vào cái bàn ở trong góc." Hoàng Hân Nguyệt sửa lại tóc che đi vết sưng ở trên trán.

Về mặt Triệu Dao Dao không đồng ý hỏi cô: "Vậy em đã đi khám bác sĩ chưa? Đã thoa thuốc hay chưa?"

"Có mà, yên tâm đi, em thoa thuốc mà Chị Dao." Hoàng Hân Nguyệt có chút bất đắc dĩ. Vết thương nhỏ này hoàn toàn không cần phải đi bác sĩ, chẳng qua nhìn có chút sưng mà thôi. Bộ dáng của Triệu Dao Dao cũng rất khản trương, có thể thấy được là quan tâm thật lòng, chỉ là vết thương nho nhỏ, chị ấy cũng sẽ rất lo lắng. Con người, chỉ cần để ý một chút là có thể nhìn ra chỗ khác nhau không phải sao! Tại sao trước kia cô ngu như vậy chứ?

Lúc này đèn đã đổi sang màu xanh, Triệu Dao Dao vừa lái xe vừa nói: "Người bạn học này nhìn có vẻ vô hại, thật ra thì lại từng bước một để cho em hạ thấp phòng bị đối với cô ấy, thứ người như thế có đôi lúc tính toán người ta không minh bạch, chính em phải cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khó có thể kể bi thương

Trong mắt Hân Nguyệt hiện lên một tia sáng ấm áp, nặng nề gạt đầu một cái, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy chân thành: "Em biết rồi, chị Dao." Đã từng sống sống qua một đời, sống lần thứ hai mà như vậy thì không cứu được. Nhưng mà, ngay cả Triệu Dao Dao cũng biết loại người này có ý đồ xấu, tại sao cô lại không nhìn ra được chứ.

Kiếp trước, cha mẹ và anh trai không biết Vương Tiểu Vân sẽ như vậy. Khi đó, buồn bực cái gì cô cũng đều để trong lòng, ở bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không nói cho cha mẹ và anh trai.

Anh của cô bận rộn chuyện lớn nhỏ của công ty, mà cô hăm hại Triệu Dao Dao, anh của cô càng không thể phân thân ra giúp cô được, chứ đừng nói đến cha mẹ tuổi đã già.

"Hân Nguyệt, tuần sau em tốt nghiệp, có tính toán gì không? Mới vừa rồi nói đi tìm hiểu một chút, sẽ không vào Lâm thị chứ?" Triệu Dao Dao dừng xe trước chỗ ở của Hoàng Tân Duy hỏi.

"Em đang suy nghĩ thêm, Chị Dao. Đúng rồi, chị còn bận việc thì đi trước đi, em tự đi vào là được rồi." Nói xong mở cửa xe ra, đi xuống xe, cách cửa xe, cô quay đầu lại, nói chân thành: "Chị Dao, hôm nay cảm ơn chị..." Cô ngừng một chút, sau đó nở một nụ cười: "Em hi vọng tương lai chị có thể làm chị dâu của em, phải cố gắng lên nha. Tuổi của anh em cũng không còn nhỏ nữa, ha ha...." Nói xong cũng đóng cửa xe lại, đi về phía trước, để lại về mặt Triệu Dao Dao vừa ngây ngốc vừa xấu hổ ngồi ngẩn ngơ ở nơi đó.

"Xin lỗi, xin tiểu thư đưa ra thẻ căn cước." Hoàng Hân Nguyệt vừa mới đi tới cửa, đã bị một người nhân viên mặc đồng phục an ninh ngăn lại, xem ra là bảo vệ của nơi này. Hoàng Hân Nguyệt không nói gì, lấy thẻ căn cước ra, người an ninh đưa đến một cái máy quét khác, xác nhận thân phận, sau đó cung kính đưa thẻ căn cước trả lại cho Hoàng Hân Nguyệt, nói xin lỗi: "Hoàng tiểu thư, cô có thể đi vào, đã quấy rầy đến thời gian của cô!"

Hoàng Hân Nguyệt gạt đầu một cái, đi bộ chậm rãi trong vườn hoa của chung cư. Kiếp trước, cô ở nơi này cũng là mười mấy năm, sau đó mới dọn đi. Bỗng nhiên cô dừng bước chân, cô nghĩ tới người của nhà họ Lâm cũng ở nơi này. Cô vỗ đầu mình một cái, làm sao cô lại quên mất, nơi này quen thuộc như vậy, làm sao cô có thể quên mất đây.

Nơi này là một khu nhà ở cao cấp, không chỉ có cảnh vật xung quanh xinh đẹp, ngay cả ra vào cũng phải nghiệm chứng thân phận mới có thể ra vào. Người ngoài muốn vào không những phải xác minh thân phận, còn phải xác nhận có thật sự biết người ở bên trong hay không.

Mà mới vừa rồi Hoàng Hân Nguyệt có thể đi vào chính là Hoàng Tân Duy sợ lúc cô muốn đi qua mà anh lại không có ở nhà, cho nên mới nói trước ghi thân phận vào. Nếu không vừa rồi ngay cả cánh cửa lớn cũng sẽ không tới, cô vốn đang tính dưỡng thai ở chỗ này.

Cô đi vào một chỗ rẽ, bước chân ngừng lại một chút, nhất thời về mặt cũng lộ ra bi thương. Nước mắt lập tức chảy xuống, nhìn từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây, hai mắt cô bị nước mắt làm mờ. Cô đi từ từ vào trong giống như vườn hoa của mình, vuốt vuốt cái xích đu, nước mắt giống như hạt trân châu rơi xuống, trong đầu cũng vang lên những thứ đã từng nhìn rất bình thường kia, những lời rất cung chiều kia.

"Bảo bối Hán Nguyệt, sau này chúng ta già rồi thì tới nơi này dưỡng lão...."

"Bà xã, em nói chúng ta sinh một đứa bé có phải rất tốt đẹp hay không. Nhìn một chút, chúng ta ngồi ở trên xích đu này, những đứa con vây quanh không ngừng ở bên người chúng ta..."

"Bà xã, có phải em ngã bệnh rồi hay không. Tới đây, ông xã đưa em đi gặp bác sĩ...."

"Hán Nguyệt, tại sao em lại ngu ngốc như vậy, tại sao Hán Nguyệt chúng ta lại đơn thuần như vậy...."

"Bà xã, em thiết kế giành được giải thưởng quốc tế rồi. Em nói, tới hôm nay chúng ta nên đi ăn mừng ở nơi nào...."

"Bà xã.....Bà xã....."

Cả người Hoàng Hán Nguyệt ngồi ở trên xích đu, im lặng chảy nước mắt. Thời gian đã từng một đi không trở lại, có phải hay không mỗi người đều giống nhau. Chỉ khi mất đi, mới biết thì ra đã từng tốt đẹp bao nhiêu. Cô mất đi không chỉ là thời gian, còn có rất nhiều, rất nhiều....

"Này, di sao vậy? Như thế nào lại ngồi ôm cái xích đu khóc khó coi như vậy?" Một giọng nói trẻ con truyền tới ở trước mặt Hoàng Hán Nguyệt, tiếp đó một đứa bé đi từ từ ra ngoài.

Chỉ thấy người tới là một đứa bé trai, thoạt nhìn bộ dáng chỉ có năm, sáu tuổi, dáng người tròn trịa, tóc kiểu húi cua. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn đang lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, nghiêng đầu, ánh mắt tò mò đi lòng vòng.

Một lát sau, phía sau cậu bé lại vang tới một tiếng la.

"Lâm Hựu, tiểu tử này lại chạy đi đâu rồi?"

"Mẹ, con ở chỗ này. Có một di thật kỳ quái ở đây...."

"Cái gì?" Chỉ thấy một người chạy như bay tới, Hoàng Hán Nguyệt còn chưa kịp rời khỏi, bọn họ đã đến bên cạnh cô rồi. Chỉ thấy người tới mặc một chiếc váy xanh ngát, tóc đuôi ngựa thật dài, dáng dấp rất thanh tú, cũng rất nhỏ nhắn.

Nhưng mà Hoàng Hán Nguyệt biết, chẳng qua cô ấy nhìn bề ngoài như vậy thôi, thật ra thì làm việc rất hấp tấp, tính cách cũng rất hào phóng, người này là chị dâu của Lâm Vĩnh Mặc, tên là Ngô Văn. Kiếp trước, cô không thích nhất chính là sự yếu đuối, nhu nhược của cô ấy, cô ấy cũng không thích khoe khoang. Cho nên bọn họ cũng không có thân quen, gặp mặt cũng chỉ gật đầu khách sáo một cái mà thôi.

"Vị tiểu thư này, cô không sao chứ?" Trong mắt Ngô Văn tràn đầy nghi ngờ.

Hoàng Hán Nguyệt từ từ đứng lên, dụi khóe mắt còn chứa nước mắt. Mặc dù, trong mắt tràn đầy bi thương, nhưng trên mặt lại không lộ ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lâm Hựu nghịch ngợm

"Xin lỗi, vừa mới thấy ghế xích đu này làm cho tôi nghĩ tới một người đã mất..., cho nên...." Hoàng Hán Nguyệt nghẹn ngào nói không nên lời.

Ngô Văn hiểu gật đầu một cái, sờ cái đầu húi cua của Lâm Hựu. Nhìn thoáng qua viền mắt hồng hồng của Hoàng Hán Nguyệt, cô hiểu nói: "Không có sao, ghế này là chú hai của tôi làm, bằng không thì tôi sẽ tặng nó cho cô."

Ngô Văn nhìn một bộ dáng vừa mới khóc bi thương của cô gái, hơn nữa còn vuốt vuốt dây mây bám trên ghế, im lặng rơi lệ, ngay cả tiếng khóc cũng không bật ra. Có thể thấy được, là nhớ chuyện không vui trước đây.

"Xin lỗi, đã quấy rầy. Tôi đi thôi." Hoàng Hán Nguyệt áy náy khoát tay áo với họ, chưa kịp xoay người rồi đi, ống tay áo đã bị một đứa nhỏ kéo lại.

"Di đừng đau lòng. Ghế này cho di, di cứ ngồi đi!"

Hoàng Hán Nguyệt im lặng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cậu bé, nhìn gương mặt nhỏ nho của đứa bé lộ ra ý tốt đơn thuần, con mắt, lông mi cũng chớp chớp. Hoàng Hán Nguyệt sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nở một nụ cười: "Cảm ơn cháu! Không cần đâu, di còn có việc." Nói xong đã đứng lên, áy náy gật đầu với Ngô Văn một cái, xoay người đi tới nơi cần đi.

Vốn chính là Hoàng Hán Nguyệt tùy tiện xông vào phía sau vườn hoa nhà người ta, người ta không coi cô là tên trộm đã may mắn rồi, lại còn quan tâm giúp đỡ hết lòng, huống chi bọn họ là người xa lạ. Hoàng Hán Nguyệt biết bọn họ, nhưng bọn họ không biết cô. Trước đây, cô có thể thấy được chị dâu là một người rất tốt. Kiếp trước, thế nào mà cô lại cảm thấy sống chung với chị ấy không tốt đây.

Lâm Hựu nhìn Hoàng Hân Nguyệt đã đi xa mới quay người lại lôi kéo tay áo của Ngô Văn, ngược đầu hỏi: "Mẹ, mới vừa rồi đi đó nói một người bạn có phải là bà cố hay không, bà đã đi rất xa nơi này?"

"Đoán chừng là vậy. Được rồi, chúng ta trở về thôi." Ngô Văn dắt tay nhỏ bé của Lâm Hựu, đóng lại cửa nhỏ sau vườn hoa, mới quay trở về nhà.

Lúc này, trong lòng Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy ấm áp vì câu nói của Lâm Hựu, cô mới vừa bị chiếc ghế xích đu kia làm hấp dẫn, lại có thể đi tới sau vườn hoa của Lâm gia.

Nơi này là Lâm gia bỏ vốn đầu tư, phòng ở của Lâm gia không chỉ có một hai cái đơn giản như vậy, mà là giống như một cái biệt thự, bên trong có đầy đủ tất cả mọi thứ.

Hoàng Hân Nguyệt đi tới chỗ ở của Hoàng Tân Duy, bấm vào mặt mã ở dưới lầu, cửa "ting" một tiếng tự động mở ra. Cô thần thò đi vào trong, nhấn thang máy tới tầng 12.

Hoàng Tân Duy mua lại lầu 12 này, vốn là chuẩn bị đưa cha mẹ tới đây ở. Cho nên mới mua lớn như vậy. Sau này sửa sang lại dựa theo ý thích Hoàng Hân Nguyệt và cha mẹ. Hoàng Hân Nguyệt bấm mặt mã một lần nữa, nghiệm chứng thân phận, đi vào, đã có chút mệt mỏi.

Hôm nay cảm xúc thay đổi nhanh chóng, hơn nữa còn có đứa bé quan tâm. Hiện tại chỉ còn lại một mình cô, cô cảm thấy mệt mỏi hơn rồi, mở cửa phòng, lưới biếng không rửa mặt, mở cửa phòng ngủ ra đã leo lên giường ngủ.

Bên này Hoàng Hân Nguyệt ngủ khá thoải mái, nhưng Lâm Vĩnh Mặc bên kia, anh nhìn tài liệu mới nhất ở trên bàn, trên mặt không biết nên có vẻ mặt gì, khó có thể hình dung.

Anh nhớ ra rồi, ngày đó anh bị bạn tốt kéo ra ngoài quây rượu, nói là bạn bè thật lâu rồi chưa có tụ tập, nhân cơ hội tụ tập một chút, còn nói người bạn rộn như anh khó có lúc rảnh rỗi, cơ hội khó có được. Anh quay đầu lại nhìn một đồng tài liệu trên bàn, có chút dở khóc dở cười, nhưng mà không có buồn lòng, anh cũng không có phản đối....

Kết quả đúng là anh uống say, đã xảy ra chuyện, cũng biết không nên đi ra ngoài uống rượu cùng với bạn xấu. Uống rượu say coi như xong, còn làm ra mạng người, ai.....Máu chốt là, anh nhìn tài liệu bên trong của cô gái một cái, đặt tài liệu xuống, xoa xoa mi tâm, rơi vào một bộ dáng suy tư.

Buổi tối, đúng giờ tan việc anh lái ô tô về nhà. Mặc dù, công việc của anh có lúc bận rộn ngay cả cơm cũng không kịp ăn, nhưng mà mỗi một buổi tối cũng sẽ đúng giờ về nhà ăn cơm, nếu không mẹ Lâm sẽ lo lắng, đây cũng là quy định trong nhà. Mặc dù là quy định, nhưng cũng có thể cảm nhận được những thứ ấm áp từ người nhà kia, bọn họ cũng sẽ đi về nhà, coi như mỗi ngày có rất nhiều công việc, làm không xong cũng sẽ mang về nhà làm.

Dùng xe xong, vừa mới đi vào cửa đã nghe thấy giọng nói gọi to của Lâm Hựu cháu mình, trước cửa nhà đầy tiếng chó sủa. Không cần đoán, nhất định là cháu của anh chơi đùa chạy quanh nhà với hai con chó, dù sao cháu anh cũng lớn lên cùng với hai con chó, cho nên không có gì nguy hiểm.

"Chú hai..." Lâm Hựu vừa nhìn thấy Lâm Vĩnh Mặc, vui mừng chạy như bay tới, ôm lấy bắp đùi của anh, cười ha ha. Hai con chó cũng tràn đầy hưng phấn ngoắc ngoắc cái đuôi, không ngừng vây quanh ở bên cạnh bọn họ.

"Đứa nhóc này, chạy đầu đầy mồ hôi lại lau vào quần của chú, muốn ăn đòn?" Mặc dù giọng nói Lâm Vĩnh Mặc giận dữ, nhưng vẫn lấy khăn tay trong âu phục ra, lau mồ hôi cho đứa bé. Một tay bế cậu bé lên, đi vào bên trong nhà.

"Chú hai, tối hôm nay chúng ta chơi đùa với nhau có được hay không?"

"Không được, con lại coi chú hai như ngựa để cưỡi, tìm cha con đi. Hôm nay chú hai làm việc cả ngày, rất mệt mỏi."

"Chú hai, hôm nay mẹ con làm bánh điểm tâm. Chú có muốn ăn hay không?"

"Tên nhóc con này, lại có thể lấy cái này uy hiếp chú, không có cửa đâu. Chờ lát nữa, chú nói chị dâu không cho con ăn, hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp được ngoài ý muốn

Lâm Vĩnh Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng mà trong mắt tràn đầy vui vẻ và cung chiêu. Có thể thấy được lúc này mặc dù giọng điệu của anh không tốt tý nào, thế nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Lâm Hựu nhìn chăm chú Lâm Vĩnh Mặc, ngay sau đó cười tí mắt, ngay cả ánh mắt cũng thẳng thành một đường may. Lâm Vĩnh Mặc bất đắc dĩ đặt cậu nhóc xuống, tên nhóc này ngoại trừ có chút sợ Lâm Vĩnh Văn ba của cậu bé, những người khác không hề sợ, huống chi là chú hai Lâm Vĩnh Mặc tốt nhất này.

"Lâm Hựu, đừng làm rộn chú hai con, tối đây ăn điểm tâm đi." Ngô Văn đặt điểm tâm lên trên bàn, quay người nói với Lâm Vĩnh Mặc: "Chú hai đã về rồi?"

"Dạ, chị dâu. Ba mẹ và anh trai bọn họ đã về chưa?" Lâm Vĩnh Mặc thả Lâm Hựu xuống đất, lấy tay sờ tóc của cậu nhóc, khẽ đẩy sau lưng cậu bé một cái, cười nói: "Đi rửa tay đi, chú mèo ham ăn."

Lâm Hựu làm một mặt quỷ với Lâm Vĩnh Mặc, vui mừng chạy đi rửa tay, chuẩn bị ăn điểm tâm thôi.

"Ba mẹ đi tham gia một tiệc rượu từ thiện, phỏng chừng lát nữa sẽ về. Anh em gọi điện tối đây, nói là đang trên đường về."

"Ừ. Chị dâu, chị làm gì làm đi, em lên lầu thay quần áo trước."

Lâm Vĩnh Mặc thay quần áo xong, cầm cặp công văn đến thư phòng. Mặc dù, các đứa con của nhà họ Lâm đều ở chung một nhà, bình thường không gian hoạt động cũng rất lớn. Anh cả nhà họ Lâm ở căn phòng kế bên, hai cánh cửa được nối liền với nhau, nên thật ra cũng không xa lắm. Mà hai người già nhà họ Lâm, còn có ông nội của Lâm Vĩnh Mặc cùng với ông Lâm đều ở bên trái lầu một, còn bên phải là chỗ của bác tài xế họ Triệu, vợ của bác Triệu và chị dâu Triệu làm giúp việc ở nhà họ Lâm, còn có di bảo mẫu của Tiểu Vương.

Sân vườn cũng rất lớn, ba người già kia thường hay trồng các loại hoa cỏ ở vườn hoa. Thỉnh thoảng cũng sẽ mở vài buổi liên hoan gia đình ở trong sân, loại tiệc rượu này khá lớn, nhưng bọn họ lại không dẫn người ngoài về nhà, trừ khi là bạn bè tương đối thân thiết. Nếu không thì khi rửa chén đĩa, thế nào đi giúp viễ cũng sẽ mệt chết, hơn nữa các hoa cỏ được những người già gieo trồng trong sân cũng sẽ bị phá hủy. Sau đó, lại phải bị cắt, bình thường các loại hoa cỏ này chính là những bảo bối của ông Lâm, người nào giẫm hư đều phải lập tức cuống cuống lên.

Lâm Vĩnh Mặc đặt túi công văn lên bàn, một bộ dáng suy nghĩ sâu xa ngồi ở trên ghế, cũng không biết có phải anh nghĩ quá nhập tâm hay không, mà cả người dựa vào ghế, nhất thời sách ở phía trên bị đụng tới chột rớt xuống, đập về phía anh.

Anh chỉ cảm thấy đỉnh đầu đau xót, trước mặt bỗng tối sầm, tiếp theo cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Một bên khác, Hoàng Hân Nguyệt có cảm giác ngủ thẳng một cái đến trời sáng, vừa cảm giác tỉnh lại mơ hồ, sờ cái trán một cái, cô ngáp một cái, từ từ ngồi dậy.

"Hân Nguyệt, em đã tỉnh chưa?" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, mới vừa rồi còn rất mông lung, Hoàng Hân Nguyệt vừa nghe đến một giọng nói kia, kích động bò dậy từ trên giường, lập tức mở cửa phòng, nhìn người tới, chưa nói câu nào đã rơi nước mắt.

"Sao vậy, choáng váng rồi. Không biết anh trai?"

Mặc dù đi đường xa khó nén có chút mệt mỏi, nhưng khi nhìn đến Hoàng Hân Nguyệt, lập tức trên mặt nở nụ cười.

Hoàng Hân Nguyệt kích động run lên, cô đi từ từ tới gần anh, sờ gò má của anh một cái. Người tới mặc một cái áo sơ mi trắng, đầu tóc húi cua làm cho cả người anh nhìn rất cương nghị, lông mày rậm, ánh mắt không lớn cũng không nhỏ. Nhưng mà, lúc này lại tràn đầy vui vẻ, thời điểm không cười nhìn cả người có chút nghiêm túc, nhưng cười một tiếng lại giống như ánh nắng sáng sớm.

"Anh trai...." Hiện tại, Hoàng Hân Nguyệt vô cùng vui mừng vì có thể trùng sinh trở về, có thể thấy được nụ cười sáng ngời của anh trai như vậy, cô ôm anh một cái, lộ ra nụ cười thật to.

"Em sao vậy? Ai chọc tới em?" Hoàng Tân Duy phát hiện mấy tháng không thấy Hoàng Hân Nguyệt, ánh mắt của cô có chút quỷ dị, ngay cả hốc mắt cũng hồng hồng

"Anh, em không sao. Chỉ là được gặp lại anh rất hạnh phúc, rất hạnh phúc..... Anh, chúng ta đưa ba mẹ tới đây ở đi? Có được hay không?"

Hoàng Tân Duy sờ cái mũi của cô một cái, bất đắc dĩ cười nói: "Em đi thuyết phục ba mẹ, thuyết phục được thì đưa tới nơi này. Dù sao, nơi này cũng là chuẩn bị cho mọi người. Thế nào, em và bé Vương bên kia đã xảy ra chuyện gì rồi có phải hay không?"

Hoàng Hân Nguyệt ngẩn người, sau đó đã hiểu được. Trước kia cô và Vương Tiểu Vân xảy ra chuyện gì, luôn là la hét muốn dọn nhà. Cô không muốn nghĩ nữa lại để cho Hoàng Tân Duy lo lắng, lắc lắc cánh tay của anh, cô làm nũng nói: "Anh, em đói bụng rồi." Nói xong bụng cũng phối hợp vang lên một vài tiếng cục cục, để cho Hoàng Tân Duy dở khóc dở cười.

Anh khẽ đẩy cô một cái nói: "Đi rửa mặt cái đã, chờ một chút anh dẫn em đi ra ngoài ăn sáng."

"Được, anh trai. Em muốn hẹn chị Dao, có được không?"

"Trước kia không phải là em không thích Dao Dao sao? Thế nào hôm nay lại chủ động như vậy, còn phải mời người ta?"

Nghĩ tới cô đã từng năm lần bảy lượt ở trước mặt Hoàng Tân Duy oán trách không thích Triệu Dao Dao. Bây giờ trong lòng cô có chút áy náy, thậm chí ở trong lòng, bắt đầu từ bây giờ, cô muốn làm mai mối cho Hoàng Tân Duy và Triệu Dao Dao. Ừm, như vậy thì có thể chuộc tội rồi.

Nghĩ tới đây, cô vội vã buông tay ra, nói vô tội: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Anh, em cho anh biết, hiện tại em rất thích chị Dao." Cô chống hông, tuyên bố lớn tiếng.

"Biết, đã biết....."

"Anh hai, em còn chưa nói hết. Ngày hôm qua có một người con trai liều mạng lấy lòng chị Dao của em. Em thấy người đó nhất định không có ý tốt. Anh, ai.....anh....."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đi ra ngoài ăn điểm tâm

Rửa mặt nhanh đi, chậm một chút anh sẽ không chờ em đâu. Anh còn phải quay về công ty họp nữa." Đầu tiên là Hoàng Tân Duy dùng tay lại, mới đẩy Hoàng Hân Nguyệt vào trong phòng, dù sao bên trong phòng cô cũng có toilet.

"Hân Nguyệt, xong chưa? Còn không nhanh lên, anh sẽ đi đó." Qua thật lâu, Hoàng Tân Duy thúc giục ở bên ngoài. Hoàng Hân Nguyệt bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là vội vàng vàng thay quần áo. Đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị xong vừa mở cửa phòng, vừa nói: "Anh, anh ở cùng chị Dao, nhất định phải phong độ một chút, người ta là một cô gái đó."

Hoàng Tân Duy bất đắc dĩ nhún vai một cái. Trong lòng anh không ngừng châm chọc. Anh ở cùng một chỗ với Triệu Dao Dao, bình thường đều là Triệu Dao Dao thúc dục anh. Có lúc, Triệu Dao Dao sẽ nói tính mạng chính là tiền, không kịp thời gian, đó chính là tiền. Vừa nghe đến cái này, anh lập tức đau lòng, anh có thể không nhanh lên mà được à.

Hoàng Hân Nguyệt cười hi hi, vừa đi nhấn nút thang máy, vừa đi lại bên cạnh Hoàng Tân Duy nhẹ giọng nói: "Anh giúp em bán khu nhà trọ gần trường học đi đi!"

"Làm sao vậy? Ở đó không vui có phải hay không?"

"Không phải, nếu không thuê cũng được, chỗ đó gần trường học gần như vậy, thuê ở đó nhất định rất nhiều người muốn cướp, hơn nữa thuê còn phải đổi ổ khóa." Hoàng Hân Nguyệt muốn bị kịch của cô bắt đầu từ nơi nào, cũng muốn kết thúc từ nơi đó. Thật ra thì, bị kịch chân chính là ở trong lòng của cô, mà cô cũng không có phát hiện ra.

Hoàng Tân Duy trầm mặc một chút, lúc vừa ra khỏi thang máy, kéo lại bả vai của Hoàng Hân Nguyệt, vẻ mặt nghiêm túc hỏi cô: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bỗng nhiên lại muốn chuyển tới ở nơi này, hơn nữa còn muốn bán nhà trọ? Há?" Trong lời nói tràn đầy nghiêm túc và lo lắng.

Hoàng Hân Nguyệt vốn là muốn cười ha ha cho qua chuyện. Chỉ là, Hoàng Tân Duy là loại người nào, chỉ nhìn qua một cái đã nhìn thấy ở trong đó có vấn đề. Ở dưới ánh mắt càng ngày càng nghiêm túc của Hoàng Tân Duy, cả da đầu Hoàng Hân Nguyệt có chút tê dại. Cô hiểu chuyện cô có đứa bé sớm muộn gì Hoàng Tân Duy cũng sẽ biết. Sao không nhân cơ hội mà nói ra đằng hoàng chứ, nhưng mà..... Vừa nghĩ tới đó, bỗng dưng cô có chút bồn chồn!

"Anh trai, thật ra thì cũng không có gì. Chẳng qua là biết Vương Tiểu Vân muốn lừa gạt luận văn của em nộp cho giáo sư thôi."

"Em có chứng cứ chứng minh không?" Khuôn mặt của Hoàng Tân Duy nghiêm túc. Ngay sau đó, Hoàng Hân Nguyệt kể lại chuyện của Triệu Dao Dao nói lại một lượt cho anh nghe. Nói chưa dứt, còn nói áp úng trước kia anh mua phần lớn đồ này nọ, còn có quà tặng, cô đều đưa cho Vương Tiểu Vân hết rồi.

Hoàng Tân Duy sờ sờ tóc của cô, trong lòng thở dài một cái, cô em gái này của anh chính là quá thiện lương, quá đơn thuần. Vốn anh muốn dạy cô lạnh nhạt, hờ hững một chút, nhưng mà cha mẹ không đồng ý, nói là nhà bọn họ thật vất vả mới có được một "viên ngọc quý", không thể dạy thành "tảng băng" được.

Anh biết lúc này trong lòng Hoàng Hân Nguyệt nhất định không hề dễ chịu chút nào. Cho dù, đã bạn bè với nhau mười mấy năm, đột nhiên có một ngày mới phát hiện thì ra là không thể kết bạn với người bạn này. Hơn nữa bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng tính toán cô, nghiêm trọng hơn là còn có thể hãm hại ở sau lưng cô. Em gái của anh vốn là tâm phòng bị không nặng như vậy, chắc hẳn cô cũng sẽ đau lòng và thất vọng đi. Đòi thành vô tội vai của cô: "Không có việc gì, những thứ kia đều là vật ngoài thân, có thể để cho em thấy rõ ràng một ít chuyện. Không phải là nhìn bề ngoài của mỗi người đều là người tốt. Đi thôi, chúng ta đi ăn cái gì đó, đổi bị thương thành sức lực, ăn toàn bộ vào trong bụng."

"Dạ____" Anh trai, cảm ơn anh. Từ khi trùng sinh tới nay, trên mặt Hoàng Hân Nguyệt mới chân chính lộ ra vui vẻ. Anh là người thân của cô, là người thân nhất, có chung dòng máu.

Triệu Dao Dao đã chờ bọn họ ở trong phòng ăn, Hoàng Hân Nguyệt hưng phấn nhìn trái một chút, nhìn phải một chút. Trước kia, sao mà cô không phát hiện ra, thật ra thì anh của cô rất xứng đôi với Triệu Dao Dao, chính là câu nói "perfect" hoàn toàn không có chút gì vết nứt!

"Hân Nguyệt, em muốn ăn chút gì không?" Triệu Dao Dao ngẩng đầu lên, liếc mắt thì thấy mặt cười của Hoàng Hân Nguyệt, nhìn thế nào cũng thấy có chút ranh mãnh, nhưng là hợp với mặt con nít kia, thấy thế nào cũng có chút giống như đáng yêu làm mặt quỷ. Hoàng Tân Duy buồn cười lắc đầu một cái,

chợt phát hiện, đừng bảo sao cha mẹ lại cưng chiều cô, ngay cả anh cũng giống như vậy. Không chịu nổi em gái của mình vất vả chịu khổ. Nghĩ tới đây, anh rót một chén nước cho cô, đưa tới trước mặt của cô nói: "Uống nó đi, sau đó mới có thể ăn điểm tâm."

Bỗng nhiên, Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy anh của cô coi cô như là nuôi đứa trẻ. Bất đắc dĩ, cô buông tha cho vấn đề vừa mới nghiên cứu kia, bụng lự nước lên uống.

Hoàng Tân Duy gọi thức ăn giúp các cô, trong mắt Triệu Dao Dao lộ ra chút ngoài ý muốn. Trước kia đi ra ngoài ăn cơm hoặc là gặp khách hàng, đều là người trợ lý như cô thay anh xử lý, huống chi anh biết cô thích ăn cái gì sao?

Hoàng Tân Duy nhìn Triệu Dao Dao một cái, đưa bút và thực đơn cho nhân viên phục vụ, mới mở miệng nói: "Không cần phải lộ ra ánh mắt hoài nghi như vậy đâu."

Triệu Dao Dao ngẩn người, ngay sau đó dời ánh mắt qua chỗ khác. Nhưng mà sao cô vẫn cảm giác ánh mắt của BOSS nhìn cô thật lâu. Mặc kệ, sáng sớm hôm nay khẳng định BOSS bị điên rồi. Cô thấy Hoàng Hân Nguyệt uống nước xong, thấy cô ấy mơ mơ màng màng, lấy khăn giấy trong tay đưa cho cô ấy, Hoàng Hân Nguyệt tùy ý nhận, để khăn giấy xuống, cười híp mắt, nói cảm ơn với Triệu Dao Dao.

Ngày hôm qua, Triệu Dao Dao thấy vẻ mặt của Hoàng Hân Nguyệt còn đau buồn. Hôm nay, đã cười giống như một đứa bé, Triệu Dao Dao đoán là mấy tháng cô không thấy anh trai, cho nên trong lòng rất vui mừng đi!

Lắc đầu một cái, hồi báo chuyện quan trọng của công ty mấy tháng này với BOSS. Mặc dù, trong lòng cô có chút cảm tình với BOSS, hơn nữa cũng rất yêu thích anh. Nhưng mà đối với công việc, cô vẫn là công và tư rõ ràng.

BOSS đã từng hỏi cô, cô có thể đảm nhiệm phần công việc trợ lý này sao? Sẽ không bị tình cảm riêng tư của hai bên chi phối sao? Hơn nữa xác định rõ cho cô biết, sự nghiệp của anh đang khởi đầu, sẽ không lấy vợ sớm như vậy. Lúc ấy nghe xong, mặt của cô đỏ giống như đất của con khi, nóng nảy muốn chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không có được mới là tốt nhất!

Thật ra thì cô biết lúc ấy trong lòng BOSS đã biết cảm giác của cô đối với anh, cũng không có vạch trần, chẳng qua là ám hiệu cho cô một cái. Mấy năm này đi theo bên cạnh anh, cô cũng học tập rất nhiều thứ, hơn nữa cái cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt đối với BOSS. Cô biết cũng không phải là chỉ có hảo cảm đối với anh, thường thức anh đơn giản như vậy. Nếu như có một ngày.....Nhất định cô sẽ lựa chọn rời đi khỏi anh. Nghĩ tới đây, trong mắt cô tối sầm lại, ngay sau đó cúi đầu xuống uống nước, che giấu cảm xúc vừa mới có trong mắt.

"Chị Dao, LadyMary yêu cầu kiểu dáng loại đó, sao không thiết kế thành một kiểu dáng Đông Phương cổ xưa?" Hoàng Hân Nguyệt nghe bọn họ nói chuyện công việc được một đoạn, nhìn không được chen miệng vô hời, lại thêm trước đây cô cũng từng học thiết kế. Kiếp trước cũng làm việc nhiều năm, đối với những thiết kế này, cô vẫn tương đối có chút hiểu rõ.

"Hân Nguyệt, có phải em có ý kiến gì hay không?" Triệu Dao Dao vừa nghe cô nói như thế, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Hoàng Hân Nguyệt thấy ánh mắt của cô ấy sáng lên, lại nhìn anh mình một cái. Lúc này, Hoàng Tân Duy mới lên tiếng nói: "Nói tiếp đi."

Cô vội vàng nói tiếp: "Theo em được biết, LadyMary tiên sinh là người Trung Quốc. Hơn nữa, sau khi chồng của cô ấy qua đời, cô ấy sẽ để cho người ta gọi cô là LadyMary mà không phải MissMary. Có thể thấy được, cô ấy rất yêu người chồng của mình, nhưng lại cũng sợ nhớ tới người chồng mình."

Hơn nữa LadyMary nói thiết kế đó của mọi người không đúng, không phải loại cảm giác này. Em thấy có lẽ LadyMary cũng không biết mình muốn là cái cảm giác gì đi." Hoàng Hân Nguyệt nói xong, trong lòng cũng có chút phiền muộn, có lúc con người sợ nhất là nhớ nhưng, nhưng lại muốn quên, loại cảm giác này có chút khổ sở.

"Nếu là thiết kế tưởng nhớ như em nói ra, như vậy thiết kế của LadyMary phiền toái trợ lý Triệu rồi." Hoàng Tân Duy nhìn Triệu Dao Dao quyết định dứt khoát. Triệu Dao Dao gật đầu một cái. Lúc này, Hoàng Tân Duy mới nhìn qua Hoàng Hân Nguyệt một cái, thấy cô lộ ra vẻ mặt như vậy, dừng một chút, mới mở miệng nói: "Anh nhớ năm nay em tốt nghiệp thì phải?"

Hoàng Hân Nguyệt chưa kịp phản ứng, đã vội vàng cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Không lớn cũng không nhỏ, tốt nghiệp thì tới công ty giúp anh một tay đi."

"Có tiền lương không?" Hai mắt Hoàng Hân Nguyệt tỏa sáng, đã vội vàng hỏi. Mặc dù, có lúc cô sẽ giúp thiết kế tác phẩm của công ty của anh một chút, nhưng đó chỉ là lúc đi học, hiện tại đã gần tốt nghiệp, dĩ nhiên muốn bàn tiền lương với anh rồi.

"Công ty nhà mình, nói chuyện tiền lương làm gì." Hoàng Tân Duy đặt một đĩa bánh hao hấp xuống trước mặt cô, lại nhận lấy tô cháo từ tay người phục vụ, bụng đến trước mặt Triệu Dao Dao khiến cho Triệu Dao Dao ngẩn người, trong mắt anh thoáng qua tia đắc ý.

Buổi sáng nghe Hoàng Hân Nguyệt ám chỉ, anh cũng muốn rất thử. Trước mắt anh không cần thông qua đám cưới gia tộc để hỗ trợ công ty của mình, hơn nữa cũng không cần. Anh đã trưởng thành, tuổi cha mẹ cũng đã già, công ty cũng chính thức đi vào quỹ đạo, đây chính là lúc tính đến chuyện lập gia đình. Nghĩ tới đây, anh nhìn bộ mặt ngoài ý muốn của Triệu Dao Dao một cái, vui vẻ trong mắt càng đậm hơn.

Hoàng Hân Nguyệt giả vờ bất mãn bĩu môi, nhưng mà Hoàng Tân Duy nói chuyển ý một cái, lại mở miệng nói: "Nhưng mà có tiền tiêu vặt, có muốn hay không?"

"Muốn—muốn—" Hoàng Hân Nguyệt nghe anh nói vậy, nhanh tay gấp một cái túi cào cho anh, Hoàng Tân Duy mới thỏa mãn mà gật gật đầu. Bữa ăn sáng này bọn họ ăn trong vui vẻ kết thúc như thế.

Ăn xong bữa sáng, Hoàng Tân Duy đưa Hoàng Hân Nguyệt đến trường học, mà Triệu Dao Dao thì tranh thủ đi đến công ty.

Vừa mới ra khỏi xe của Hoàng Tân Duy, xa xa đã thấy Vương Tiểu Vân chạy tới bên này. Hoàng Hân Nguyệt chán ghét nhũn mỳ, Hoàng Tân Duy sờ đầu của cô, nói: "Nếu như không thích thì tránh xa, còn có, không nên để tất cả cảm xúc viết hết lên trên mặt như vậy."

Hoàng Hân Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nhưng mà vẫn là nghe lọt lời của Hoàng Tân Duy. Vương Tiểu Vân vừa đi đến bên cạnh bọn họ, đã cười chào hỏi bọn họ.

"Ngoan ngoãn, anh trai đi làm." Hoàng Tân Duy nói xong gật đầu với Vương Tiểu Vân một cái, đi lên xe. Trước kia còn có thể khách khí với Vương Tiểu Vân mấy câu, để cô ta chăm sóc Hoàng Hân Nguyệt một chút, không nghĩ tới cô ta lại chăm sóc như vậy. Nghĩ tới đây, Hoàng Tân Duy cười lạnh mấy tiếng, xem ra phải cho người điều tra Vương Tiểu Vân rồi, nhìn xem khi anh không ở đây, bắt nạt em gái của anh như thế nào.

Mặc dù, anh năm lần bảy lượt khuyên bảo Hoàng Hân Nguyệt, nhưng mà anh chỉ có duy nhất một đứa em gái lại bị tính toán như vậy, anh có thể không khó chịu sao, cũng tự trách mình công việc quá bận rộn, sơ sót trông chừng cô. Trong lòng Hoàng Tân Duy nhất thời tự trách, nghĩ tới đây, anh lái ô tô đi tới công ty. Anh phải tìm người điều tra nhanh lên một chút, một khắc cũng không thể đợi, anh không muốn khi anh chưa đảm bảo, em gái của anh lại bị người khi dễ lần nữa.

Vương Tiểu Vân cũng phát hiện rõ ràng thái độ của Hoàng Tân Duy có chút xa cách, nhưng là chưa kịp cho cô suy nghĩ nhiều, Hoàng Hân Nguyệt đã đi về phía cửa trường học, trong mắt Vương Tiểu Vân thoáng qua tia tức giận.

"Hân Nguyệt, Hân Nguyệt chờ mình một chút..."

Hoàng Hân Nguyệt bất đắc dĩ dừng bước lại, Vương Tiểu Vân thờ phỉ phò đuôi theo cô, hơn nữa vội vàng hỏi: "Hân Nguyệt, sao cậu không đợi mình?" Nếu như không chú ý nghe, sẽ không nghe ra trong giọng nói có chất vấn. Hoàng Hân Nguyệt cười lạnh một tiếng, sớm muộn gì cô cũng sẽ trở mặt với Vương Tiểu Vân, cũng không che giấu ý lạnh trong mắt của mình.

"Cửa trường học ở nơi nào, cậu không có mắt sao? Mình không thể đi à?" Nói xong lại đi về phía trước, nhưng là đi chưa được mấy bước, cánh tay đã bị người ta nắm thật chặt. Cô cho là Vương Tiểu Vân, lửa giận lập tức xồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Anh cũng trở lại!

"Vương Tiểu Vân, cô là người thiếu năng sao? Tự mình không thể đi bộ, muốn người khác dắt đi à?" Nói xong cô quay người, sừng sốt, cả người cứng ngắc, ngay cả biểu cảm trên mặt trong nháy mắt đông cứng.

Chỉ thấy vẻ mặt người tới thương xót nhìn cô, ngay cả hốc mắt cũng đỏ, mà Vương Tiểu Vân sợ hãi bụm miệng hô, anh ta.....anh ta làm sao sẽ xuất hiện ở đây, anh ta cũng không biết....

Lâm Vinh Mặc quay người, liếc Vương Tiểu Vân một cái, mặt mũi nhất thời thay đổi rất lạnh lùng. Ngay cả nụ cười cũng đổi thành cười lạnh: "Vương Tiểu Vân, tốt nhất cô nên cầu nguyện mình có một trái tim khỏe mạnh, dám tính toán chúng tôi, sẽ phải tiếp nhận sự trả thù của chúng tôi, hừ!"

Nói xong ôm cổ Hoàng Hân Nguyệt còn đang cứng ngắc đứng im tại chỗ, cũng không quay đầu lại, để lại một mặt run lẩy bẩy của Vương Tiểu Vân ở tại chỗ.

Lâm Vinh Mặc ôm Hoàng Hân Nguyệt lên xe, thắt dây an toàn cho cô, chính mình mới ngồi vào vị trí lái xe, lái xe tới một chỗ tương đối yên tĩnh, mới ngừng lại. Quay người phát hiện con mắt của Hoàng Hân Nguyệt không ngừng chảy ra nước mắt, chỉ nhìn anh ngây ngốc, anh ôm cổ Hoàng Hân Nguyệt khóc không ra tiếng, vẻ mặt đau lòng nhẹ giọng nói: "Hân Nguyệt, anh đã trở về. Sau này ai cũng không dám ức hiếp em nữa."

Hoàng Hân Nguyệt khóc một trận nước mắt nước mũi tèm nhem, nhưng mà vẫn ngơ ngác giật mình nhìn người trước mắt. Nếu như đây là một giấc mộng, xin ông trời hãy cho con ngủ mãi, mãi mãi cũng không cần tỉnh lại.

"Nha đầu gối, em thật là ngốc.tại sao ngu ngốc như vậy." Nói đến đây hốc mắt Lâm Vĩnh Mặc cũng đỏ, bảo bối Hàn Nguyệt của anh, lại có thể chết thống khổ như vậy. Tại sao trước anh vẫn không phát hiện ra, người bên cạnh Hoàng Hàn Nguyệt của anh kia là người bụng dạ khó lường như vậy. Anh vẫn không có phát hiện, nhất thời tự trách cộng thêm áy náy cũng khó giấu trái tim của anh.

"Vĩnh Mặc, ô ô..... Vĩnh Mặc, ô ô....." Cuối cùng Hoàng Hàn Nguyệt oa lên ôm chặt Lâm Vĩnh Mặc khóc.

"Đừng khóc, ngoan, đã không sao!" Nói xong an ủi vỗ vỗ sau lưng cô, nhưng là trong lòng đã khó chịu muốn chết. Ngày hôm qua, anh bị sách ở thư phòng đập vào, ngủ một cái tới gần sáng. Tối ngày hôm qua ở thư phòng, là anh trai của anh công anh trở về phòng. Sáng sớm tỉnh lại, trong lòng vui mừng xa hơn nữa là khiếp sợ. Lúc tỉnh lại, anh đi khắp nơi tìm Hoàng Hàn Nguyệt, lúc này mới biết được, lúc anh trở lại còn không có biết Hoàng Hàn Nguyệt, cũng chính là khi đó Hoàng Hàn Nguyệt cho anh nhìn một quyển tiểu thuyết kia. Trùng sinh.

Sáng sớm, cả người nhà cũng bị sắc mặt tái nhợt của anh dọa sợ. Mặc dù trong lòng có chút xin lỗi, nhưng là cũng không có ảnh hưởng tới tâm tình tốt của anh. Anh lập tức lái xe chạy tới tìm cô, coi như bị phạt mấy tờ giấy vi phạm, tất cả đều đáng giá.

"Vĩnh Mặc, anh....." Hoàng Hàn Nguyệt vốn là đầu óc mơ mơ màng màng, nhất thời rõ ràng một cái, cô ôm Lâm Vĩnh Mặc thật chặt, run rẩy hỏi: "Anh cũng là trùng sinh trở về?" Sợ anh không hiểu, cô vội vàng tiếp tục hỏi: "Giống như trước kia em lấy 'Cạn bể hoa' viết cho anh xem, bên trong giống y như trùng sinh?"

"Ừ." Lâm Vĩnh Mặc ôm cô vào lòng, trong lòng nặng nề thở ra một ngụm khí. Thật ra thì, trong lòng anh lúc này vừa mừng như điên vừa khiếp sợ, nhưng là đây tất cả cũng không quan trọng, quan trọng là Hàn Nguyệt vẫn còn ở bên cạnh anh.

"Về sau không thể nhắc tới cái này với người khác, chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, hiểu chưa?" Lâm Vĩnh Mặc buông cô ra, hôn cái trán của cô, lời nói nhỏ nhẹ dặn dò.

"Ừ, thật xin lỗi. Vĩnh Mặc thật xin lỗi, là em hại chết anh, thật xin lỗi....." Trùng sinh trở lại nói xin lỗi việc làm trước kia của mình, cảm giác Hoàng Hàn Nguyệt rất phức tạp, cũng rất áy náy.

"Đưa gối. Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em. Lúc ấy chiếc xe kia tông tới, dĩ nhiên anh phải bảo vệ tốt cho em. nhưng mà bà xã của anh, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em. Hiện tại, chúng ta đã trở lại, đều phải chăm sóc mình tốt hơn. Trước tiên anh dẫn em đi bệnh viện kiểm tra cả người, được không?"

Lâm Vĩnh Mặc sợ hai người bọn họ trùng sinh, mà lại có tác dụng phụ gì. Thân thể xảy ra vấn đề gì, phát hiện sớm một chút, để cho còn chuẩn bị tâm lý. Dù sao, bọn họ cũng không chịu được đả kích nữa.

"Vĩnh Mặc——" Hoàng Hàn Nguyệt lấy tay của anh đặt trên bụng của mình, cười chảy nước mắt nói: "Em có thể có đứa con, đứa bé này anh nên biết, là của anh_____"

Lời còn chưa nói hết, đã bị Lâm Vĩnh Mặc hôn lên.

Chờ bọn họ đến bệnh viện làm kiểm tra, đã tới buổi trưa. Lâm Vĩnh Mặc ôm bảo bối Hoàng Hàn Nguyệt đi ăn cơm, cả người trong trạng thái hưng phấn. Không nghĩ tới, anh trở lại mà có thể làm cha, cảm giác này thật tốt.

Thật ra thì, khi anh vừa tỉnh lại, cũng biết Hoàng Hàn Nguyệt cũng đã trở lại rồi, nếu không ngày hôm qua cũng sẽ không đi tìm anh. Khi cô quyết định sinh đứa con, trong lòng anh rất là khiếp sợ, nhưng là bây giờ anh chân chính trở lại, đó chính là mừng như điên.

Vừa lên xe, Lâm Vĩnh Mặc vỗ nhẹ máng Hoàng Hàn Nguyệt một cái, tức giận hỏi: "Ngày hôm qua thì người nào đẩy anh xa ra, hả?"

"Cũng không biết ngày hôm qua người nào đó cho em một khoản tiền, để cho em sinh hạ đứa con, hừ." Nói xong nặng nề hừ lạnh một tiếng, để tỏ vẻ bất mãn của cô. Lâm Vĩnh Mặc cười híp mắt chỉ vào cái trán của cô, thở dài một tiếng.

Mới vừa rồi bác sĩ nói cơ thể bọn họ đều rất khỏe mạnh. Hơn nữa Hoàng Hàn Nguyệt đã nghi ngờ có thai 2 tháng 24 ngày, cũng đã nói, sự kiện kia đã xảy ra hơn hai tháng. Bọn họ cũng trùng sinh vào lúc này, thật là may!

Đến bây giờ anh ôm cả người ấm nóng của Hoàng Hàn Nguyệt mới cảm nhận được chân thật, đây là thật, đây lại có thể là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chuẩn bị gặp người lớn

"Hân Nguyệt, chúng ta hãy gặp ba mẹ, lập tức kết hôn. Một phút anh cũng không muốn đợi, không muốn đợi nữa." Nói xong ôm cô thật chặt, ngay cả cơ thể cũng kích động run rẩy không ngừng.

"Ừ." Hoàng Hân Nguyệt ở trong ngực của anh cũng gật đầu một cái. Nhưng mà, sau đó cô lại nghi ngờ hỏi: "Ngày hôm qua em đi tìm anh. Kiếp trước, chuyện này không có xảy ra, tại sao anh?....."

"Anh cũng không biết, vừa cảm giác tỉnh lại, ngay cả trí nhớ ngày hôm qua, ngày hôm trước vẫn còn. Nhưng mà, có thể tìm được em, thật tốt."

Anh không có nói cho Hoàng Hân Nguyệt, thật ra thì kiếp trước lúc anh rời đi nhân thể, anh vẫn đi theo bên người Hoàng Hân Nguyệt, cũng mới biết khi đó Hoàng Hân Nguyệt thương anh cỡ nào, thậm chí cho tới cuối cùng có thể lựa chọn kết thúc tính mạng của mình như vậy, nói không đau lòng đó là giả.

Hân Nguyệt của anh rất tốt, tốt đến nỗi anh không biết nên yêu thương cô như thế nào nữa. Đi theo bảo vệ cô, có lẽ cả đời Lâm Vĩnh Mặc anh đều phải ở bên người con gái Hoàng Hân Nguyệt này. Chỉ là, anh can tâm tình nguyện.

"Vậy anh...."

"Mắt của anh vừa khép lại thì đã trở về hiện tại, nha đầu ngốc, sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. Còn em, phải chăm sóc bảo bảo thật tốt, chăm sóc chính mình thật tốt, những chuyện khác hãy giao cho anh, có được không?"

Thật ra thì, anh không nói cho Hoàng Hân Nguyệt, là anh thấy cô bị tình cảnh kia ép điên tự sát. Lúc ấy, thấy nhiều máu như vậy, người con gái anh yêu gục ở trước mặt anh, loại cảm giác đó, cả đời này của anh, đời sau, cho dù làm một một cô hồn dã quỷ, anh cũng không muốn trải qua nữa.

Lúc ấy vừa nhìn thấy cô ngã xuống, thời điểm mất đi ý thức, trước mắt anh tối sầm, vừa cảm giác tỉnh lại đã xuất hiện ở chỗ này. Không biết có phải trùng hợp hay không, vẫn là trời cao an bài. Trước kia anh không tin, hiện tại anh không tin cũng phải tin, xem ra sau này còn phải làm từ thiện nhiều hơn nữa.

Anh tựa cằm vào đỉnh đầu của cô. Tiếp theo, anh còn phải đánh một cuộc chiến, người có lỗi với anh và Hân Nguyệt, anh sẽ không bỏ qua.

"Vậy trước tiên chúng ta đi gặp người lớn chứ?" Hoàng Hân Nguyệt nằm trong ngực của anh hỏi. Đến lúc này, cô mới cảm giác được mình chân chính sống lại, ông xã quan trọng nhất của cô cũng đã trở về, cô đã có chỗ nương tựa rồi. Ngày hôm qua còn coi thường cái chết, hôm nay giống như bay trên mây, chân chân chính chính đang bay trên mây.

"Trước tiên đi gặp cha mẹ vợ đi, cũng thật lâu anh chưa nhìn thấy hai người họ rồi."

Hoàng Hân Nguyệt dừng lại, xoa xoa đôi tay. Tâm tình của cô có chút giảm sút, giọng nói cũng khó giấu đau lòng nói: "Cũng rất lâu rồi em cũng chưa gặp ba mẹ, em sợ."

"Đừng sợ, anh biết em không thích ở nội thành. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau thuyết phục ba mẹ chuyển ra ngoài sống. Hướng chi sau này con của chúng ta còn phải nhờ cha mẹ vợ chiều cô đó." Hoàng Hân Nguyệt nghe anh nói thì thông suốt, gật đầu một cái, coi như là đáp ứng. Thật ra thì, không phải là cô không thích nội thành, mà là không thích người ở nơi kia. Trở về, khẳng định lại phải đối mặt với bộ mặt xảo trá của Vương Tiểu Vân kia.

"Đi thôi, mới vừa ăn cơm xong, coi như chúng ta đi tiêu hóa thức ăn." Nói xong tháo giày an toàn của Hoàng Hân Nguyệt ra, mở cửa xe cho cô, tiếp theo khóa xe lại, quàng bả vai cô đi vào siêu thị.

Bọn họ mua một chai rượu lâu năm, mua một sợi dây chuyền, còn có những đồ linh tinh khác. Sau đó trở về, mới cửa ra khỏi cửa siêu thị, sau lưng đã truyền tới một giọng nói, hai người bọn họ đồng thời nhú mày.

"Hân Nguyệt, thật sự là em Hân Nguyệt. Làm sao em lại ở chỗ này?"

Chỉ thấy người tới mặc một cái áo sơ mi màu trắng, đầu đội nón lưỡi trai, dáng dấp cao gầy, trong tay cầm một tờ rơi của một cửa hàng, vừa nhìn Hoàng Hân Nguyệt.

"Lý học trưởng." Hoàng Hân Nguyệt xa cách gật đầu với anh một cái, trong nội tâm Lâm Vĩnh Mặc cười lạnh mấy tiếng. Bây giờ Lý Hồng Vũ còn chưa phải là mối họa, bây giờ anh ta còn chưa nhận ra mình là con riêng, hơn nữa còn phải dựa vào phát tờ rơi để sống qua ngày.

Mặc dù anh ta có thân phận như vậy nhưng Lâm Vĩnh Mặc sẽ không coi thường, nhưng là nghĩ tới việc anh ta làm sẽ dễ cho anh ghê tởm thật lâu, hãm hại người khác để lên chức, rốt cuộc phẩm chất của anh ta có được bao nhiêu tốt.

Lâm gia không phải là không giúp đỡ người khác, có tiền bạc nhưng lại không có bản lãnh của người trẻ tuổi. Hoàng Tân Duy, cũng chính là công ty anh vợ mà ba anh đã đầu tư. Lúc ấy, phản hợp đồng đó anh cũng có tham dự, không nghĩ tới anh vợ của anh thành công, chứng kiến đến ánh mắt nhìn người của cha anh không sai.

Đến bây giờ, Lâm gia đầu tư tiền bạc không những kiếm được về hết, mà ngay cả tiền hoa hồng mỗi năm cũng không biết lớn hơn bao nhiêu, mà Lâm gia phụ trách đầu tư, không có tham dự quản lý. Nói cho cùng, nhà bọn họ buồn bán gì cũng không chú ý tới.

"Ah, Hân Nguyệt, vị này là?" Đối mặt với kỹ thuật diễn sâu của Lý Hồng Vũ, Hoàng Hân Nguyệt chỉ có thể bắt lực tông tâm. Rõ ràng là trước kia anh ta cấu kết với Vương Tiểu Vân làm chuyện xấu, hiện tại thì hỏi ngược lại anh ấy là ai.

"Xin lỗi, Lý học trưởng anh làm tiếp việc của mình đi." Mặc dù trên mặt Hoàng Hân Nguyệt cười, nhưng là trong mắt Lý Hồng Vũ làm sao không cảm giác được đây, chẳng qua là trong lòng của anh không cam lòng và căm tức lại che giấu thật tốt, nếu không phải là người bình thường, thì sẽ không nhìn ra.

Một cái tay của Lâm Vĩnh Mặc xách theo túi lớn túi nhỏ, cái tay còn lại nắm lấy tay của Hoàng Hân Nguyệt đi về chỗ đậu xe. Đi được một lát, Hoàng Hân Nguyệt nghi ngờ hỏi: "Kiếp trước, bọn họ chụp ảnh uy hiếp anh phải không?"

Lâm Vĩnh Mặc mỉm cười một cái, thấy rõ ràng vẻ mặt của Hoàng Hân Nguyệt bất bình vì anh, cười nói: "Động tác của bọn họ rất nhanh sẽ bắt đầu, đời này có thể giải quyết được. Đời này em cũng phải tin tưởng anh, biết không?"

"Vừa nghĩ đến em đã cảm thấy ghê tởm, bất kể chúng ta vô ý ở tình huống nào, cũng bị người ta chụp hình lên."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp cha mẹ

Lúc này, Lâm Vĩnh Mặc đặt đồ ở phía sau xe, mở cửa kéo Hoàng Hân Nguyệt vào bên trong xe. Cho cô ngồi ở vị trí kế bên tài xế, sau đó mới lái xe đi.

"Thật may là bọn họ còn chưa biết tài sản của em, bằng không nhất định thiết kế cũng không chỉ là anh."

Ban đầu Lâm Vĩnh Mặc bị bọn họ chụp ảnh uy hiếp, mà người bị vô tội kéo xuống nước theo là Hoàng Hân Nguyệt. Sau đó bọn họ biết tài sản của Hân Nguyệt, mới thay đổi chủ ý. Qua vài ngày bắt anh chuyển tiền, bọn họ mới giao phim ảnh ra, khi đó vừa lúc anh xảy ra tai nạn xe cộ. Sau đó là Hoàng Hân Nguyệt xử lý chuyện này giúp anh, cho nên vừa rồi Hoàng Hân Nguyệt mới hỏi anh như vậy.

Anh và Hân Nguyệt cưới nhau mấy năm, trôi qua rất vui vẻ. Bởi vì anh rời đi, cuộc sống của Hoàng Hân Nguyệt trôi qua không hạnh phúc, những thứ này anh đều biết. Đáng hận nhất là nam nữ cận kề Vương Tiểu Vân và Lý Hồng Vũ, lợi dụng Hân Nguyệt đơn thuần, lợi dụng cô coi trọng tình bạn bè đó.

Nhưng mà, rốt cuộc tại sao bọn họ lại có bản lĩnh cao như vậy, đêm hôm đó thiết kế anh. Kiếp trước còn chưa kịp suy nghĩ, anh đã bị tai nạn xe cộ chết. Đoán chừng, đêm hôm đó cái người bán anh chính là đám bạn tốt của anh. Thật không ngờ, nghĩ tới đây, trong lòng anh đau xót, đám bạn kia là chơi từ nhỏ đến lớn cùng anh, rốt cuộc anh cũng hiểu được cái cảm nhận của Hân Nguyệt.

Nếu vậy, người kia là ai. Tại sao anh ta lại làm như vậy?

Hoàng Hân Nguyệt tức giận nói: "Như vậy em có cần phải cảm tạ bọn họ hay không, không có xuống tay độc ác."

"Cũng cảm ơn bọn họ, nếu không thì chúng ta cũng sẽ không quen biết. Anh cũng sẽ không thông qua sự kiện kia từ từ hiểu rõ em, sau đó lại yêu em, cưới em."

Hoàng Hân Nguyệt tránh khỏi ánh mắt thâm tình của anh, trầm mặc một lúc mới hỏi: "Vĩnh Mặc, anh có từng hối hận khi quen biết em, yêu em, cưới em không? Em ngu ngốc như vậy, cái gì cũng không biết, ngay cả làm vợ của anh, em cũng cảm thấy rất thất bại, bằng không cũng sẽ không đợi đến lúc anh không có ở đây, em mới phát hiện ra em không có anh.....Em cũng không đủ ưu tú...." Nói đến đây, giọng nói của cô nghẹn xuống.

Lâm Vĩnh Mặc dùng miệng chặn miệng của cô lại, mãi cho đến khi cô không thở nổi mới buông cô ra, thấy vẻ mặt cô bởi vì thiếu khí ô-xy mà hồng hồng, anh cười càng thêm vui vẻ.

Nghiêng xe về một bên vừa cười vừa nói: "Em rất tốt, trong tưởng tượng của anh tốt gấp một vạn lần."

Từ trước đến nay, Lâm Vĩnh Mặc buôn bán ở trên thương trường đều là gian xảo dối trá, gặp dịp thì chơi, những phụ nữ ở bên người anh kia chỉ mang mặt nạ. Chỉ có tiểu nha đầu này, cái gì cũng biểu hiện ở trên mặt, lúc không có anh ở bên cạnh che chở, bị người phụ nữ Vương Tiểu Vân kia bán đi.

Nha đầu này không phải là ngu, đó là ngây thơ, là đơn thuần. Hơn nữa, trên người cô rất có nghệ thuật thiên phú trời cho, thiết kế ra cái gì là đều được cái đó. Có thể nhìn một cái là đạt tới tận sâu linh hồn, đó là bẩm sinh, không phải thông qua học tập là có thể học được, cô chính là đặc biệt như vậy.

Anh thích cô ngây thơ, đơn thuần, thích thường thức tài hoa của cô, tác phẩm thiết kế của cô, thích mọi thứ của cô.

"Vĩnh Mặc, anh phải đáp ứng em. Sau này nhất định phải bảo vệ bản thân mình thật tốt....." Hoàng Hân Nguyệt cắn cắn môi. Nếu như lần này anh đi rồi, nhất định em cũng không sống được, một ngày không có anh bên người, rất khó chịu, rất khổ sở.

"Đứa ngốc. Anh bảo đảm, bắt đầu từ bây giờ sẽ chăm sóc chính mình thật tốt, được chưa?"

"Đây chính là anh nói, anh nói được phải làm được." Lúc này, Hoàng Hân Nguyệt mới hài lòng nở một nụ cười.

Chốc lát sau, đã lái xe tới nhà họ Hoàng ở dưới khu lầu trong nội thành. Lâm Vĩnh Mặc tìm một chỗ trống đậu xe, xách theo lễ vật, nắm tay Hoàng Hân Nguyệt lên lầu.

Từ khi về hưu tới nay hai bác Hoàng không có việc gì làm, mỗi ngày bác trai đều đi ra ngoài tìm lão hàng xóm đánh cờ, hoặc là đi hồ câu cá. Chỉ có mẹ Hoàng, buồn chán vô vị, cả ngày đưa con trai không phải lo chuyện công ty thì chính là bay ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, muốn liên lạc cũng phải thông qua trợ lý, mà con gái lại càng bận hơn.....Học hành, tiệc tùng, cũng không có về nhà, từ khi con gái đi ra ngoài ở, nơi này đã vắng lạnh đi rất nhiều.

Ngủ trưa tỉnh lại, hai người già đang uống chén trà, ngồi ở một bên vừa thổi vừa xem ti vi. Lúc chuông cửa vang lên, mẹ Hoàng cho là hàng xóm chạy qua mượn đồ, đứng dậy vội vội vàng vàng chạy đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, bà nhìn thấy con gái mình, sợ hết hồn, còn chưa phản ứng kịp, con gái đã ôm bà khóc lớn lên. Ba Hoàng nghe được tiếng khóc, vội vàng chạy đến thì nhìn thấy con gái khóc thê lương ở trong lòng vợ mình, ông nhìn qua người đàn ông đứng phía sau Hoàng Hân Nguyệt, nhất thời lửa giận xông lên.

"Cậu bắt nạt con gái của tôi có phải không?" Bình thường khi con gái trở lại cũng là bộ dáng cười híp mắt, thế nào hôm nay vừa nhìn thấy bọn họ, lại khóc thành như vậy. Nhất định là có liên quan đến người đàn ông này, vừa nghĩ tới con gái khi ông không biết xảy ra chuyện gì, bị khi dễ, ông cảm thấy khó chịu.

"Cha vợ, mẹ vợ. Mọi người hiểu lầm rồi." Lâm Vĩnh Mặc bắt đầu đi thờ dài một cái, cha mẹ vợ của anh vẫn giống như trước, đặc biệt là cha vợ, giọng nói hô to, ngay cả khu nhà cũng rung lên một cái.

"Ông Hoàng đã xảy ra chuyện gì? Ai u, đây không phải là Hân Nguyệt sao?"

"Đúng vậy. Hân Nguyệt đã lớn như vậy rồi sao?"

Hàng xóm bên cạnh nghe thấy tiếng vang, từng người mở cửa ra chạy tới, vừa nhìn thấy Hoàng Hân Nguyệt, đã hiểu được. Nhưng mà còn có ánh mắt sắc bén, nhìn qua Lâm Vĩnh Mặc một cái, không chút khách khí hỏi: "Cậu là ai? Khi dễ Hân Nguyệt có phải hay không?"

Nói xong xoay người qua nhìn Hân Nguyệt đang dựa vào mẹ Hoàng nói: "Hân Nguyệt, sao con không trở lại cùng Tiểu Vân nhà chúng ta? Ngộ nhờ bị người không quen biết bắt nạt hoặc là lừa, lại mất nhiều hơn được." Nói xong ánh mắt kia còn vô ý liếc qua cả người Lâm Vĩnh Mặc, ánh mắt kia làm cho người ta nhìn cảm thấy rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vạch mặt

Hoàng Hân Nguyệt nhìn về mặt người vừa nói, nghe được trong lời nói của bà ấy đựng chứa đến Lâm Vĩnh Mặc, tức giận nói không ra lời, cả người phát run, kéo Lâm Vĩnh Mặc qua, duy trì tư thái mui phần, cảm tức mờ miệng nói châm chọc: "Vương phu nhân, anh ấy là bạn trai con, con không dẫn bạn trai về nhà, chẳng lẽ dẫn người muốn bán con về ở chung một chỗ." Hoàng Hân Nguyệt tức giận ngay cả dì cũng không gọi, trực tiếp gọi là phu nhân, có thể thấy được rất bất mãn đối với bà ấy.

Lâm Vĩnh Mặc cảm thấy vừa buồn cười vừa cảm động, anh phát hiện lúc này Hoàng Hân Nguyệt xa lạ như thế, lại đáng yêu như thế, giống như một con gà chọi. Nhưng mà, anh thích.

Này, Lâm Vĩnh Mặc anh so sánh Hoàng Hân Nguyệt thành con gà chọi, ba mẹ cô ấy nghĩ sao?

Nơi này một người được người khác gọi là phu nhân ít nhất cũng phải có kiến thức, có tài sản. Tình huống gia đình nhà Vương Tiểu Vân nơi này ai ai cũng biết. Bà Hà đột nhiên được gọi là phu nhân, có bao nhiêu châm chọc, có bao nhiêu tức giận.

Anh nắm tất cả mọi người vốn là đang nhìn về phía Lâm Vĩnh Mặc có chút không tốt, nhất thời bởi vì lời nói của Hoàng Hân Nguyệt, nhìn về phía mẹ của Vương Tiểu Vân, gì mà phu nhân chứ.

"Hân Nguyệt con nói cái gì đó, đây không phải là đi quan tâm con sao? Còn có, con nói như vậy là có ý gì? Cái gì mà bán bạn bè, Tiểu Vân nhà chúng ta đã làm cái gì?"

"Vậy thì phải đi hỏi con gái nhà dì rồi."

Bình thường Hoàng Hân Nguyệt nói chuyện đều lời nói nhỏ nhẹ, hiện tại một bộ dáng la to, đã phá vỡ suy nghĩ của cha mẹ Hoàng, ngay cả hàng xóm cũng sợ choáng váng, đây là Hoàng Hân Nguyệt bọn họ biết sao? Đây là cô gái ngoan ngoãn Hoàng Hân Nguyệt sao?

Bình thường mẹ Vương cũng bởi vì con gái được mọi người khen ngợi, trước kia Hoàng Hân Nguyệt nhìn thấy bà đều là thân mặt kêu bà là dì, có lúc trong tay có lễ vật gì, cũng sẽ đưa cho bà, thấy bà cũng là một bộ dáng rất tôn kính.

Hôm nay chợt bị con bé châm chọc như vậy, hơn nữa bà cảm thấy con gái tốt của mình bị Hoàng Hân Nguyệt vũ nhục ngay trước mặt hàng xóm, lửa giận trong lòng bốc lên.

Nhất thời đầu óc mơ hồ, bắt đầu la mắng: "Hoàng Hân Nguyệt cô chính là một người không có mắt, nếu không có Tiểu Vân nhà chúng ta chăm sóc cô... cô cho rằng cô có thể đi thi, nếu không phải Tiểu Vân nhà chúng ta chiếu cố cô, cô đã sớm bị bắt nạt thành cái dạng gì rồi, nếu không có Tiểu Vân nhà chúng ta, bây giờ cô cũng không biết chết là thể nào đâu."

"Tôi cũng không biết Hân Nguyệt nhà chúng tôi là chết thế nào, nhưng chúng tôi biết con trai, con gái của chúng tôi, thậm chí có vật gì tốt con gái nhà chúng tôi cũng sẽ chia cho nhà các người một phần. Nói con gái của chúng tôi sao, còn chưa nói sách vở bài tập, mấy năm nay, đồ vật trong phòng con gái nhà mấy người, mỗi một món không phải là con gái của tôi đưa sao."

Dừng một chút mẹ Hoàng tức giận run người, lại tiếp tục nói: "Lần trước con trai của tôi về nước mua những thứ châu báu kia, một món ít nhất cũng phải mấy vạn cũng đã đưa cho cô ta, cũng có ngoại tệ, là nhà ai hào phóng như vậy, vô thân tứ cố, đưa các người từng món một như quà tặng, ngược lại người lại nói chúng ta."

Nhìn con gái nhà mình trước mặt đã bị khi dễ như vậy, vậy sau lưng sẽ bị khi dễ thành bộ dạng gì. Nhất thời trong lòng bà cảm thấy đau, đau từng trận. Bà cho là.....bà cho là con gái của bà ít nhất sẽ được chăm sóc, nhưng cũng sẽ không bị bắt nạt, nhưng mà bà sai rồi, con gái không những không được chăm sóc, hơn nữa còn bị bắt nạt.

Mẹ Hoàng nói xong, hàng xóm xung quanh thờ ra từng ngụm khí. Bọn họ đã nói mà, tại sao mấy năm này cuộc sống nhà bà Vương càng ngày càng tốt, thì ra là muốn cho Vương Tiểu Vân chăm sóc Hoàng Hân Nguyệt thật tốt mà đưa đồ, thật không nghĩ tới mà.

"Rốt cuộc là ai nuôi ai, công đạo trong lòng người, nhưng mọi việc Vương Tiểu Vân làm với tôi và Hân Nguyệt, tôi sẽ truy cứu luật pháp. Phiền các người nói lại với Vương Tiểu Vân một tiếng, đừng tưởng rằng không có chứng cứ, tôi sẽ không làm gì được cô ta, hừ!" Lâm Vĩnh Mặc nói xong quay người, nói với cha mẹ Hoàng: "Chú, dì. Chúng ta vào nhà nói chuyện thôi."

Khuôn mặt Hà phu nhân nhất thời đỏ bừng, không biết là do tức giận, hay là do cảm thấy mất thể diện.

Ba Hoàng đứng ở cửa, nhìn hết tất cả mọi thứ rõ ràng. Mặc dù ông tức giận, nhưng là lý trí vẫn còn, thấy Hân Nguyệt xông lên, sợ có chuyện gì, nhưng là người con trai này lại ngăn ở vị trí phía trước, có thể để cho Hân Nguyệt trực tiếp đối mặt, cũng có thể đảm bảo con gái không bị thương. Hơn nữa lúc bà xô mình đẩy Hân Nguyệt lên thì cậu ta cũng đứng ở bên cạnh. Có thể thấy được người này cũng không tệ lắm, trong lòng ba Hoàng lập tức cho anh mấy phần thiện cảm.

"Vào đi." Ba Hoàng là người cuối cùng đi vào nhà, ông đứng ở cửa nói với hàng xóm: "Mấy ngày nữa nhà chúng tôi sẽ dọn đi, cảm ơn mọi người mấy năm nay đã chiếu cố." Nói xong cửa "rắc rắc" một tiếng, đóng chặt.

Mẹ Hoàng nghi ngờ hỏi: "Chúng ta đang ở đây đang rất tốt, tại sao phải dọn nhà?"

Ba Hoàng đi tới ghế sofa bên cạnh, ngồi xuống, tức giận nói: "Vừa mới nháo thành như vậy, bà nói chúng ta còn có thể ở đây được nữa sao? Huống chi con trai cũng mua nhà lâu lắm rồi, chúng ta còn chưa từng đi lần nào."

Thật ra thì buổi sáng con trai đã gọi điện thoại cho ông, ông cảm thấy đây cũng là lúc dọn nhà, tương lai bọn họ còn phải giúp chăm sóc cháu nội, cháu ngoại một tay, cũng không thể ở chỗ này cả đời được.

Bởi vì lời nói buổi sáng của Hoàng Hân Nguyệt, ông bà Hoàng quyết định dọn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bại lộ

Hoàng Hân Nguyệt lôi kéo Lâm Vĩnh Mặc, trên mặt nụ cười lạnh lẽo nói: "Nhà mới của chúng ta cách Lâm gia cũng không xa, đều là nằm trong chung cư." Về mặt Lâm Vĩnh Mặc cung chiêu, mỉm cười gật đầu một cái, bày tỏ anh đã sớm biết.

Cha Hoàng giải thích với mẹ Hoàng xong, lúc này mới quay đầu nhìn lại Lâm Vĩnh Mặc còn đang đứng, tức giận nói: "Đồ đồ xuống đi, mời ngồi."

"Cha mẹ, đây là quà tặng Vĩnh Mặc mua cho hai người." Hoàng Hân Nguyệt vừa nhìn thấy mẹ Hoàng thì kích động khóc. Kiếp trước, cô nhìn thấy bởi vì chuyện này mà mẹ Hoàng lo lắng bạc tóc, cha Hoàng cũng lo lắng cơ thể mệt mỏi muốn chết đi. Kiếp này, cha mẹ còn khỏe mạnh, ngay cả tóc cũng là đen bóng, cô có thể không kích động sao.

"Đề xuống đi." Ba Hoàng nói xong, Lâm Vĩnh Mặc đặt lễ vật lên bàn. Mẹ Hoàng rót trà cho họ, bốn người đã ngồi xuống ghế.

"Hai đứa bắt đầu gặp gỡ từ khi nào? Tại sao lại biết nhau? Người nào giới thiệu?"

"Ba mẹ, con....." thấy ba Hoàng hỏi Lâm Vĩnh Mặc giống như thăm vấn phạm nhân, Hoàng Hân Nguyệt hạ quyết tâm nhắm mắt lại, nín thở lại hô lên: "Chúng con đã có em bé."

Nói xong toàn bộ thế giới an tĩnh lại, Hoàng Hân Nguyệt mở mắt, chỉ thấy ba mẹ Hoàng đen mặt gất gao tròn mắt lườm cô một cái, sau đó nhìn qua Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Mặc sờ đầu vợ của mình, trong lòng vừa cảm động, lại đau lòng, đây nhà vợ của anh lớn lên, hôm nay lại ngăn ở trước mặt anh, không có cái gì để cho anh đau lòng hơn chuyện này.

"Cha.....không phải, là chú, di." Lâm Vĩnh Mặc kêu theo thói quen, lúc trước kêu "chú, di" cũng rất khó kêu, thiếu chút nữa đã kêu lộn, dừng một chút anh nói: "Con và Hân Nguyệt đã biết nhau 5 năm, chúng con đã quen nhau 3 tháng, là quen ở nhà hàng Tây."

Nói xong Lâm Vĩnh Mặc còn nháy mắt mấy cái, trong lòng Hoàng Hân Nguyệt đã cười vui vẻ. Nhưng mà vừa nghĩ tới bọn họ đã biết 5 năm, đó là chuyện của kiếp trước, lúc đó bọn họ kết hôn là cô 24 tuổi, Lâm Vĩnh Mặc 30 tuổi. Sau đó Lâm Vĩnh Mặc chết ở tuổi 34, nghĩ tới đây, cô ảm đạm cúi đầu.

Lâm Vĩnh Mặc nhân cơ hội nắm lấy tay của cô, nghiêm túc nói: "Chú, di. Con và Hân Nguyệt là nghiêm túc, hi vọng hai người có thể cho con cơ hội này. Huống chi, đứa nhỏ không thể không có cha."

"Có đứa con là được sao, có đứa con tôi là cậu nó không thể nuôi nổi, đúng không?" Hoàng Tân Duy cầm trong tay cái chìa khóa, bộ mặt tức giận đỏ bừng, vừa nhìn thấy mặt Lâm Vĩnh Mặc, càng tức giận giận chân: "Bạn tốt, thì ra là anh, tôi còn tưởng là tên khốn nào, lại dám đánh chủ ý lên em gái tôi, thì ra là cậu....."

Buổi sáng Hoàng Tân Duy phái người điều tra Vương Tiểu Vân, thuận tiện tra bên người còn có ai khi dễ em gái mình. Không nghe thì không biết, vừa nghe đang làm việc ở công ty, cả người nổi trận lôi đình.

Em gái của anh cư nhiên bị cô gái Vương Tiểu Vân kia khi dễ đến mức như vậy. Anh còn chưa kịp uống một hộp nước, vội vàng chạy đi đến trường học, lại biết được một người đàn ông xa lạ đón đi, càng sợ không có hình bên người, nếu không phải là Triệu Dao Dao nói đến đi bên cha mẹ bên này xem một chút, anh cũng sẽ không đứng ở bên ngoài nghe lâu như vậy.

Lúc này, Triệu Dao Dao vừa mới chạy đến ngoài cửa, mẹ Hoàng đứng lên đi ra ngoài đón, ngoài cửa truyền đến giọng nói gấp gáp của Triệu Dao Dao, thậm chí còn mang theo run rẩy.

"A.....Hân.....Nguyệt ở chỗ này sao?"

"Đi vào nhanh lên vào uống miếng nước một chút." Mẹ Hoàng thuận tay đóng cửa lại. Chỉ chốc lát sau, Triệu Dao Dao đã được mẹ Hoàng dẫn vào, vừa nhìn thấy Lâm Vĩnh Mặc, Triệu Dao Dao có chút ngoài ý muốn, Hoàng Hân Nguyệt đứng lên chào hỏi một tiếng.

"Hân Nguyệt, em không có việc gì là tốt rồi, hù chết chị và anh trai của em." Hoàng Hân Nguyệt nhìn sắc mặt Triệu Dao Dao tái nhợt bởi vì lo lắng, có chút xin lỗi.

"Thật xin lỗi, để cho mọi người lo lắng."

Hoàng Tân Duy vỗ bàn một cái, chỉ chỉ Hoàng Hân Nguyệt, lại chỉ vào Lâm Vĩnh Mặc nói: "Muốn kết hôn với em gái tôi, lấy thành ý của Lâm gia các người."

Hoàng Hân Nguyệt lo lắng nhìn Lâm Vĩnh Mặc một cái. Kiếp trước, quan hệ của bọn họ còn có thể để cho người trong nhà hòa hoãn một chút, ở dưới ánh mắt nhà họ Hoàng, bọn họ kéo dài hơn một năm mới kết hôn, tình huống hiện tại còn nghiêm trọng hơn so với kiếp trước.

Lâm Vĩnh Mặc đưa cho Hoàng Hân Nguyệt một ánh mắt an tâm, cười đứng lên.

"Tân Duy, mình và Hân Nguyệt là nghiêm túc, nếu nói lấy ra thành ý, như vậy mình ở tại nhà họ Hoàng, đợi đến khi Hân Nguyệt sinh xong đứa bé mới nhắc lại chuyện kết hôn, cậu cảm thấy thế nào?"

Hoàng Tân Duy càng thêm tức giận, anh chỉ cái mũi Lâm Vĩnh Mặc, cái tay còn lại chống hông, la lớn: "Cậu nghĩ cũng khá lắm."

"Không thể được sao? Chú, di, sáng sớm hôm nay con và Hân Nguyệt đã đi bệnh viện kiểm tra."

Cha mẹ Hoàng nghe được anh nói như vậy, vội vàng nhìn về phía anh, ánh mắt kia còn có chút mừng rỡ. Lúc này, Hoàng Tân Duy cũng là làm ra vẻ, nhưng mà trong lòng anh vẫn không thoải mái được.

Khi em gái ra đời, anh cũng mới 10 tuổi, khi đó đã hiểu chuyện rồi, cộng thêm khi đó công việc của cha mẹ Hoàng cũng khá bề bộn. Có thể nói Hoàng Hân Nguyệt là do anh nuôi lớn, trong lòng anh có thể thoải mái được sao.

Sắc mặt cha Hoàng càng thêm đen, nhìn con gái liếc mắt đưa tình với người đàn ông kia, ông cảm thấy tức giận. Khó khăn lắm mới nuôi lớn đứa con gái được như vậy, khó trách nói sinh con gái là của người ta, không sai, nhìn một chút đi, ông tức giận như vậy, con gái lại chỉ có lo cho tiểu tử xa lạ kia.

Trên đời này lúc nào cũng có người sắm vai phản diện, có người đóng vai xấu. Mặc dù, mẹ Hoàng thấy hai cha con bọn họ gấp gáp, nhưng đề tài này càng ngày càng sai hướng. Hiện tại, mấu chốt nhất là con gái nhà mình đã có em bé, bọn họ phải làm sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dọn nhà

"Được rồi, được rồi. Mỗi người ít một câu đi. Hiện tại Hàn Nguyệt đã có đứa nhỏ, chúng ta cũng đã là ông bà ngoại rồi. Hai đứa kết hôn, tương lai nếu như tiểu tử này dám làm chuyện có lỗi với Hàn Nguyệt nhà chúng ta, hai cha con các người chẳng lẽ trở mặt nhìn Hàn Nguyệt bị bắt nạt sao?"

Hai cha con gật đầu một cái, đó là điều đương nhiên, nếu như tên tiểu tử này dám làm chuyện có lỗi với Hàn Nguyệt nhà bọn họ, hắc hắc.....Hai cha con bọn họ cũng không phải là người ngồi không.

Thu phục cha mẹ Hoàng xong, kế tiếp chuyện này đã dễ dàng hơn rất nhiều. Ngày hôm sau, Lâm Vĩnh Mặc gọi điện cho công ty chuyển nhà, giúp cha mẹ Hoàng dọn nhà.

Sáng sớm, Vương Tiểu Vân nhận được cuộc điện thoại gọi tới của mẹ mình, trong lòng cô lại luống cuống. Ngày hôm qua gặp phải người đàn ông ở trường học kia, ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm giống y như nhìn người chết, vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ quên được.

Ngày hôm qua thật vất vả mới thuyết phục được chính mình. Ngày đó, bọn họ làm chuyện kia hoàn toàn không có lưu lại một dấu vết gì, anh ta hoàn toàn không thể có chứng cứ được.

Nhưng hôm nay mẹ nói rõ ràng cho cô chuyện hôm qua xảy ra với nhà họ Hoàng, vốn cho là bọn họ chỉ là nói suông mà thôi. Nhưng mà, lúc sáng sớm bọn họ dọn nhà, Vương Tiểu Vân không thể không luống cuống.

Trong điện thoại bắt đầu quát lớn mẹ mình, ngay cả kí túc xá cũng bởi vì tiếng quát của cô mà nhú mây bất mãn, chỉ là cũng không có ai dám nói gì. Những năm này, Vương Tiểu Vân liều mạng lấy lòng Hoàng Hàn Nguyệt, hơn nữa trên người cô ta có rất nhiều trang sức đều là có được từ trên người Hoàng Hàn Nguyệt, bọn họ cũng không phải là không biết.

Nhưng mà thế này coi như xong, Hoàng Hàn Nguyệt người ta cũng không có lỗi với cô ta, nhưng mà nhìn việc cô ta làm với Hoàng Hàn Nguyệt một chút. Mấy bạn học cùng lớp có lòng muốn khuyên Hoàng Hàn Nguyệt, nhưng Hoàng Hàn Nguyệt này là một cô gái ngốc, họ đã khuyên bảo, họ đã làm chuyện nên làm, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, đã coi như là hết tình hết nghĩa, những chuyện khác họ cũng không quản được.

Ngay lúc về mặt Vương Tiểu Vân đang nói đồ bùng, có người gõ cửa bên ngoài cửa kí túc xá. Bạn học đứng ở gần đang ngáp, tâm tình rất không tốt đi mở cửa. Đúng vậy, mặc cho là sáng sớm bị giọng nói này la to này đánh thức, tâm tình của họ sao có thể ổn chứ.

Chỉ là cửa kí túc xá vừa mở, ngăn người. Hoàng Hàn Nguyệt cầm bữa ăn sáng, giờ lên, cười nói: "Thế nào, không hoan nghênh mình đi vào sao?"

"Không có.....chẳng qua là....." Cô quay đầu nhìn Vương Tiểu Vân vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, khó khăn nói: "Hàn Nguyệt, nếu như cậu tìm Tiểu Vân, cô ấy đang có điện thoại, có thể.....Cậu chờ một chút hãy quay trở lại." Thật ra thì mở cửa là bạn cùng phòng, thật không muốn đề cho Hoàng Hàn Nguyệt nghe được nội dung cuộc nói chuyện bên trong, phải nói là có lúc không biết đó cũng là một loại hạnh phúc.

Hoàng Hàn Nguyệt ngẩn người, ngo đầu vào bên trong dò xét, chỉ nghe giọng nói cực kỳ tức giận của Vương Tiểu Vân, la to vào cái điện thoại di động. Điện thoại di động trong tay cô ta là quà sinh nhật mấy tháng trước Hàn Nguyệt đưa cho, cũng phải mấy ngàn tệ. Lúc ấy, Hoàng Hàn Nguyệt bỏ tiền ra cũng là can tâm tình nguyện.

Hoàng Hàn Nguyệt luôn hào phóng, đối tốt với bạn bè, luôn vui vẻ đối với bạn cùng lớp. Cho tới bây giờ cũng không có nói xấu sau lưng người khác, hoặc là xung đột với người khác. Ngược lại Vương Tiểu Vân, ý vào Hoàng Hàn Nguyệt có tiền, ai cũng xem thường. Cho nên rất nhiều bạn học không hề thích cô ta, lâu ngày Vương Tiểu Vân ở chung một chỗ với Hoàng Hàn Nguyệt, cũng bị mọi người lây sang chán ghét.

Hoàng Hàn Nguyệt nhếch môi, cười lạnh. Vương Tiểu Vân tính toán cô, ngược lại chưa bao giờ che giấu ở trước mặt bạn học, chỉ có cô ngây ngốc còn tin tưởng.

Trước kia rất nhiều bạn học đã cảnh cáo cô, trong lòng Vương Tiểu Vân không tốt như cô nghĩ đâu, để cho cô cẩn thận. Còn có trực tiếp đối đáp Vương Tiểu, bắt cô ta đáp lời. Nhưng mà trong lòng cô vẫn tin tưởng cô ta, cô cảm thấy bạn bè thì nên tin tưởng lẫn nhau, bạn bè có thể làm bạn cả đời. Nhưng mà cô lại quên một điều, có một bạn bè trước mặt vừa nói vừa cười, sau lưng đã đâm một dao.

"Hôm nay không phải mình tới tìm cô ấy, dù sao chúng ta cũng ở cùng kí túc xá nửa năm. Đây là bữa ăn sáng mình mua, mời mọi người ăn." Nói xong khoa tay múa chân một cái, cười nói: "Chỉ có 4 phần thôi, còn cô ta đang gọi điện mình nhắc kẹ. Được rồi, mình phải đi gấp giáo sư báo cáo đã." Nói xong quay người, phất phất tay, để lại các bạn học vẫn còn đang sửng sốt.

Năm đó, sống cùng với bọn họ nửa năm ở kí túc xá, nếu không phải là Vương Tiểu Vân luôn luôn oán trách bạn cùng phòng sống chung không tốt thế này thế kia trước mặt mẹ Hoàng, cha Hoàng cũng sẽ không mua cho cô nhà trọ bên ngoài, mà càng thêm dễ dàng cho Vương Tiểu Vân, cách ly cô với tất cả bạn học, ngược lại cô lại cho rằng ý kiến của cô ta là hay. Nhưng mà, sau này tất cả sẽ không giống nhau nữa, nghĩ tới đây, trên mặt cô mỉm cười, nhưng trong mắt một màn lạnh lẽo kia thế nào cũng không che dấu được.

Cô đi tới phòng của giáo sư, giáo sư còn chưa tới, cô đứng ở bên ngoài chờ. Sáng sớm hôm nay, nếu không phải là nhận được cuộc điện thoại của thầy, để cho cô tới trường học một chuyến, lúc này chắc chắn cô còn đang ngủ nướng.

Ngày hôm qua, mặc dù có thể nói cha mẹ và anh trai không có sắc mặt tốt với Lâm Vĩnh Mặc, nhưng đó cũng là từ tiếng sấm lớn trở thành tiếng sấm nhỏ.

Người khác cô không biết, chỉ là nhất định sẽ không giống ngày hôm qua vượt qua kiểm tra dễ dàng được, nhưng là Lâm Vĩnh Mặc thì tương đối dễ dàng, bởi vì anh hai Lâm gia cũng chính là anh trai của Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Văn là bạn học cùng lớp với anh trai cô, năm đó anh của cô chạy nghiệp vụ khắp nơi, tìm vay mọi chỗ, nhưng mà thứ nhất là không ai cho mượn, thứ hai là ngân hàng không chịu cho anh vay. Sau đó, Lâm Vĩnh Văn nghe được chuyện này, nói chuyện với cha Lâm một cái, cha Lâm tìm người điều tra một phen, mới rút vốn cho anh phát triển.

Năm đó, chỉ gặp anh trai của cô một lần, anh ấy đã nói: "Tương lai, tiền đồ của tiểu tử này rất sáng, không có giới hạn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị hãm hại

Thật đúng bị anh ấy nói đúng, mấy năm này thấy công việc làm ăn của anh cô càng làm càng lớn. Trong tay cô đều là quà tặng, thẻ ngân hàng càng ngày càng nhiều, như vậy thì càng làm cho Vương Tiểu Vân đỏ mặt.

Từ nhỏ cô được giáo dục đều là theo nề nếp cũ, sẽ không ngu lang bên ngoài, cũng không thích đi nơi phồn hoa, điều vui vẻ nhất chính là cầm một tờ giấy, ngồi ở một nơi yên tĩnh vẽ tranh. Đây cũng chính là hứng thú của cô, cũng là sở thích của cô.

Thật may là cô chịu đựng được sự trêu ghẹo của Vương Tiểu Vân, hơn nữa cô cũng chỉ thích vẽ, bằng không mấy năm này bị Vương Tiểu Vân chơi khăm, cũng không biết là chết như thế nào.

Hoàng Hân Nguyệt đợi thật lâu, giáo sư mới từ từ chậm rãi đi tới, mà đi phía sau giáo sư còn có Vương Tiểu Vân, điều này làm cho Hoàng Hân Nguyệt càng thêm nghi ngờ.

"Giáo sư." Hoàng Hân Nguyệt gọi ông một tiếng, nhân cơ hội nhìn qua Vương Tiểu Vân một cái, mới phát hiện trong tay cô ta cầm theo một cái máy tính xách tay. Cô nhìn thế nào cũng thấy rất quen, chỉ là không kịp nghĩ nhiều, giáo sư đã mở cửa phòng ra, sắc mặt đen thui đi vào.

"Vương Tiểu Vân đi vào rồi nói, còn em nữa Hoàng Hân Nguyệt." Hoàng Hân Nguyệt cảm giác được thầy rất tức giận với mình. Chỉ là cô nhún nhún vai, hiện tại cô đã trùng sinh trở lại, Lâm Vĩnh Mặc cũng trở lại, nhất định bọn họ sẽ không giống với kiếp trước nữa, những chuyện khác kéo theo, đều là không quan trọng.

Về mặt Vương Tiểu Vân đặc ý nhìn Hoàng Hân Nguyệt, buổi sáng cô biết được Hoàng Hân Nguyệt đi kí túc xá, lại có thể không mua bữa ăn sáng cho cô, cô ta cho là cô cần lắm à, chẳng qua là chỉ là một phần bữa ăn sáng, phí! Chờ lát nữa, cô sẽ cho Hoàng Hân Nguyệt thân bại danh liệt ở trước mặt giáo sư, không phải cứ có tiền thì tự cho mình là giỏi.

"Nói.....Hoàng Hân Nguyệt, Tại sao trò lại ăn cắp luận văn tốt nghiệp của Vương Tiểu Vân?"

Giáo sư vừa tới đã mở đầu bằng một câu như vậy, Hoàng Hân Nguyệt nghi ngờ liếc mắt nhìn Vương Tiểu Vân, phát hiện cô ta lại có thể làm ra một bộ dáng oan ức, cười lạnh hỏi: "Xin hỏi giáo sư, thầy có chứng cứ gì không?"

"Hoàng Hân Nguyệt, ngày thường em không có chí tiến thủ coi như xong đi, lúc quan trọng lại không biết tự mình cố gắng. Lại dám ăn cắp luận văn tốt nghiệp của bạn học, em có cảm thấy xấu hổ không?" Giáo sư tỏ thái độ với Hoàng Hân Nguyệt, tức giận không nói nên lời.

"Giáo sư, thầy làm gì cũng phải có chứng cứ. Ngày thường thế nào, không phải là em không nộp bài tập đúng hạn. Đừng tưởng rằng thầy là giáo sư của em, thì có thể nói lung tung."

Hoàng Hân Nguyệt không chút nào yếu thế trả lời, trước mặt giáo sư cũng không biết hối cải. Ông tức giận thở phì phò, chỉ vào Hoàng Hân Nguyệt nghiêm túc nói: "Ngày thường, sách vở bài tập đều là học trò Vương Tiểu Vân giúp em làm thì thôi đi, nhưng là luận văn tốt nghiệp quan trọng như vậy, liên quan đến tiền đồ của em, em cũng làm qua loa như vậy sao?"

Hoàng Hân Nguyệt trợn mắt, nhìn ánh mắt đặc ý của Vương Tiểu Vân. Hiểu rồi, thì ra ngày thường giáo sư đều cho rằng bài tập đều là Vương Tiểu Vân làm giúp cô. Ha ha, thật buồn cười, mỗi một lần nộp bài tập kia đều là cô giúp Vương Tiểu Vân hoàn thành.

Chẳng lẽ đây chính là nuôi một con chó, hiện tại con chó này đã quay lại ngược lại cắn cô một cái. Tốt, rất tốt, cô còn chưa muốn Vương Tiểu Vân chết sớm như vậy, nếu như cô ta đã chạy tới, cũng không nên trách cô. Hiện tại không nói đến chuyện người nào làm bài tập, nhưng luận văn tốt nghiệp là của cô.

Nhất định cô phải lấy từng thứ từng thuộc về mình, từng cái từng cái từ trên người Vương Tiểu Vân về.

"Giáo sư nhưng là người có chứng cứ gì sao? Vô duyên vô cớ nói em ăn trộm luận văn của cô ta, buồn cười, em cần sao? Các người có chứng cứ gì thì lấy ra hết đi." Hoàng Hân Nguyệt nói xong cũng ngồi xuống, đứng lâu như vậy, cô chịu được nhưng mà bảo bảo ở trong bụng thì không chịu được đâu.

"Tốt..." Giáo sư bị thái độ của Hoàng Hân Nguyệt làm cho tức giận không nhẹ, Vương Tiểu Vân vội vàng đề lại kích động của thầy, nói: "Giáo sư, chỗ này em có chứng cứ."

Hoàng Hân Nguyệt nhìn cô ta một cái, nhìn đồ trong tay của cô ta, thì ra là một cái laptop, chờ một chút.....đây không phải máy tính xách tay của cô sao? Thì ra là như vậy, thỉnh thoảng Vương Tiểu Vân tính cờ liếc mắt qua, để cho Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy buồn cười một trận.

Vừa mới nhận điện thoại của mẹ mình, cô phát đã nóng nảy một trận, sau đó cô lại bị Hoàng Hân Nguyệt kích thích một phen, biết được buổi sáng giáo sư muốn gặp cô ta. Nhất thời cô mới quyết định làm chuyện này, vội vàng vàng chạy đi nhà trọ trộm laptop, sau đó cầm lại giáo sư, nói rõ tình huống, bây giờ nhìn Hoàng Hân Nguyệt chết như vậy. Dù sao cô cũng không có ý định che giấu, cái gì Hoàng Hân Nguyệt cũng có, không phải là giống như cô.

Hoàng Hân Nguyệt tức cười nhìn bọn họ, giáo sư cũng nhìn chằm chằm Hoàng Hân Nguyệt, khuyên nhủ: "Hoàng Hân Nguyệt, nếu như bây giờ em thừa nhận cũng chưa muộn, như vậy thầy cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu như em còn không biết hối cải, vậy em nên biết hậu quả như thế nào."

"Hừ, mọi người cứ tiếp tục đi."

"Hừ....Không biết hối cải. Vương Tiểu Vân, mở ra." Giáo sư đã tức tới nỗi cả người phát run, ông dạy học nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gặp phải loại học trò như vậy, bài tập thì để người khác làm giúp, như vậy cũng chưa nói, ngay cả luận văn tốt nghiệp cũng trộm cắp từ bạn học khác, ông không dạy nổi học sinh như vậy.

Hoàng Hân Nguyệt cứ như vậy, ngồi xem bọn họ mở laptop ra, khi Vương Tiểu Vân thấy trong máy tính đòi nhập mật mã, sợ hãi sắc mặt trắng bệch. Giáo sư cũng phát hiện, vội vàng lo lắng hỏi: "Thế nào, Vương Tiểu Vân, có vấn đề gì sao?"

"Không có.....Không có vấn đề gì cả!" Cô chỉ có thể nhắm mắt làm bừa, trong mắt cô thoáng qua tia oán hận, gắt gao nhìn chằm chằm laptop kia, nhìn chằm chằm giống như nhìn vào Hoàng Hân Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trộm gà không được còn mất năm gạo

Ngồi ở chỗ đó, Hoàng Hân Nguyệt thấy thật buồn cười, thật may là lúc đó cô cài đặt mật mã, nếu không bây giờ thua thiệt chính là cô. Vừa nghĩ tới nhà trọ vẫn còn một ít đồ vật quan trọng, cô lấy điện thoại đi động ra, gọi một cuộc điện thoại.

"A, chị Dao, phiền chị ngay bây giờ lập tức kêu người đổi một bộ ổ khóa ở nhà trọ giúp em với. Còn nữa, tiện thêm một ổ khóa chống trộm luôn. Đúng vậy, hiện tại gọi người qua làm luôn. À còn nữa, phiền chị lấy cái hộp mà em để ở trong phòng đưa đến trường học giúp em với. Cảm ơn chị, tốt!"

Hoàng Hân Nguyệt nói xong cúp điện thoại, lúc này trán của Vương Tiểu Vân đã thấm một tầng mồ hôi mỏng. Tay đã run run, liên tục nhập sai mật mã. Lúc này, trong lòng cô ta càng thêm oán hận Hoàng Hân Nguyệt.

"Thế nào, mật mã không đúng sao? Có muốn tôi giúp cô một tay thử mấy lần hay không, ha ha ha...." Hoàng Hân Nguyệt cười rất vui vẻ, ngay sau đó lại nói: "Cô cũng không cần phải thử nữa, bởi vì cho dù cô có mở ra được mật mã máy tính, thì tài liệu bên trong cũng có mật mã đang chờ cô."

Nói xong một bộ dáng hả hê. Lúc này, giáo sư cũng nhìn ra có gì đó, nhưng mà ngày thường biểu hiện của Vương Tiểu Vân tốt hơn Hoàng Hân Nguyệt rất nhiều, bây giờ ông tình nguyện tin tưởng Vương Tiểu Vân hơn.

Hoàng Hân Nguyệt lại lạnh lùng tiếp tục nói: "Tại sao không nói tôi ăn cắp luận văn của cô, cũng trộm luôn máy tính của cô, sau đó chính tôi lại khóa máy tính của cô."

Buổi sáng, bởi vì quá sớm nên không có các giáo viên ở trường, hiện tại chắc là đã đi lên trường hết rồi. Lúc này, Lâm Vĩnh Mặc cũng đi theo một nhóm giáo viên ở đằng trước, đứng bên cạnh anh có một người đang nói liên tục, anh vừa gật đầu một cái, chợt thấy Hoàng Hân Nguyệt, dạn dò mấy câu đã chạy về phía cô, đi tới bên cạnh cô mới nói: "Sao vậy Hân Nguyệt?"

"A, ông xã. Sao anh lại ở chỗ này?" Hoàng Hân Nguyệt vừa nhìn thấy Lâm Vĩnh Mặc thì mặt sáng lên, kêu một tiếng ông xã, mấy lãnh đạo và giáo viên ở

phía sau nghe được có chút hốt hoảng.

"Trường học của em có một hạng mục muốn kiếm người đầu tư, anh tới xem một chút. Mà sao em cũng ở đây, không phải bây giờ em nên ở nhà ngủ sao?"

"A, sáng sớm em nhận được cuộc điện thoại thì tới đây, bọn họ nói ngày trước em nhờ người làm bài tập giùm, còn nói em ăn cắp luận văn tốt nghiệp của bạn học Vương Tiểu Vân. Nhưng mà họ cầm vào laptop, nhập mật mã mấy lần cũng chưa mở được. Em thật không hiểu, đồ quan trọng như vậy, mà lại có thể không nhớ rõ mật mã."

Lâm Vĩnh Mặc vừa nghe đã hiểu, anh buồn cười xoa đầu của cô, về mặt cung chiêu hỏi: "Vậy có cần anh giúp một tay không?"

"Không cần đâu. A, đúng rồi....." Hoàng Hân Nguyệt dừng một chút, thu hết về mặt của tất cả các giáo sư vào mắt, cũng không quản bọn họ làm cái gì gió gì, cô cười nói: "Anh đi nhà trọ chỗ em ở tìm chị Dao lấy một cái hộp, em sợ chị ấy bận rộn quá, không để ý tới."

"Ừ, được." Lâm Vĩnh Mặc gật đầu một cái, đứng hô với tiểu Lý ở trong đám người: "Tiểu Lý, chuyện đó giao cho cậu đó."

"Tổng giám đốc.....ôi.....tôi đi sao?"

"Cậu không biết địa chỉ?"

Tiểu Lý lắc đầu một cái, Lâm Vĩnh Mặc phát tay, tự mình đi. Kiếp trước, Hoàng Hân Nguyệt cũng dẫn anh tới lần nhà trọ kia rất nhiều lần, bọn họ cũng qua đêm ở đó nhiều lần, làm sao mà quên được chứ.

Hoàng Hân Nguyệt nhìn lâu như vậy, bọn họ cũng chưa mở được lần nào. Nhảm chán ngáp mấy cái, lần này thì giáo sư không thể không tin.

Tiểu Lý lái xe chờ Lâm Vĩnh Mặc, qua mười phút sau, Lâm Vĩnh Mặc vội vội vàng vàng chạy tới, đưa cái hộp cho Hoàng Hân Nguyệt. Trong lòng Vương Tiểu Vân thoáng qua tia bất an, chợt thoáng qua một suy nghĩ, đập cái máy tính này thì sẽ không có chuyện rồi, chẳng qua là cái ý nghĩ này chợt lóe lên, laptop đã bị giáo sư lấy đi.

"Giáo sư, đây là bài tập sao chép bốn năm nay của em. Còn có, nếu là bài tập do em làm, bên trái đều sẽ vẽ một đường cong nho nhỏ, người ngoài không thể biết được." Nói xong đưa bản sao đó tới trước mặt giáo sư.

Giáo sư đưa máy tính lại cho cô, nói: "Em cũng thử một lần đi." Sau đó nhận lấy bài tập của Hoàng Hân Nguyệt, nhất thời sáng tỏ, đúng như Hoàng Hân Nguyệt đã nói, mặt của ông vừa đen lại vừa đỏ, thật không biết nói sao cho tốt.

Hoàng Hân Nguyệt nhận lấy laptop, nhập vào một dãy số "đỉnh" một tiếng, cửa sổ máy tính đã hiện ra. Hoàng Hân Nguyệt nhìn sắc mặt xanh mép của Vương Tiểu Vân, cười nói: "Tôi sẽ tố cáo cô tội phi báng, trộm cắp. Cô hãy chờ lệnh triệu tập của tòa án đi."

Đến lúc này rốt cuộc Vương Tiểu Vân cũng biết sợ, cô vội vàng chạy đến bên người Hoàng Hân Nguyệt, nắm lấy tay của cô, cầu xin: "Hân Nguyệt, mình sai rồi, mình sai rồi, cậu tha lỗi cho mình đi."

"Học trò Hoàng Hân Nguyệt, em có thể nể mặt thầy mà tha thứ cho em ấy lần này không?" Sắc mặt giáo sư cũng rất khó coi, nhưng là vẫn cầu xin tha thứ giùm Vương Tiểu Vân, điều này làm cho Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy chán ghét.

Tha thứ cho cô ta chứ không phải là bỏ qua cho cô ta. Kiếp trước, cả đời ai tha thứ cho cô, ai bỏ qua cho cô, mới vừa nãy giọng nói uy hiếp giáo sư vẫn còn vang ở bên tai đây.

"Hừ." Hoàng Hân Nguyệt hừ lạnh một tiếng, hờ hững cười nói: "Em tha thứ cho cô ta, như vậy ai tha thứ cho em. Mỗi một bài tập đều là em giúp cô ta làm, cô ta lại dám nói là cô ta giúp em làm. Lần này không chỉ có chạy tới nhà trọ trộm máy tính của em, còn ăn cắp luận văn tốt nghiệp của em."

Thầy mới vừa nói những lời đó, thế nhưng em lại ghi nhớ vào trong đầu. Mặc dù thầy là giáo sư, nhưng là em không thể không nói thầy, thầy làm giáo sư mà vậy sao, vừa tới nơi đã trực tiếp muốn dạy dỗ em.

Chuyện còn chưa rõ ràng, thầy chỉ nghe từ một phía, nghe cô ta dối trắng thay đen. Ngược lại em tha thứ cho cô ta, bỏ qua cho cô ta, nhưng là ai tha thứ cho em, ai? Em hỏi thầy đó?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngoài ý muốn gặp cha mẹ chồng

Hoàng Hân Nguyệt nghĩ tới kiếp trước mình bị oan ức có liên quan đến giáo sư trước mặt này, hốc mắt đã đỏ, khi đó người nào cho cô giải thích, người nào cho cô cơ hội.

Cô hung hăng lau nước mắt nơi khóe mắt, cười nói: “Người chỉ dùng ánh mắt để nhận xét mọi việc, hoàn toàn không xứng đáng làm thầy giáo, em sẽ viết một bức thư nói rõ quá trình phát sinh, giao cho hiệu trưởng.” Nói xong cũng không quản sắc mặt của giáo sư, dùng sức hất tay Vương Tiểu Vân ra, ôm lấy laptop bỏ đi.

Trong mắt Vương Tiểu Vân thoáng qua oán hận ngập trời, cô hung hăng đẩy Hoàng Hân Nguyệt một cái, vừa đúng lúc Lâm Vĩnh Mặc đứng bên người Hoàng Hân Nguyệt. Hoàng Hân Nguyệt bị cô ta đẩy hoàn toàn không hề có phòng bị, cũng may là Lâm Vĩnh Mặc đỡ được cô, nếu không đưa bé.....trong mắt cô thoáng qua tức giận.

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Vĩnh Mặc thu hết tất cả sự việc vào mắt, cầm lấy cái hộp, ôm Hoàng Hân Nguyệt nói, chẳng qua là trước khi đi, ánh mắt nhìn Vương Tiểu Vân y như đang nhìn người chết.

“Tổng giám đốc.....” Lâm Vĩnh Mặc ôm cả người Hoàng Hân Nguyệt vừa đi tới bên cạnh xe, phía sau Tiểu Lý và một đám người đã cùng đi tới.

“Tổng giám đốc, anh xem.....Cái hạng mục đó có thể giúp đỡ chúng tôi hay không?” Phía sau Tiểu Lý có một người đại diện, Hoàng Hân Nguyệt biết, đó là chủ nhiệm tài vụ trường học bọn cô.

“Chờ trường học của các người làm rõ ràng cái gì gọi là nghệ thuật, tôi sẽ về suy nghĩ lại chuyện đầu tư.” Nói xong nhìn Tiểu Lý một cái, đứng trước mặt chủ nhiệm tài vụ và tất cả các giáo viên khác trong trường nói: “Giúp tôi liên lạc với luật sư, giáo sư và học sinh trong trường mà cũng muốn được hưởng lợi ích tốt như vậy, lãng phí.” Nói xong đi tới ôm Hoàng Hân Nguyệt đến bên cạnh xe, không hề quay đầu lại

Chờ Lâm Vĩnh Mặc lái xe đi được một đoạn xa, bọn họ mới phản ứng lại được.

“Chủ nhiệm, làm sao bây giờ? Cái hạng mục đó rất quan trọng đối với trường học chúng ta à?” Một giáo sư khác vội vàng hỏi.

“Làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta không thể tìm công ty khác đầu tư được sao?” Một cô giáo khác nhỏ giọng hỏi.

“Bà thì biết cái gì? Nguồn tài nguyên đó chỉ có Lâm thị mới có năng lực này. Huống chi người nào sẽ vô duyên vô cớ quyên góp trường học chúng ta?” Nói xong liếc người kia một cái.

“Đủ rồi, tất cả im miệng cho tôi. Ông Vương tìm hiểu xem tại sao tổng giám đốc Lâm lại không muốn đầu tư nữa. Tôi đoán chuyện này khẳng định có liên quan đến cô gái kia.”

Mọi người nghị luận âm ỉ, Tiểu Lý lắc đầu một cái, cũng không quản bọn họ nói gì, vội vàng đi. Xem ra ông chủ tức giận như vậy, khẳng định là có liên quan đến cô gái kia. Chẳng lẽ ngày hôm qua ông chủ nghỉ làm, cũng là vì cô ấy?

Bất kể bọn họ đoán thế nào, đi được nửa đường Hoàng Hân Nguyệt đã ngủ thiếp trên xe của Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Mặc nhân lúc đèn đỏ, khoác áo vest lên trên người cô, nhìn về mặt cô ngủ an tĩnh, anh hôn nhẹ lên gương mặt cô một cái, đau lòng sờ đầu của cô, cứ im lặng nhìn cô như vậy.

Đến khi đèn xanh, anh mới tiếp tục lái xe.

Lúc này, nhà họ Hoàng vẫn còn đang dọn nhà, chắc chắn sẽ rất ồn ào. Anh lái xe vào bãi đậu xe nhà mình, dù sao sớm hay muộn gì cũng sẽ gặp cha mẹ chồng, huống chi anh đã chuẩn bị quà gấp mặt giúp cô. Dừng xe xong, anh gọi một cuộc điện thoại cho Hoàng Tân Duy nói cho anh ấy biết chuyện anh và Hoàng Hân Nguyệt. Anh cũng không quan tâm Hoàng Tân Duy là to ở đâu dây điện thoại bên kia, đã cúp điện thoại. Đến lúc đó nếu như anh ấy trách mắng anh, chỉ cần nói tín hiệu không tốt. Ha ha, lý do này rất tốt.

Lâm Vĩnh Mặc xuống xe, đóng cửa lại, chạy đến mở cửa ra bên kia ra, tháo dây an toàn trên người Hoàng Hân Nguyệt, lúc này mới nhẹ nhàng ôm cô ra ngoài xe. Trong lúc Hoàng Hân Nguyệt vẫn còn đang mơ màng mở mắt, Lâm Vĩnh Mặc hôn cô một cái, nói: “Không có gì đâu, em cứ tiếp tục ngủ đi.”

Hoàng Hân Nguyệt nắm lấy cổ áo của anh, vùi đầu trong ngực của anh an tâm lại tiếp tục ngủ.

Lúc Lâm Vĩnh Mặc ôm Hoàng Hân Nguyệt vào Lâm gia, Lâm Hựu đang ngồi ăn điểm tâm trên ghế sofa lon trong phòng khách, mà Mẹ Lâm và Ngô Văn cùng với bảo mẫu Tiểu Vương thì đang tán gẫu trong phòng bếp xem hôm nay ăn món gì. Khi Lâm Vĩnh Mặc đi vào, người phát hiện đầu tiên là Lâm Hựu, cậu bé kinh ngạc há to miệng, ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của Lâm Vĩnh Mặc biến mất ở cầu thang, cậu sợ vừa chạy vào phòng bếp vừa hô to: “Bà nội, mẹ, đi Vương, không xong, không xong rồi.....”

“Sao vậy, thế nào con lại chạy gấp gấp như vậy?” mẹ Lâm nghi hoặc nhìn cậu bé.

“Chú hai ôm một người phụ nữ đi lên lầu rồi.....” Còn chưa nói hết câu, mẹ Lâm vội vàng vàng đặt thực đơn xuống, chạy ra khỏi phòng bếp đi về phía trên lầu.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Lâm Vĩnh Mặc đóng cửa lại, quay người đã thấy mẹ mình đứng sau lưng anh, thấy ánh mắt lóe sáng của bà, anh nhú mồm, cố ý hỏi.

“A, không có chuyện gì. Mẹ chỉ muốn hỏi tối nay con muốn ăn cái gì?” Nói xong nhìn về phía sau anh, không ngừng nhìn xung quanh. Lâm Vĩnh Mặc bị động tác của mẹ mình làm cho dở khóc dở cười.

"Mẹ, đừng nhìn nữa. Buổi sáng hôm nay cô ấy dậy hơi sớm, hôm nay cũng rất mệt mỏi, đoán chừng sẽ phải đợi lát nữa. Tới đây, con cho mẹ xem cái này." Nói xong lấy giấy phô tô từ trong túi quần ra.

Mẹ Lâm vừa mở ra nhìn, hưng phấn ngẩng đầu lên nhìn anh, hai tay vội vàng nắm lấy cánh tay của anh hỏi: "Mấy tháng rồi? Cơ thể con bé như thế nào? Bác sĩ nói sao?"

Thứ mẹ Lâm nhìn là giấy kiểm tra báo cáo ngày hôm qua của Hoàng Tân Nguyệt. Tờ kiểm tra báo cáo ngày hôm qua đã bị Hoàng Tân Duy cầm đi, thật may là anh có chuẩn bị, ha ha ha.....Kiếp trước, Hoàng Tân Duy thích so đấu trí và dũng khí với anh, nhưng mà mỗi một lần đều bị thua ở dưới tay anh. Trùng sinh trở lại, Hoàng Tân Duy hoàn toàn không có khả năng thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người nhà họ Lâm

"Cơ thể của cô ấy rất khỏe, bảo bảo cũng rất khỏe mạnh, đã hơn 3 tháng rồi. Bác sĩ nói phải chú ý không nên làm việc mệt nhọc." Nói xong anh sờ sờ cái mũi, mẹ Lâm cầm lấy tờ báo cáo kết quả, vô Lâm Vĩnh Mặc một cái.

Nhìn báo cáo kết quả xong, nụ cười trên mặt thấy thế nào cũng không khép lại được: "Tiểu tử chết tiết, lại giấu kỹ như vậy. Khó trách mẹ kêu con đi xem mặt, con luôn lảng tránh, thì ra là đã có người thương. Mau mau chọn ngày, không thể oan ức con gái nhà người ta được."

Lâm Vĩnh Mặc nghe lời nói của mẹ Lâm, trong lòng ấm áp, lập tức tiến lên ôm bà, mặt chôn ở trên bả vai của bà, cảm động nói: "Mẹ, cảm ơn mẹ, còn có con yêu mẹ!"

Kiếp trước, điều mà Lâm Vĩnh Mặc hối hận nhất chính là chưa kịp nói hai câu này với cha mẹ của mình, luôn cảm thấy hai câu này nói trước hay nói sau thì cũng như nhau cả, nhưng mà lại để cho cha mẹ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đây là lỗi của anh.

Rõ ràng cảm xúc của mẹ Lâm rất sâu, cũng cảm động, hốc mắt đã đỏ, nhưng là vẫn mạnh miệng quát lớn: "Tiểu tử ngốc, mau buông ra, tay mẹ đau chết."

Lâm Vĩnh Mặc bắt đầu chơi xấu, mãi cho đến Lâm Hựu chạy ầm ầm tới, Lâm Vĩnh Mặc mới buông bà ra, bà vội quay đầu nói: "Mẹ đi nói cho ông nội con, cha con biết chuyện này, Lâm gia chúng ta lại có tin vui rồi."

"Chú hai, bà nội sao vậy, hốc mắt hồng hồng." Lâm Hựu nghi ngờ nhìn bóng lưng của bà nội, Lâm Vĩnh Mặc sờ đầu của cậu bé, anh cảm thấy ở chỗ này nhất định sẽ âm ỉ đến giấc ngủ của Hoàng Tân Nguyệt, một tay kéo cậu đi xuống dưới lầu.

"Chú hai, con muốn nhìn đi kia một chút, con còn muốn đưa đi đó đi ghé xích đu ở sau vườn ngồi đó." Lâm Vĩnh Mặc dùng tay lại, trong nháy mắt ngừng động tác trong tay, hỏi: "Ghé gì? Còn có sao con lại kêu cô ấy là dì, chẳng lẽ con biết cô ấy sao?"

Lúc này, Lâm Hựu nói rõ ràng đầu đuôi chuyện tình ngày đó của Hoàng Tân Nguyệt với Lâm Vĩnh Mặc, vừa mới nói xong dưới lầu đã truyền tới giọng sư tử rống của cha Lâm, Lâm Vĩnh Mặc vội vàng công Lâm Hựu hô lên: "Ông con đang lên con, lát nữa lại đánh thức thím con sẽ không tốt." Nói xong chạy như điên xuống.

Cha Lâm không giống mẹ Lâm thoải mái dễ chịu như vậy. Nhà bọn họ có nhiều tài sản như vậy, ngay cả có mấy cái công ty lớn nhỏ cũng không biết. Ông mới không tin người phụ nữ kia đơn giản như vậy. Trước giờ con trai liều mạng kiếm có không muốn kết hôn, đột nhiên lại có một người con gái, lại còn có thai, cái này không thể không làm ông nghi ngờ được.

Lâm Vĩnh Mặc công Lâm Hựu chạy xuống lầu, đã thấy tiếng hô cực kỳ tức giận của cha Lâm, mẹ Lâm vội vàng ngăn cản nói: "Ông nói nhỏ thôi, con dâu thứ hai của tôi còn đang ngủ ở trên lầu đấy."

Cha Lâm tròn mắt nhìn anh một cái, tức giận nói: "Tôi còn chưa có thừa nhận đâu." Mặc dù nói như vậy, nhưng là giọng nói nhỏ đi rất nhiều. Mẹ Lâm thấy giọng nói của ông quả nhiên nhỏ đi hẳn, cũng không có so đo cùng với ông nữa.

"Ông lại có chất trai để ôm rồi có phải hay không?" Lúc này ông nội Lâm, anh trai Lâm Mục Văn còn có chị dâu Ngô Văn đang đi từ từ đi tới.

"Đúng vậy, ông nội. 7 tháng sau thì người có chất để ôm rồi." Lâm Vĩnh Mặc trả lời vấn đề của bà nội Lâm xong, lúc này mới xoay đầu lại trả lời của cha Lâm.

"Cô gái kia anh trai cũng biết đó."

"Anh cũng biết?" Lâm Vĩnh Văn nhận được ánh mắt của vợ mình, run lên một cái.

"Đúng vậy, cô ấy là em gái của Hoàng Tân Duy. Cha, anh trai hai người vào thư phòng nói chuyện một chút." Lâm Vĩnh Mặc nói xong đã dẫn đầu đi vào

thư phòng ở lầu một.

Cha Lâm và Lâm Vĩnh Văn liếc mắt nhìn nhau, nghi ngờ cũng đi theo sau anh vào thư phòng.

"Vấn à, trước tiên chúng ta xuống phòng bếp xem một chút, chờ lát nữa cô gái kia tỉnh lại là có thể uống canh, ăn cơm được rồi."

"Được ạ. Gia gia trước người ngồi ở phòng khách một lát." Ngô Văn đỡ Lâm lão thái gia lên ghế sa lon, đã quay người đi vội vàng.

"Tiểu Hựu, chúng ta lên lầu hai xem một chút, có muốn hay không?" Lâm lão thái lộ ra vẻ mặt giống như trẻ con bướng bỉnh, chớp chớp mắt.

"Được ạ. Nhưng là không thể để cho cha mẹ bọn họ biết, đặc biệt là chú hai. Gia gia, cháu đỡ ông đi." Nói xong hai ông cháu dìu nhau đi lên lầu hai.

Lâm lão thái gia năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, cơ thể vẫn còn rất cường tráng, thật ra thì lúc bình thường đi bộ hoàn toàn không cần người khác đỡ, chẳng qua là thỉnh thoảng con cháu muốn tận một cái hiếu, ông cũng sẽ không ngăn cản, làm người già, cũng không có thể so sánh với người trẻ tuổi nữa rồi!

Hai mắt Lâm Hựu tràn ngập sương trong sáng, tò mò nhìn Hoàng Hân Nguyệt nằm ngủ ở trên giường. Mà Lâm lão thái cũng tò mò liếc qua một cái, ngay sau đó nằm lên ghế dựa phía dưới, để lại mình Lâm Hựu đứng nhìn ở bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, Lâm lão thái đã ngủ thiếp đi, Lâm Hựu cũng không có đánh thức, chẳng qua là cầm lấy một tấm chăn mỏng bên cạnh đắp lên trên người ông, bởi vì cậu bé đã từng nghe mẹ nói qua, ông cố cũng đã nhiều tuổi, cũng sẽ thường xuyên ngủ gà ngủ gật.

Mọi ngày cậu đều thấy mẹ mình hay làm như vậy, cậu cũng học được. Nhưng mà cậu không có phát hiện, khi cậu đắp tấm chăn lên người Lâm lão thái, vừa đúng lúc Hoàng Hân Nguyệt mở mắt, nhìn thấy một màn này, nhất thời mặt mày rạng rỡ tươi cười, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đi tới Lâm gia

"Ah...đi, đi tỉnh lại rồi? Con nói đi biết nha, ghế xích đu kia con đã lau qua sạch sẽ rồi. Hiện tại chúng ta đi ngồi một chút, được không?" Lâm Hựu còn nhớ rõ ngày đó Hoàng Hân Nguyệt khóc thê lương như vậy. Cậu bé vừa nhìn thấy đi ấy tỉnh lại, lại sợ đi ấy giống như ngày đó, cho nên vội vàng mở miệng nói.

"Thật? Vậy chúng ta đi xuống đi." Cô từ từ bước xuống giường, nhìn Lâm lão thái gia một cái, lại thấy khó xử nói: "Chúng ta đi, gia gia ở chỗ này thì phải làm sao bây giờ?"

"Vậy...." Bộ dáng đứa trẻ đơn thuần rơi vào suy tư.

"Nếu không thì chúng ta ngồi ở chỗ này trò chuyện một chút, chờ gia gia tỉnh lại, chúng ta lại đi xuống?" Trong mắt Hoàng Hân Nguyệt thoáng qua tia giao hoạt, chỉ là rất nhanh cô lại bày ra một dáng vẻ nghiêm trang để nghị.

"Được. Dì, người sẽ kết hôn với chú hai của con có phải không?"

"Tiểu Hựu, tại sao lại hỏi như vậy?" Lâm Hựu cũng không có phát hiện ra Hoàng Hân Nguyệt tại sao lại biết tên của cậu. Lúc này, cậu đang suy nghĩ chuyện khác, cậu lôi kéo cánh tay Hoàng Hân Nguyệt, cười đến híp mắt: "Con mới vừa nghe chú hai nói ở phòng khách rằng rất nhanh nhà chúng ta sẽ có thêm một thành viên, có phải hay không đi?"

Hoàng Hân Nguyệt cắn răng, Lâm Vĩnh Mặc đáng chết. Cô ngủ một giấc chẳng những người đang ở nhà họ Lâm, ngay cả chuyện có đứa bé cũng bị nói ra ngoài.

Mặc dù đã nói sớm hay muộn gì cũng sẽ gặp người nhà họ Lâm, nhưng mà cũng không hề cho cô chuẩn bị tâm lý một chút. Hừ, trở về phải tìm anh ấy tính sổ mới được.

Một người con gái nào đó bắt đầu làm kiêu, kiếp trước cô đã sống chung với người của Lâm gia mấy năm, đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Nếu không phải là sau này quan hệ không tốt với Ngô Văn, mẹ Lâm sốt ruột hỏi chuyện cháu, hôm nào cũng nhắc, cuối cùng mới dọn ra ngoài sống.

Thật ra thì, làm một người mẹ như vậy rất dễ hiểu. Trước kia trong lòng cô còn có chút oán giận mẹ Lâm, hiện tại cô đã sắp làm mẹ, cái loại cảm giác đó thật sự rất khó dùng từ để mà diễn tả được.

"Bà nội thích xem phim truyền hình, bên trong không phải là có đứa bé thì sẽ kết hôn sao?" Lời của Lâm Hựu thiếu chút nữa để cho Hoàng Hân Nguyệt

ói máu. Trời mới biết cô nhìn ói rất cực khổ, phim thần tượng toàn là hại người. Kiếp trước, thế nào cô lại không biết sở thích của mẹ chồng mình như vậy, thích xem phim thần tượng.

Thật ra thì Hoàng Hân Nguyệt không biết là, kiếp trước cô hoàn toàn sống trong thế giới của mình, làm sao sẽ giống như bây giờ, vừa nói vừa cười với Lâm Hựu.

“Còn nhỏ mà đã xem phim thần tượng rồi đó.”

Hoàng Hân Nguyệt cứ thảo luận vấn đề với đứa bé Lâm Hựu như vậy, nhưng thật ra là lời nói không có ý nghĩa mà thôi. Mà một bên khác trong thư phòng, không khí cũng không hề tốt như vậy.

“Vĩnh Mặc, ngày mai đề cho thư ký của con liên lạc với luật sư Trương đi.” Cha Lâm sờ sờ tay áo, nghe lời nói của Lâm Vĩnh Mặc, vẻ mặt cũng không có một chút thay đổi nào.

“Cha, đó chỉ là một vụ kiện nho nhỏ, cũng phải dùng tới luật sư Trương sao?” Trong lời nói của Lâm Vĩnh Văn nhắc đến luật sư Trương, chính là một người nổi tiếng trong giới luật sư. Người này công và tư rõ ràng, vụ kiện trải qua tay ông chưa hề có thất bại. Có lúc ngay cả quan tòa cũng phải để cho ông ấy mấy phần mặt mũi. Dĩ nhiên, ông ấy cũng là cố vấn luật sư của Lâm thị.

“Dám cả gan tính toán người nhà chúng ta, sẽ phải tiếp nhận một chút ‘ý tốt’ của chúng ta. Nghe nói con gái nhà họ Hoàng này rất có thiên phú về thiết kế?” Cha Lâm liếc Lâm Vĩnh Văn một cái.

“Khụ khụ....cái này phải hỏi Vĩnh Mặc.” Sắc mặt Lâm Vĩnh Văn có chút lúng túng, bên ngoài mọi người đều hiểu nhầm. Cha Lâm cũng như vậy, đó là có nguyên nhân.

Lâm gia giàu có nhờ làm nghề thiết kế, sau đó mới từ từ chuyển sang kiến trúc. Vậy mà cũng không biết chuyện gì xảy ra, có một ngày Hoàng Tân Duy đang cầm nhìn bản thảo thiết kế của em gái mình, trong lúc vô tình đụng phải Lâm Vĩnh Văn. Trước mắt anh ấy sáng lên, mặc dù thiết kế này còn rất non nớt, chỉ là qua một thời gian nữa nhất định sẽ có tiến bộ. Sau khi anh nhìn trộm bản thiết kế, không.....đó là không thể nào, chỉ có thể dùng từ gian xảo để nhìn.....

Người này không biết dùng thủ đoạn gì, không biết Hoàng Tân Duy từ đâu lấy được bản thiết kế, hơn nữa cách mỗi một đoạn thời gian, cũng sẽ nhận được một bản. Trong công ty rất nhiều khách hàng đều rất thích tác phẩm thiết kế của Hoàng Hân Nguyệt. Nhưng mà mỗi một khách hàng cũng không có khả năng có thể lấy được.

Chỉ có Lâm Vĩnh Mặc biết, năm đó là Hoàng Tân Duy có ý lấy thiết kế của Hoàng Hân Nguyệt cho anh trai mình, hơn nữa còn phải làm trong lúc vô tình, không thể để cho Lâm Vĩnh Văn phát hiện. Không thể không nói thủ đoạn của Hoàng Tân Duy kia cũng rất lợi hại, Lâm Vĩnh Văn nhìn như khôn khéo, cũng không biết bại dưới tay cậu ta bao nhiêu lần. Ngay cả anh cũng vậy, kiếp trước anh là một em rể, anh là một bạn tốt. Theo như lời anh ấy nói, tôi không lừa các người, tôi không hại ai.

“Mặc dù Lâm thị đầu tư công ty tiểu từ Hoàng Tân Duy, nhìn như có lợi ích, thật ra không phải vậy. Cũng không cũng không biết bị tiểu tử kia lừa gạt bao nhiêu chỗ tốt.” Cha Lâm cũng chỉ là tùy tiện cảm thán một phen, ngay sau đó cũng không nhìn sắc mặt khó coi của đứa con lớn. Thật ra thì nội tâm đã cười nghiêng ngả, ông lấy cái này làm niềm vui, thỉnh thoảng ly gián một cái, cũng là kiểm tra năng lực.

Lâm Vĩnh Mặc mặc kệ cha Lâm thỉnh thoảng có hành động gây thơ, tiếp lấy lời của cha Lâm nói: “Mặc dù là dùng thiết kế của Hoàng Hân Nguyệt, cũng chỉ là một cái danh người thiết kế, hơn nữa điều này cũng coi như là việc buôn bán của nhà chúng ta. Phải biết chúng ta có 30% cổ phần trong công ty ‘Tân Hân’.”

Không có sai, tên công ty của Hoàng Tân Duy gọi là ‘Tân Hân’. Rốt cuộc cũng biết chính là em gái Hoàng Tân Duy đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thẳng thắn và suy đoán

"Tìm một thời gian ăn một bữa cơm cùng với cha mẹ Hoàng, thời gian, địa điểm con quyết định. Được rồi, chúng ta đi ra ăn cơm thôi, không nên để cho mẹ chờ quá lâu." Lâm Vĩnh Mặc đứng lên rồi nói, công việc cũng không xê xích gì nhiều. Cha Lâm lúc này cũng đã đói bụng, dẫn đầu ra khỏi thư phòng.

Lâm Vĩnh Văn vỗ vai của Lâm Vĩnh Mặc, vui mừng nói: "Vĩnh Mặc, chúc mừng em. Đây là ba đã đồng ý hôn sự của em rồi đó."

"Ừ, cảm ơn anh trai."

"Anh cảm thấy đây là chuyện tốt, sau này nhà đầu Hân Nguyệt kia thành người Lâm gia chúng ta, anh cũng không cần phải ngày ngày chạy tới trước mặt tiểu tử Hoàng Tân Duy kia thúc giục bản thiết kế. Cũng không cần mỗi lần đều phải thể hiện về mặt, ha ha....." Lâm Vĩnh Văn đắc ý cười to, vừa đứng lên cũng đi ra thư phòng, để lại Lâm Vĩnh Mặc bất đắc dĩ dờ khóc dờ cười.

Hoàng Hân Nguyệt nói chuyện phiếm với Lâm Hựu, hai người giống như càng nói càng kịch liệt, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng cười thật to.

Lúc Lâm Vĩnh Mặc tiến vào, nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy, hai người một lớn một nhỏ ngồi ở trên sàn nhà cười ha ha. Mà gia gia của anh, lão thái gia đang cười híp mắt nhìn bọn họ, thấy anh đi vào, vội vàng nhắm mắt lại. Lâm Vĩnh Mặc bật cười lắc đầu một cái, cũng không vạch trần ông.

"Tiểu Hựu, ông nội, mọi người đi xuống ăn cơm thôi." Đi nhanh đi, đừng chiếm dụng thời gian chung đụng của chú với vợ chú. Hoàng Hân Nguyệt tức giận liếc anh một cái. Lâm Hựu lôi kéo tay Hoàng Hân Nguyệt, ngẩng đầu lên cười nhìn Lâm Vĩnh Mặc, nói: "Chú hai, dì Hân Nguyệt đang nói chuyện về chú, chú cứ đi ăn cơm trước đi, đi....." Lâm Hựu quay đầu lại, nói: "Chúng ta tiếp tục nói đi."

Đối với Lâm Vĩnh Mặc nghiêng răng, Hoàng Hân Nguyệt chỉ âm thầm cười trộm thật lâu. Mãi cho đến mấy năm sau, Hoàng Hân Nguyệt chỉ cần nhớ tới bộ dáng ngày hôm nay của Lâm Vĩnh Mặc, thì sẽ cười không nhịn được miệng.

"A...Ngủ một giấc, ông già này đói rồi, ah....." Lâm lão thái gia dụi dụi con mắt, vừa nhìn vừa ngáp, nhìn Lâm Vĩnh Mặc nói: "Tiểu Mặc, cháu cũng ở đây hả. A, cháu đầu cũng tỉnh rồi? Vậy chúng ta đi xuống ăn cơm thôi."

Lâm Hựu vội vàng chạy tới đỡ Lâm lão thái dậy, Lâm Vĩnh Mặc cũng tiến lên muốn đỡ ông, ông khoát tay áo một cái, chỉ chỉ Hoàng Hân Nguyệt đang đứng ngơ ngác nói: "Cháu chú ý cháu cháu, chúng ta đi xuống trước."

Đợi đến Lâm lão thái đã đi rất xa, Hoàng Hân Nguyệt mới khe khẽ hô: "Gia gia...."

Lâm Vĩnh Mặc sờ sờ tóc của cô, đỡ cô đứng lên từ sàn nhà, quan tâm nói: "Yên tâm đi, ông nội còn ở đây."

Hoàng Hân Nguyệt nghe lời của Lâm Vĩnh Mặc, lập tức vành mắt hồng hồng. Đúng vậy, ông nội vẫn còn sống thật khỏe, không có bởi vì Lâm Vĩnh Mặc rời đi mà bị đá kích, thoáng cái đã đi xa. Đợi chút, hình như có gì đó không đúng....

Hoàng Hân Nguyệt nghi ngờ nhìn Lâm Vĩnh Mặc, Lâm Vĩnh Mặc sờ tóc cô, lời nói nhỏ nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

"Hân Nguyệt, anh không biết tại sao chúng ta lại có thể sống lại một lần nữa, nhưng mà....." Lâm Vĩnh Mặc ôm thật chặt Hoàng Hân Nguyệt vào ngực, giống như muốn khắc cô vào tính mạng của mình.

"Nhưng mà vĩnh viễn anh cũng không muốn trả qua cái loại sinh ly tử biệt đó nữa, cũng không muốn phải nhìn em ... nữa..." Lâm Vĩnh Mặc hít một hơi thật sâu, nhưng là trong lời nói đứt quãng của anh, Hoàng Hân Nguyệt biết được, khi cơ thể của cô dừng lại, tay chân nhất thời thay đổi lạnh lẽo.

Nếu không phải là Lâm Vĩnh Mặc rời đi, cô cũng sẽ không giết con tiện nhân Vương Tiểu Vân kia, cũng sẽ không tự sát. Nhưng mà, cô không hề biết rằng Lâm Vĩnh Mặc lại biết điều đó, anh ấy cư nhiên lại biết, như vậy.....

"Hân Nguyệt, đoạn thời gian đó.... Anh luôn luôn ở bên cạnh em. Chuyện tiếp theo giao cho anh, có thể không?" Lâm Vĩnh Mặc rất sợ Hoàng Hân Nguyệt sẽ chọn giống như kiếp trước, anh cũng không chịu nổi nữa, cái loại tình cảnh đó, kể từ khi trùng sinh trở lại, nửa đêm cũng sẽ sợ, chân tay lạnh băng, cả người mồ hôi lạnh.

Hoàng Hân Nguyệt nhất thời hiểu được, thì ra là Lâm Vĩnh Mặc sợ cô giống như kiếp trước, lựa chọn cách làm như vậy. Kiếp trước, Lâm Vĩnh Mặc không có ở bên người cô, cô mới có thể làm như vậy, nhưng mà hôm nay có người bảo vệ bên cạnh cô, cô mới không ngu như vậy đâu.

"Vĩnh Mặc, anh yên tâm. Chỉ cần anh ở bên cạnh em, em sẽ không làm như vậy...." Trong đầu Hoàng Hân Nguyệt giống như thoáng qua cái gì, hai tay cô vòng qua sau lưng Lâm Vĩnh Mặc, sắc mặt tái nhợt, Lâm Vĩnh Mặc vội vàng buông cô ra, Hoàng Hân Nguyệt dừng một chút mới nói tiếp: "Vĩnh Mặc, kiếp trước anh bị tai nạn xe cộ, nói không chừng...." Ánh mắt Hoàng Hân Nguyệt tràn đầy sợ hãi nhìn Lâm Vĩnh Mặc giống như một lần nữa từ vòng thì cả người run rẩy.

"Anh sẽ phái người đi điều tra, chuyện bây giờ còn chưa có xảy ra, đừng lo lắng quá." Lâm Vĩnh Mặc ôm bả vai của cô, an ủi. Hoàng Hân Nguyệt nghe anh nói như vậy cũng chỉ gật đầu một cái, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút. Nhưng mà, cô không có chút ý tới tình huống, ánh mắt Lâm Vĩnh Mặc tối sầm, sóng lớn trong mắt mãnh liệt như vậy cũng không ngăn được.

Mãi cho đến Ngô Văn đi lên thúc giục bọn họ xuống lầu ăn cơm, bọn họ mới phục hồi tinh thần lại. Ngô Văn đã từ trong miệng con trai mình biết được chuyện tình của Hoàng Hân Nguyệt. Cho nên khi cô nhìn thấy Hoàng Hân Nguyệt cũng không có lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nào, chẳng qua là mỉm cười gật đầu một cái, nhưng mà trong lòng có chút hoài nghi tâm kế của Hoàng Hân Nguyệt.

Không nên trách Ngô Văn tại sao lại dối đãi với Hoàng Hân Nguyệt như thế, mặc cho là ai hai ngày trước ở sau vườn nhà mình khóc hoa lê đầm mưa, hôm nay lại có thể đứng ở trước mặt người cười giống như một đóa hoa. Đây không phải là có tâm kế, thì là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Người Lâm gia ấm áp

Khi Hoàng Hân Nguyệt ngồi vào bàn ăn Lâm gia thì đã là mười mấy phút đồng hồ sau. Lâm Vĩnh Mặc làm bộ giới thiệu cô một phen, Hoàng Hân Nguyệt cũng đều mỉm cười chào hỏi.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Lâm Vĩnh Văn lộ ra hàm răng trắng mà đều, nhất thời sáng lên cả một vùng trời, nhưng anh lại không biết, chỉ biết hỏi chuyện Hoàng Hân Nguyệt: "Hân Nguyệt, anh là anh Vĩnh Văn, là bạn với anh trai của em, có nhớ không?"

"Anh Vĩnh Văn, làm sao em dám quên chứ." Hoàng Hân Nguyệt tỏ vẻ rất bất đắc dĩ. Ban đầu anh trai cô lấy bản thiết kế của cô có ý để cho Lâm Vĩnh Văn nhìn, cô có thể đoán được, tương lai cuộc sống của mình cũng sẽ không thái bình như vậy. Đúng như vậy, Lâm Vĩnh Văn là một người rất cố chấp đối với thiết kế, thật may là thiết kế của cô đều là dùng linh hồn để thiết kế, không phải là làm cho có lệ, nếu không sẽ không lọt vào được tầm mắt của Lâm Vĩnh Văn.

"Vậy bản thiết kế của em khi nào thì đưa cho anh?" Lâm Vĩnh Văn lộ ra ánh mắt lóng lánh, nhất thời khiến cả người Hoàng Hân Nguyệt nổi da gà. Phải biết, thân là đại BOSS của Lâm thị, đuổi theo cô chỉ để hỏi bản thiết kế, rốt cuộc có bao nhiêu áp lực!

Còn chưa chờ Hoàng Hân Nguyệt nói gì, mẹ Lâm đã hung ác trừng mắt nhìn con trai mình một cái, tức giận nói: "Cơ thể Hân Nguyệt còn chưa biết là có khỏe mạnh hay không, hơn nữa thừa dịp bụng còn chưa to, chúng ta còn phải bàn bạc chuyện kết hôn. Con trai, con....." Trong mắt tràn đầy cảnh cáo.

Lâm Vĩnh Văn vội vàng buông tay ra, bày tỏ đồng ý, cũng không hỏi thúc bản thiết kế của Hoàng Hân Nguyệt nữa. Nhưng mà ở trong lòng yên lặng rơi lệ, anh dễ dàng sao? Lại nói thiết kế của nhà họ Hoàng so với công ty tốt hơn rất nhiều.....Ít nhất không cần phải suốt ngày đuổi theo phía sau cực khổ như vậy nữa, ài.

Hoàng Hân Nguyệt không đành lòng thấy dáng vẻ của anh như vậy, chỉ đành cười nói với anh: "Anh Vĩnh Văn, thật ra thì nửa tháng trước em đã đưa bản thiết kế cho anh trai em rồi." Nói xong rút cổ một cái, quả nhiên.....

"Hoàng Tân Duy, tiểu tử thối này....." Tiếng rống giận dữ dần dần nhỏ đi khi ánh mắt cha mẹ Lâm nhìn qua, Hoàng Hân Nguyệt cười đau cả bụng. Người ngoài làm sao biết được, bên ngoài người Lâm gia nhìn như lãnh khốc nhưng trước mặt người nhà vĩnh viễn đều là bộ dáng ngây thơ.....

Gia đình ấm áp như vậy, đáng tiếc kiếp trước cô không hề biết, thậm chí cảm thấy mình hoàn toàn không có dung nhập vào cuộc sống của bọn họ, luôn là cảm thấy bọn họ nói chuyện, mình đang bị bài xích.

Thật khờ, thật đàn!

"Hân Nguyệt, ăn nhiều một chút, sau này thiết kế cái gì, chờ cơ thể thoải mái hẳn nói, không cần để ý đến anh con. Nó và ba nó giống nhau như đúc, đã là công việc thì sẽ điên cuồng." Mẹ Lâm gấp thức ăn cho tất cả từ lớn tới bé, đến phiên Hoàng Hân Nguyệt càng thêm đau lòng, món ăn trong bát kia cũng có thể chất thành núi rồi.

"Dạ, cảm ơn bác gái." Thiếu chút nữa Hoàng Hân Nguyệt cảm động rơi nước mắt. Gia đình như vậy, đời này nhất định cô sẽ trân trọng thật tốt.

Bởi vì Lâm lão thái gia tuổi đã lớn, cho nên đi trồng răng giả, hiện tại chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cho nên mẹ Lâm mức thêm một chén cháo nữa đưa tới trước mặt ông, đã bị Lâm lão thái xua đi ăn cơm.

"Hôm nay trong lòng cha có vẻ rất vui mừng, ba vui mừng sao?" Mẹ Lâm ở trước mặt Lâm lão gia giống như một đứa con nít, Lâm lão thái gia gật đầu một cái, lộ ra mấy cây răng, gật đầu một cái.

Từ đầu tới cuối, Lâm Vĩnh Mặc chỉ mỉm cười, nhưng là Hoàng Hân Nguyệt nhìn thấy hốc mắt anh ửng đỏ, đã biết hết tất cả. Chỉ có trải qua cái chết một lần, mới hiểu được, cảm giác bây giờ là ấm áp cỡ nào. Cảm tạ trời xanh, để cho bọn họ có thể làm lại một lần nữa, đền bù phần tình cảm thiếu sót kia.

Một nhà ăn bữa cơm thật vui vẻ, sau khi ăn xong thì đi qua phòng khách ăn trái cây. Trước kia, Hoàng Hân Nguyệt cơm nước xong đều là trực tiếp đi lên lầu, rất ít xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cũng rất ít giống như hiện tại, cùng bọn họ ăn trái cây, trò chuyện vui vẻ.

Một lát sau, điện thoại di động của Lâm Vĩnh Mặc vang lên. Nhận điện thoại xong, Lâm Vĩnh Mặc cũng không có kiêng dè người nhà, nhìn Hoàng Hân Nguyệt nói: "Anh Tân Duy vừa gọi điện tới, nói nhà trọ em đã dọn dẹp xong. Hơn nữa trước nhà có lắp một cái camera, có thể chứng minh ngày đó Vương Tiểu Vân đi vào phòng trọ của em. Ngày mai, chúng ta chính thức khởi tố cô ta, anh và anh Tân Duy vừa mới thương lượng, em cũng không cần ra mặt, cụ thể bây giờ anh đưa em trở về, nói chuyện với anh ấy một cái, có thể không?"

"Nhưng mà....." Em muốn tự tay đưa Vương Tiểu Vân vào ngục giam, Hoàng Hân Nguyệt muốn nói như vậy, đã bị Lâm Vĩnh Mặc cắt đứt. Anh nhìn cô thật sâu một cái, mở miệng nói: "Bây giờ em đã có đứa nhỏ, một khi lên tòa án cảm xúc nhất định sẽ rất kích động. Nếu kích động, ảnh hưởng tới bào bảo thì làm thế nào?"

Động tác Hoàng Hân Nguyệt dừng một chút, Lâm Vĩnh Mặc tiếp tục nói: "Quan tòa không biết sẽ xử trong bao lâu, chúng ta còn phải kết hôn, đến lúc đó em chỉ cần chuyên tâm cùng với mẹ chuẩn bị hôn lễ của chúng ta là được rồi."

"Tiểu tử, cha đây còn chưa có đồng ý đâu, hừ!" Không có tiền đồ, người còn chưa cưới vào cửa, cứ dụ dỗ như vậy, sau này làm chủ gia đình như thế nào được. Cha Lâm tức giận, hừ lạnh một tiếng.

"Phốc...." Cảm xúc Hoàng Hân Nguyệt vừa mới buồn bực đã bị cha Lâm làm cho buồn cười, cảm thấy tốt hơn một chút. Suy nghĩ một chút, đưa Vương Tiểu Vân vào ngục giam vẫn không quan trọng bằng đứa nhỏ. Huống chi, đứa bé này chính là sinh mệnh của hai người bọn họ.

Lâm Vĩnh Mặc thấy Hoàng Hân Nguyệt gật đầu một cái, lúc này mới thở ra một hơi, quay đầu đã thấy ánh mắt cả nhà đang nhìn anh, cảm thấy sao lại kỳ quái như vậy. Vừa nhìn thấy mẹ Lâm ám hiệu chỉ chỉ cha Lâm, rốt cuộc anh cũng bùng tình hiểu ra, cười nói: "Gia gia, ba mẹ, anh trai, chị dâu, tiểu Hựu, Hân Nguyệt mua quà tặng cho mọi người, đang ở trên xe con, con vừa mới nhớ ra. Bây giờ con đưa cô ấy về nhà trước, sau đó quay lại tặng quà mọi người nha."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cảnh tượng náo nhiệt

Vừa ra khỏi cửa Lâm gia, Hoàng Hân Nguyệt đã cười không ngừng, nói Lâm Vĩnh Mặc chạy trời chết cũng không quá đáng, một người đàn ông mà lại đi dụ dỗ vợ, tức giận là mẹ không phải sao? Tại sao mới vừa rồi sắc mặt cha Lâm thì đen thui như củi, mà mẹ Lâm lại là gương mặt tươi cười như một đóa hoa.

Lâm Vĩnh Mặc đưa Hoàng Hân Nguyệt về, chào hỏi cha mẹ Hoàng ở phòng khách một tiếng, sau đó cùng với Hoàng Tân Duy tiến vào thư phòng, chưa tới hai tiếng đã đi về. Về cuộc nói chuyện bên trong, Hoàng Hân Nguyệt cũng không biết bọn họ nói về cái gì.

Chỉ biết là mấy bữa cha mẹ nhà họ Lâm hẹn gia đình nhà cô đi ra ngoài ăn cơm với nhau, cô mới phản ứng được. Lúc này bụng cô đã lộ ra một chút ít, ở trên bàn cơm, cha mẹ Lâm đã trực tiếp quyết định chuyện hôn sự của bọn cô.

Kế tiếp, cha mẹ hai nhà nói cho cô biết, mỗi ngày cô chỉ cần ăn và ngủ, chăm sóc tốt chính mình là được rồi, chuyện hôn lễ cứ để cho mẹ hai bên lo là được rồi.

Cha mẹ Hoàng là giáo viên đã về hưu, là người tương đối ôn hòa hơn nữa cũng rất thân thiện, nhà các cô nói y như trong truyện cũng không quá đáng.

Không, yêu cầu cũng không phải ít, sinh lễ đám hỏi, đám cưới đều không thể thiếu. Nhà trai có yêu cầu gì nhà gái có yêu cầu gì, những thứ này....Hoàng Hân Nguyệt cũng không cần để ý tới nhiều như vậy là được.

Bởi vì kiếp trước hôn lễ của bọn họ giằng co suốt một tháng liền, khi đó cô cũng tham gia, trong đó có ngọt có khổ, nhưng mà khổ cực nhiều hơn. Đời này, khó lúc được nhẹ nhõm như vậy, dĩ nhiên cô phải mặc kệ.

Mấy ngày nay, Lâm Vĩnh Mặc cũng bận rộn tới nỗi chân không chạm đất. Phải sắp xếp chuyện của công ty, còn phải cho người điều tra chuyện đêm hôm đó. Khởi tố Vương Tiểu Vân, cũng đủ làm anh mệt mỏi.

Rất nhanh, ngày kết hôn của bọn họ đã được quyết định. Bởi vì bụng của Hoàng Hân Nguyệt càng ngày càng lớn, bọn họ định vào ba ngày sau, Hoàng Hân Nguyệt nghe được cũng không có bày tỏ ý kiến gì, gật đầu một cái, hiếm thấy chính là Lâm Vĩnh Mặc lại hỏi: "Có chút gấp quá hay không?"

Bị mẹ Lâm tròn mắt trừng đi về, mà mẹ Hoàng là hài lòng gật đầu một cái, cười giải thích cho anh: "Bụng của Hân Nguyệt càng ngày càng lớn, không nhanh chọn ngày, sẽ lộ bụng bầu. Ngày mai mặc thử áo cưới còn có chụp hình đám cưới, dù sao các con đã sớm làm giấy hôn thú rồi, cũng không kém, đúng không, bà thông gia?"

"Ừ, bà thông gia. Tôi vừa mới nhìn thấy màu sắc lễ phục kia có chút ảm đạm, chúng ta đi qua xem một chút." Nói xong hai người mẹ đại nhân thật cao hứng chạy đi nhìn màn che.

Lâm Vĩnh Mặc ngồi vào bên cạnh Hoàng Hân Nguyệt, vuốt cái mũi của cô một cái, đùa giỡn nói: "Cũng không giúp một tay, nhìn anh bị mẹ sai khiến thôi."

"Khó có lúc được nhìn họ vui mừng như vậy. Anh không biết chứ, bởi vì tối hôm qua ba em và ba anh bàn bạc quyết định, thiếu chút nữa đánh nhau đấy."

Lúc này bọn họ ngồi ở phòng khách trong tiệm áo cưới, bởi vì hôn lễ của bọn họ nên mấy ngày nay thường xuyên đi lại, lại là ở cùng một cái chung cư, đi vài bước trên đường đã đến.

"Đúng vậy, cuộc sống như thế, là không dễ dàng tí nào." Hoàng Hân Nguyệt nắm lấy tay của anh, thần nhiên nói: "Đừng suy nghĩ nhiều quá."

"Ừ. Em hãy chăm sóc tốt chính mình." Nói xong sờ sờ khuôn mặt mập mạp trẻ con của cô, cười nói: "Anh đi trước, công ty còn có việc. Đợi lát nữa em và hai mẹ bọn họ nhìn xong áo cưới, phải đi thẳng về cùng họ, biết không?"

"Biết rồi, đi nhanh đi." Hoàng Hân Nguyệt phất phất tay với Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Mặc thấy cô không chút do dự đuổi anh đi, có chút không vui,

đòi hôn cô một cái, nói với hai người mẹ một câu, đã vội vã đi.

Hoàng Hân Nguyệt ngồi chờ ở phòng khách thật lâu, cũng không thấy hai mẹ trở lại. Lúc này mới vội vàng đứng lên, đi ra ngoài. Chờ đi ra đến bên ngoài đã nghe được một giọng nói trách mắng quát lớn quen thuộc thì cô nghi ngờ đi về phía đó.

Liếc mắt đã thấy dân chúng vây xung quanh, hai mẹ và một cô gái lồi lõm kéo kéo. Cô ngần người, vội vàng tiến lên hỏi: "Mẹ, bác gái, đây là thế nào?"

Ba người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn cô, Hoàng Hân Nguyệt thấy một người trong đó, ánh mắt hung ác, Vương Tiểu Vân còn dây dưa không rõ nữa chứ.

Mẹ Lâm hất tay Vương Tiểu Vân ra, nói với mẹ Hoàng: "Bà thông gia, sau này không cần khách khí đối với loại người như thế, bảo vệ nơi này đâu rồi? Để thứ người như thế này tới quấy rầy chúng tôi, còn ra thế thống gì nữa?"

Vương Tiểu Vân thấy Hoàng Hân Nguyệt xuất hiện, trong mắt thoáng qua ghen tỵ, oán hận...Đủ loại tâm tình đan xen tiến vào trong đầu của cô. Nhất thời cô tức giận mở ra một phong bì, ném tất cả hình lên người Hoàng Hân Nguyệt, lập tức dân chúng vây quanh xôn xao một mảnh.

Chỉ thấy trong hình có hai người nam nữ trần truồng ôm nhau ở cùng nhau, nữ đứng là Hoàng Hân Nguyệt, nhưng mà nam không phải là Lâm Vĩnh Mặc, mẹ Hoàng liếc mắt nhìn qua, nhất thời trước mắt biến thành màu đen.

Vương Tiểu Vân quyết định bất cứ giá nào, cô không muốn nghe kể sách gì đó của Lý Hồng Vũ. Tại sao tất cả mọi thứ đều hướng về Hoàng Hân Nguyệt, tại sao. Cô nhất định phải làm cho Hoàng Hân Nguyệt thân bại danh liệt. Nhìn xem những hình này kích thích cỡ nào, đám người này đều có tiền, nhất định cô phải làm cho Hoàng Hân Nguyệt không ngóc đầu lên được nữa.

"Vị tiểu thư này, tấm hình ghép rất thật, nhưng mà cổ áo hình như hơi quá rồi. Tại sao ngay cả quần áo cũng biến màu rồi?" Mẹ Lâm nhặt tấm hình lên, nghi ngờ nhìn về phía Vương Tiểu Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vương Tiểu Vân thảm bại

Mẹ Hoàng được Hoàng Hân Nguyệt đỡ, nghe được lời nói của mẹ Lâm, lập tức đứng lên. Vốn là nhiều người, bà không thể nổi giận với Hoàng Hân Nguyệt, chỉ cảm thấy nuôi con gái nhiều năm lại bị hủy. Một khắc kia không chỉ là đau lòng, còn có tuyệt vọng. Bây giờ nghe chuyện cũng không phải như vậy, bà tức giận nhìn về phía Vương Tiểu Vân.

"Bác gái, bác phải nhìn rõ ràng, biết đâu cái kia của Hoàng Hân Nguyệt cũng không phải là máu thịt của Lâm gia các người. Phải biết, sự nghiệp Lâm gia của các người rất lớn, bị người khác tính toán cũng không phải là ít." Trong mắt Vương Tiểu Vân lộ ra tia giễu cợt, để cho người vây xung quanh càng thêm tin lời của cô.

"Không nhọc tiểu thư lo lắng, hay là chúng ta nên nói về tấm hình này một chút thôi. Nhất định cô sẽ không biết tại sao tôi lại khẳng định những tấm hình này là ghép đúng không?" Mẹ Lâm lộ vẻ uy nghiêm, không đợi Vương Tiểu Vân trả lời, tiếp tục nói: "Áo sơ mi này là số lượng hạn chế trên quốc tế, là thiết kế nổi tiếng của nhà thiết kế "LAYL". Lúc ấy, cô ấy chỉ thiết kế đúng ba cái, hơn nữa mỗi một cái đều sẽ không giống nhau, cổ áo có một chữ mẫu "L", có thấy không?"

Sắc mặt Vương Tiểu Vân trắng bệch, mẹ Lâm tiếp tục nói: "Bộ quần áo này là tôi mua cho con trai của mình. Vị tiểu thư này cô còn có lời gì muốn nói không?"

Trong tiệm áo cưới này, ai mà không có thân phận có địa vị, hơn nữa cũng đã từng trải qua sự đời. Nghe đến đó, ánh mắt những người vây xem từng người một nhìn về Vương Tiểu Vân ý vị không rõ.

"Hân Nguyệt à, chúng ta đôi qua chụp ảnh áo cưới đi. Tiệm này là bác được một bạn bác giới thiệu nói là luôn có mẫu đẹp, không nghĩ tới làm con chịu uất ức." Lời của Mẹ Lâm cứng rắn, mới vừa nói xong không đợi Hoàng Hân Nguyệt nói gì, hai vệ sĩ vừa đi ra ngoài mua đồ ăn cũng trở lại.

Lâm gia cũng có vệ sĩ riêng đi theo, cho nên ở khu chung cư kia đều là bảo vệ dưới sự quản lý của Lâm gia. Tất cả nhân viên bảo vệ bên trong đều là vệ sĩ của Lâm gia huấn luyện ra để bảo vệ, mà những người khác trong Lâm gia khi ra cửa đều có hộ vệ đi theo. Chỉ có Lâm Vĩnh Mặc là ngoại lệ, anh không thích mỗi ngày đều có người đi theo sau, cho nên mới dễ dàng để cho người khác có cơ hội thiết kế.

"Phu nhân, đã xảy ra chuyện?" Hai vệ sĩ chẳng qua chỉ đi ra ngoài mua một ít đồ. Mẹ Lâm cũng thuận tiện để cho bọn họ đi ra ngoài ăn một chút gì đó rồi trở lại, không nghĩ tới, bọn họ rời đi trong khoảng thời gian này lại xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này, sắc mặt Vương Tiểu Vân đã tái nhợt, trong lòng căm hận Lý Hồng Vũ muốn chết, những hình ảnh kia đều là của Lý Hồng Vũ. Ban đầu mục tiêu của cô là thiết kế Hoàng Hân Nguyệt, nhưng mà cô lại không hề biết Lý Hồng Vũ lại tìm tới người đàn ông có bối cảnh cường đại như vậy.

Hôm nay, Lý Hồng Vũ giao hình cho cô, hơn nữa nói cho cô biết nhân lúc không có người đưa những tấm hình này giao cho Lâm phu nhân. Chỉ có làm như vậy, Lâm phu nhân mới hoài nghi, nhưng bây giờ thì sao, Lý Hồng Vũ đáng chết, đáng chết.....

"A, phiền cậu báo cảnh sát, vị tiểu thư này xâm phạm con trai của tôi, xâm phạm việc riêng tư của con dâu của tôi. Còn tưởng là uy hiếp chúng tôi nữa cơ, tất cả mọi người nơi này đều làm nhân chứng." Lời của mẹ Lâm khiến người vây xem gật đầu một cái, mẹ Lâm cũng chỉ là cười cười, cũng không có nói thêm cái gì nữa.

Lâm gia giống như Vương Tiểu Vân nói vậy, sự nghiệp rộng lớn. Bọn họ vội vàng nịnh hót lấy lòng còn không kịp nữa là, lúc này có thể đi theo Lâm gia, sau này gặp mặt cũng dễ nói chuyện hơn!

Sắc mặt Vương Tiểu Vân thay đổi càng thêm khó coi. Hoàng Hân Nguyệt đỡ được mẹ Hoàng lúc này vẫn đứng ở bên ngoài, mà một người bảo vệ khác cũng đứng bên cạnh cô. Một người khác đứng bên cạnh mẹ Lâm báo cảnh sát.

Chuyện có chút kịch tính, cũng gây có chút lớn. Người phụ trách tiệm chụp ảnh áo cưới cũng vừa chạy tới, thấy cảnh như vậy, làm sao lại không hiểu chứ, vội vàng chạy tới, nói xin lỗi với mẹ Lâm.

Mẹ Lâm cũng chỉ liếc mắt lạnh mặt một cái, không lên tiếng.

Ngược lại, con tức giận của Vương Tiểu Vân vừa lên, lại thêm trong lòng hốt hoảng làm mất trí, xông tới bên người Hoàng Hân Nguyệt. Lúc Hoàng Hân Nguyệt thấy Vương Tiểu Vân xông lại thì cô đang đỡ mẹ Hoàng, nếu như lui về phía sau mẹ Hoàng sẽ bị cô kéo ngã xuống. Cũng chỉ trong thời gian nháy mắt, vệ sĩ bên người Hoàng Hân Nguyệt đã chế trụ được Vương Tiểu Vân.

Hoàng Hân Nguyệt thở ra một hơi, mẹ Lâm vội vàng chạy tới bên người Hoàng Hân Nguyệt, lôi kéo Hoàng Hân Nguyệt nhìn hai bên một cái, hỏi: "Không có sao chứ?"

Hoàng Hân Nguyệt lắc lắc, mẹ Lâm vội vàng ý bảo một nhân viên đang làm việc trong đó đỡ mẹ Hoàng đến bên kia nghỉ ngơi.

Hoàng Hân Nguyệt đi tới bên cạnh Vương Tiểu Vân. Lúc này Vương Tiểu Vân bị vệ sĩ áp chế trên mặt đất. Hoàng Hân Nguyệt nhìn cô ta, bĩu môi một cái, nhất thời trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp điểm lệ.

"Vương Tiểu Vân, không phải là cô bị tòa án triệu tập rồi sao? Thế nào còn có can đảm chạy tới đây làm loạn. Chẳng lẽ cô còn ngại danh tiếng mình chưa đủ thôi?"

Hoàng Hân Nguyệt cái con tiện nhân này, mày sẽ không được chết từ tế. Nếu không phải mày trộm luận văn tốt nghiệp của tao, lấy bản thiết kế bình thường đưa cho tao đi nộp, tao sẽ bị nhà trường đuổi sao, mày sẽ được như ý sao?"

"Ha ha, tôi bắt cô nộp những thứ đồ bỏ đi đó sao? Đúng rồi, quên nói cho cô biết, tôi chính là nhà thiết kế "LAYL"." Hoàng Hân Nguyệt vừa mới nói xong, bên cạnh đã có người bàn luận.

"Oa, nhà thiết kế khuy áo được khen thưởng ở quốc tế đó sao?"

"Ngay cả nhà thiết kế nổi danh quốc tế cũng muốn chạy đến nhà thiết kế "LAYL" để chế tạo khuy áo nha!"

"Oa, chúng ta vẫn hay tò mò, "LAYL" sẽ như thế nào, thì ra là nữ thần vui vẻ như vậy."

"Đúng vậy, đúng vậy...Nghe nói "LAYL" không chỉ thiết kế khuy áo rất sinh động, cô còn thiết kế châu báu nữa, còn có cả mở thiết kế bên trong phòng nữa."

“Thật sự....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hôn lễ (1)

Hoàng Hân Nguyệt nghe được tiếng bàn luận xung quanh, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt. Tiếp tục nhìn Vương Tiểu Vân, nói: "Vương Tiểu Vân, cảm giác bị người khác lợi dụng như thế nào? Cô thật sự rất ngu, thế mà lại cảm hình của người khác đưa cho...."

Hoàng Hân Nguyệt nói một nửa rồi dừng lại, mỉm cười đi tới bên người mẹ Lâm. Theo mẹ Lâm đi đến một phòng nghỉ ngơi, nhưng mà ánh mắt chợt lóe lên, càng làm thêm cho người ta đoán không ra ý nghĩ.

Vương Tiểu Vân lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, nghe được lời và ánh mắt của Hoàng Hân Nguyệt. Lại nghe giọng nói âm ỉ xung quanh, thì ra cô ta chính là nhà thiết kế "LAYL", ha ha ha.....Hoàng Hân Nguyệt, tại sao cô không chết đi, tại sao.....

Cảm xúc Vương Tiểu Vân ghen tỵ đan xen với oán hận quanh quẩn một chỗ, cảnh sát đã lập tức chạy tới, bọn họ áp giải Vương Tiểu Vân đi, những người khác cũng giải tán theo.

Hôm sau, tất cả mọi người đều biết con dâu mới vào cửa nhà Lâm gia là nhà thiết kế LAYL. Mỗi một người đều nói kiếp trước nhà họ Lâm tích đức lắm mới có được một người con dâu như vậy.

Hoàng Hân Nguyệt rất hài lòng khi nhìn thấy kết quả như vậy. Kiếp trước, cô gả vào Lâm gia có rất nhiều người đều nói cô không xứng làm con dâu Lâm gia. Hơn nữa còn nói cô rất tệ, nói cô thành cái gì mà chim sẽ biến thành phượng hoàng, nữ yêu tinh, cái gì cũng có.

Kiếp trước, là cô không quan tâm những thứ hư vô này, cũng không quan tâm đến những lời nói này, lại để cho rất nhiều người coi thường Lâm Vĩnh Mặc, coi thường cô. Mặc dù Lâm Vĩnh Mặc nói qua, chỉ cần anh biết cô tốt là được. Mặc kệ những người khác nói thế nào, cũng không có quan hệ gì tới bọn họ.

Nhưng bây giờ làm lại từ đầu, cô không muốn bởi vì cô mà Lâm Vĩnh Mặc bị người ta nói, rất không muốn. Sau này, bọn họ sẽ sống may mắn hạnh phúc. Chỉ là, có một ít chuyện xem ra không phải đơn giản như vậy.

Cho tới bây giờ Vương Tiểu Vân sẽ không ghép hình, cũng không thể nào ghép hình chân thật như vậy được. Hoàng Hân Nguyệt nhận lấy hình từ trong tay người vệ sĩ, cười lạnh vài tiếng.

Bởi vì xảy ra chuyện này, thợ chụp ảnh cũng có phần trách nhiệm. Buổi chiều mẹ Lâm sẽ để cho người sắp xếp thay đổi một phòng khác, ngược lại Hoàng Hân Nguyệt lại không có ý kiến gì. Trải qua chuyện này, để cho cô nhìn một ít chuyện càng thêm chân thật.

Đổi phòng chụp ảnh, hẹn thời gian chụp hình, hai người nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, cùng nhau chụp hình.

Đây là kiếp trước, đời này có thể cùng nhau chụp một tấm ảnh gia đình duy nhất rồi!

Chụp ảnh cuối cùng gia đình xong. Mấy ngày sau chính là ngày buổi lễ kết hôn của Lâm Vĩnh Mặc và Hoàng Hân Nguyệt. Ngày này khách khứa đông đúc, xe đến xe đi, Hoàng Hân Nguyệt mời dâu phụ chính là Triệu Dao Dao, mà Lâm Vĩnh Mặc mời rể phụ lại là Tiểu Lý, phụ tá của công ty. Đang vui vẻ tại bữa tiệc, bởi vì cô dâu có em bé cho nên không thể uống rượu, muốn dâu phụ giúp ngăn rượu một tay. Bất kì ai đến Triệu Dao Dao cũng không cự tuyệt, nhận một ly uống một ly.

Thấy cô ấy uống nhiều, cũng không hề say gì cả, có thể thấy được cô ấy thường xuyên đi ra ngoài xã giao cùng với Hoàng Tân Duy. Tiểu Lý thấy cô ấy uống nhiều, có lòng giúp ngăn cản một phen, lại bị cô ấy cự tuyệt.

Nhi công tử của tập đoàn Lâm thị kết hôn, ai mà không tới chúc mừng chứ, cộng thêm nhà thiết kế LAYL nổi tiếng xuất hiện, những lão sư trong ngành thiết kế cũng muốn nhìn thấy hình dáng của cô đây.

Trước kia chỉ nghe qua, chưa từng thấy qua LAYL vẫn luôn làm cho người ta có cảm giác thần bí. Chưa từng có ai thấy qua cô ấy, thật vất vả mới xuất hiện, còn không đi gặp là tiếc lắm.

"Hôm nay tôi rất vinh hạnh có thể mời được các vị tới tham gia buổi lễ kết hôn của hai chúng tôi, tôi và vợ của tôi là Hoàng Hân Nguyệt ở chỗ này bày tỏ cảm ơn vạn phần. Đồng thời còn phải cảm ơn cha mẹ hai nhà, cảm ơn cha, mẹ, tiếp theo xin mọi người cứ tự nhiên." Lâm Vĩnh Mặc nói xong giơ cái ly trong tay, kính ly về phía mọi người.

Hôn lễ lại tiếp tục, rất nhiều người cũng là thừa cơ hội này kết giao với các nhân vật lớn, người phụ trách hôn lễ này cũng rất quan trọng.

Bởi vì Hoàng Hân Nguyệt đứng hơi mệt, giữa hôn lễ mượn cơ lui ra ngoài. Thật ra thì chẳng qua là mượn hôn lễ này lộ mặt một cái mà thôi, để cho mọi người biết mặt một chút. Bằng không, về sau bị người ta đụng sẽ không tốt.

Mà Hoàng Hân Nguyệt cũng không phải là không để ý tới lần này như vậy, Hôn lễ kiếp trước và hôn lễ này cũng giống nhau, ngày đó cô mời rượu toàn bộ, cuối cùng cũng không phải là như vậy. Chỉ là hiện tại, cô đã có một thân phận khác rồi, hơn nữa cô cũng đã có em bé, người nào cũng không dám nói gì.

Tóm lại, buổi lễ kết thúc, chủ nhân lẫn khách khứa đều rất hài lòng.

Ngày hôm sau, Hoàng Hân Nguyệt thức dậy ở trong lòng ngực của Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Mặc dùng cái trán đụng nhẹ cô một cái, bị Hoàng Hân Nguyệt cười né tránh.

"Bà xã đại nhân, buổi sáng tốt lành!"

"Chào buổi sáng, ông xã." Nói xong, nhện không được che miệng cười lớn. Ngày hôm nay, cô cảm thấy là một ngày rất hạnh phúc.

"Được rồi, rồi giường thôi, bảo bảo đói bụng rồi." Lâm Vĩnh Mặc đứng lên đầu tiên, hai người rửa mặt, nắm tay nhau xuống lầu.

"Gia gia, ba mẹ, anh trai, chị dâu, buổi sáng khỏe!" Lâm lão thái gia cao hứng hí hửng, nhìn hai người họ dắt tay nhau, cười càng tươi hơn. Cha Lâm liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn tờ báo trong tay, rốt cuộc tâm tình của ông đã có thể bình tĩnh.

"Hân Nguyệt tới đây, tới đây.....Ngày hôm qua ngủ có ngon không? Còn có các con không đi hưởng tuần trăng mật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hôn lễ kết thúc (2)

Đang vui vẻ tại bữa tiệc, bởi vì cô dâu có em bé cho nên không thể uống rượu, muốn dâu phụ giúp ngăn rượu một tay. Bất kì ai đến Triệu Dao Dao cũng không cự tuyệt, nhận một ly uống một ly.

Thấy cô ấy uống nhiều, cũng không hề say gì cả, có thể thấy được cô ấy thường xuyên đi ra ngoài xã giao cùng với Hoàng Tân Duy. Tiểu Lý thấy cô ấy uống nhiều, có lòng giúp ngăn cản một phen, lại bị cô ấy cự tuyệt.

Nhị công tử của tập đoàn Lâm thị kết hôn, ai mà không tới chúc mừng chứ, cộng thêm nhà thiết kế "LAYL" nổi tiếng xuất hiện, những lão sư trong ngành thiết kế cũng muốn nhìn thấy hình dáng của cô đấy.

Trước kia chỉ nghe qua, chưa từng thấy qua "LAYL" vẫn luôn làm cho người ta có cảm giác thần bí. Chưa từng có ai thấy qua cô ấy, thật vất vả mới xuất hiện, còn không đi gặp là tiếc lắm.

"Hôm nay tôi rất vinh hạnh có thể mời được các vị tới tham gia buổi lễ kết hôn của hai chúng tôi, tôi và vợ của tôi là Hoàng Hân Nguyệt ở chỗ này bày tỏ cảm ơn vạn phần. Đồng thời còn phải cảm ơn cha mẹ hai nhà, cảm ơn cha, mẹ, tiếp theo xin mọi người cứ tự nhiên." Lâm Vĩnh Mặc nói xong giờ cái ly trong tay, kính ly về phía mọi người.

Hôn lễ lại tiếp tục, rất nhiều người cũng là thừa cơ hội này kết giao với các nhân vật lớn, người phụ trách hôn lễ này cũng rất quan trọng.

Bởi vì Hoàng Hân Nguyệt đứng hơi mệt, giữa hôn lễ mượn cơ lui ra ngoài. Thật ra thì chẳng qua là mượn hôn lễ này lộ mặt một cái mà thôi, để cho mọi người biết mặt một chút. Bằng không, về sau bị người ta đụng sẽ không tốt.

Dưới tình huống Hoàng Hân Nguyệt không biết, Triệu Dao Dao uống say, được anh trai phúc hắc nhà cô đón đi. Bởi vì trong lúc hôn lễ diễn ra, sắc mặt Hoàng Tân Duy nhìn thế nào thấy cũng không được tốt. Ngược lại, cha mẹ Hoàng lại cho là Hoàng Hân Nguyệt kết hôn, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy lại bị một người đàn ông đoạt mất, tâm tình có thể tốt được sao.

Nhưng mà coi như là Hoàng Tân Duy có lương tâm, trước khi nói Lâm Vĩnh Mặc sắp xếp an bài đưa cha mẹ anh trở về, Lâm Vĩnh Mặc gật đầu một cái.

Tóm lại, buổi lễ kết thúc, chủ nhân lẫn khách khứa đều rất hài lòng.

Ngày hôm sau, Hoàng Hân Nguyệt thức dậy ở trong lòng ngực của Lâm Vĩnh Mặc. Lâm Vĩnh Mặc dùng cái trán đụng nhẹ cô một cái, bị Hoàng Hân Nguyệt cười né tránh.

"Bà xã đại nhân, buổi sáng tốt lành!"

"Chào buổi sáng, ông xã." Nói xong, nhện không được che miệng cười lớn. Ngày hôm nay, cô cảm thấy là một ngày rất hạnh phúc.

"Được rồi, rời giường thôi, bảo bảo đói bụng rồi." Lâm Vĩnh Mặc đứng lên đầu tiên, hai người rửa mặt, nắm tay nhau xuống lầu.

"Gia gia, ba mẹ, anh trai, chị dâu, buổi sáng khỏe!" Lâm lão thái gia cao hứng hí hửng, nhìn hai người họ dặt tay nhau, cười càng tươi hơn. Cha Lâm liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn tờ báo trong tay, rốt cuộc tâm tình của ông đã có thể bình tĩnh.

"Hân Nguyệt tới đây, tới đây.....Ngày hôm qua ngủ có ngon không? Còn có các con không đi hưởng tuần trăng mật sao?"

"Không cần đâu mẹ. Hiện tại bụng con dần dần trở nên lớn rồi, càng ngày sẽ càng mệt mỏi, cũng không nên đi xa."

Hoàng Hân Nguyệt vừa mới nói xong, Lâm lão thái gia đã vui mừng nói: "Ừ. Hân Nguyệt, đỡ gia gia đi vườn hoa xem các loại hoa mới trồng không?"

"Được ạ. Nhưng mà gia gia nếu như con đập hư cây hoa mới trồng của gia gia thì làm sao bây giờ?" Hoàng Hân Nguyệt nghiêm túc nhìn ông. Trong lúc cả nhà đang khẳng định ông sẽ trả lời không thể giận, Lâm lão thái gia lại gật đầu một cái, nói: "Không có việc gì, lần trước tiểu Hựu còn lấy mấy cây hoa mới trồng của ông cầm đi cho con thả trắng ản đó."

Cả người nhà chỉ có Lâm Hựu nuôi động vật nhỏ, đó chính là tiểu bạch thỏ.

Ngược lại, Ngô Văn lại biết lúc ấy lão thái gia còn cười haha để cho cháu ông có thêm động lực. Cha Lâm nhìn thấy đã sớm thành thói quen, cháu trai và con trai không thể so sánh, càng không thể so sánh với chất trai. Nếu không trẻ con nhà ông bị tùm, cũng chỉ có ông chịu phần. Là kinh nghiệm đó, kinh

nghiệm

"Không đi tuần trăng mật càng tốt, đi đường xa mệt mỏi không nói, lỡ như đứa bé phát sinh cái gì ngoài ý muốn, sẽ không tốt." Cha Lâm vừa nói xong, tất cả ánh mắt khiển trách của người nhà đã nhìn sang, ông rụt cổ một cái.

Hoàng Hân Nguyệt biết là cha muốn tốt cho bọn họ, vội vàng nói giúp ông: "Dạ, con cũng nghĩ như vậy. Sau này còn có rất nhiều thời gian đi hưởng tuần trăng mật mà."

"Tốt lắm, ăn điểm tâm thôi. Không thể để cho chất trai ta đói bụng được. Tiểu Hựu mấy ngày nữa là cháu nghỉ hè rồi, có phải không?" Lâm lão thái lại giống như đứa trẻ, đựng bả vai Lâm Hựu một cái.

"Vâng. Gia gia."

"Vậy đến lúc đó chúng ta chơi cái gì? Chơi đựng xe? Hay là chơi vọc nước nhảy xa?" Lâm lão thái nói ra từng lời, càng làm cho người nhà lo lắng sợ hãi. Bọn họ đều nhất trí nhìn về phía Lâm Hựu, chỉ sợ cậu bé cái gì cũng sẽ đáp ứng hết.

"Gia gia, khi nghỉ hè, cháu muốn đi nhà bà ngoại trước. Sau đó sẽ quay lại tìm gia chơi." Lâm Hựu vỗ vỗ cánh tay Lâm lão thái an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cuộc sống thanh nhàn

Đối với lời nói của hai ông cháu bọn họ, ngược lại những người khác không có nói gì, nhưng mà cha Lâm lại để tờ báo xuống ngừng đầu lên nhìn về phía con trai lớn của mình.

"Nghỉ hè các con muốn đi ra ngoài chơi sao?"

"Vâng, ba. Chỉ là vẫn còn đang thương lượng, đến lúc đó có ông nội và tiểu Hựu, đang muốn hỏi ba và mẹ có muốn đi cùng hay không? Em trai, Hân Nguyệt các em cũng đi chứ?" Lâm Vĩnh Văn đề cái miệng xuống, lau miệng, nhìn bọn họ nói.

"Không được, anh hai. Em và Hân Nguyệt sẽ ở lại giữ nhà. Anh và ông nội, ba mẹ đi là được rồi." Lâm Vĩnh Mặc mức thêm một chén cháo nữa cho vợ mình, ngừng đầu lên trả lời.

Hoàng Hân Nguyệt có thai, ngược lại trong nhà phải có người chăm sóc. Nhưng mà lúc này nó mới vừa kết hôn, lại bỏ con bé đi ra ngoài chơi, cái này nên sao? Mẹ Lâm bắt đầu do dự.

"Các con cứ thoải mái mà đi ra ngoài chơi, ông già rồi không đi với các con đâu." Lâm lão thái gia nhìn tương đối rõ ràng mọi chuyện, người đã già, đến nơi đó cũng không có sức lực.

"Mẹ, mẹ và cha cũng thật lâu rồi không có đi ra ngoài nghỉ phép sao? Yên tâm đi, ở nhà còn có chị Vương, nếu không không phải là còn có thím Triệu sao?" Lâm Vĩnh Mặc thấy mẹ đang băn khoăn, lập tức đã hiểu được.

Chị Vương chính là người giúp việc trong nhà, phụ trách ngày ba bữa cơm. Mà thím Triệu là quản gia trong nhà, cũng là vợ của chú Triệu tài xế lái xe, phụ trách tất cả chi tiêu lớn nhỏ trong nhà.

"Mẹ, con không có vấn đề gì. Mẹ và ba cùng bọn họ đi ra ngoài chơi đi." Hoàng Hân Nguyệt vội vàng đảm bảo. Mẹ Lâm mỉm cười gật đầu một cái: "Còn không phải là nói một câu, thảo luận một câu, đến lúc đó nhìn xem. Mẹ nói, không biết ba các con, đến lúc đó có thời gian hay không đây."

Cha Lâm bị mẹ Lâm trách móc một phen, vội vàng đảm bảo nói: "Bà xã, anh nhất định sẽ để cho thư ký sắp xếp, sẽ có thời gian trống mà."

Bởi vì lời nói của cha Lâm mà cả nhà âm thầm cười trộm, bữa ăn sáng kết thúc trong tiếng cười vui vẻ như vậy.

Sau bữa ăn sáng, cả nhà Lâm gia người đi làm thì đi làm, nên đi học thì đi học. Lâm Vĩnh Mặc cũng không thể nào vì kết hôn mà nhàn rồi, trong đầu anh còn có mấy chuyện còn chưa xử lý. Chuyện đầu tiên dĩ nhiên sẽ là vụ kiện Vương Tiểu Văn. Trước đó từ trong miệng Vương Tiểu Văn đã lấy được một chút đầu mối, những hình ảnh uy hiếp Hoàng Hân Nguyệt kia đều là Lý Hồng Vũ cho cô ta. Theo đầu mối này, đúng thật là tra ra được không ít chuyện.

"Đi đi, đi đường cẩn thận một chút." Hoàng Hân Nguyệt phát phát tay với Lâm Vĩnh Mặc, đã quay người đi vào. Nghe nói là có thai đi lại nhiều đến lúc sinh sẽ dễ dàng hơn.

Hoàng Hân Nguyệt đi tới phía sau vườn hoa, liếc mắt đã thấy chiếc ghế xích đu kia, cô từ từ ngồi xuống. Lúc này thím Triệu đi tới, rót một chén nước cho cô, hỏi: "Thiếu phu nhân còn có cái gì phân phó không?"

Hoàng Hân Nguyệt nhìn về phía thím Triệu, chỉ thấy người vừa tới cả người một màu đen, trên đầu cài một cái cài tóc, lông mày cong cong, ánh mắt màu đen, cả người thoạt nhìn có chút nghiêm túc, trong tay bê một cái khay, lúc này đang nhìn về phía Hoàng Hân Nguyệt, quan tâm hỏi.

“Cảm ơn thím Triệu, có thể lấy bút và tập bản vẽ ở trên bàn ăn ở trên phòng khách cho con không?” Đó là cô mới vừa nhờ Lâm Vĩnh Mặc lấy từ trên lầu xuống, vừa mới đưa Lâm Vĩnh Mặc ra cửa, tiện tay cô đặt ở trên bàn ăn luôn.

“Có thể.” Thím Triệu gật đầu, đã quay người đi.

Số người sống ở Lâm gia có vẻ rất đơn giản, nghe nói thuê quá nhiều người Lâm lão thái gia nhìn sẽ thấy phiền, cho nên chỉ có một chị Vương phụ trách ngày ba bữa cơm, thím Triệu quản gia, chú Triệu lái xe. Thời điểm khác đều là thuê người tới đây quét dọn, yên tĩnh như vậy, quả thật rất đơn giản.

Rất nhanh tập bản vẽ đã đến trong tay Hoàng Hân Nguyệt. Kịp trước Hoàng Hân Nguyệt không thích tiếp xúc với thím Triệu, cô cảm thấy thím thăm người này có chút âm trầm, hơn nữa rất ít nói. Hiện tại, trùng sinh trở lại, cô phát hiện thím Triệu không chỉ có sắp xếp tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà họ Lâm, ngay cả từng chút chuyện nhỏ cũng đều chiếu cố cô, nói không khổ cực, đó là gạt người.

“Cảm ơn thím Triệu, thím cũng bận rộn cả buổi sáng rồi, đi nghỉ ngơi chút đi.” Lời nói của Hoàng Hân Nguyệt khiến thím Triệu đứng đối diện ngẩn người, nhưng mà rất nhanh bà đã hồi phục lại tinh thần, gật đầu một cái đi xuống.

Hoàng Hân Nguyệt cầm bản vẽ lên, nhìn về phía vườn hoa hít một hơi thật sâu mùi hoa cỏ thơm ngát, nhất thời tâm tình sáng khoái.

“Hân Nguyệt hả, cháu vẽ tranh ở đây sao. Vừa đúng lúc, ông già này đến chơi cùng cháu.” Hoàng Hân Nguyệt quay đầu, vừa nhìn thấy quần áo người tới, cười ha ha.

Người vừa tới mặc một cái áo tay ngắn, đầu đội nón cỏ, cổ quàng một cái khăn lông, ông quần xắn lên, dưới chân đi một đôi dép vải màu xanh biếc. Nhìn quần áo như một bác nông dân, rốt cuộc lại giờ tính rồi!

Hoàng Hân Nguyệt cười, người đối diện cũng không giận, chẳng qua là chờ cô cười đủ rồi mới hỏi: “Như thế nào? Cả người gia gia được như thế này phải tìm ở trên web thật lâu mới tìm được đó.”

Hoàng Hân Nguyệt thật không muốn châm chọc đâu, thật ra thì không phải là ông nội tìm thật lâu mà là học cách mua đồ trên mạng thật lâu đi. Thật không thể không nói chân tướng rõ ràng.

“Gia gia, ông thật xác định cả người như thế này đi trồng hoa, rất nhẹ nhàng khoan khoái?” Bút trong tay Hoàng Hân Nguyệt dừng một chút, ông cụ khoát khoát tay, vừa đi về phía hoa cỏ tâm can bảo bối, vừa nói: “Để cho cháu thử, cháu sẽ biết thôi.”

“Vâng, ông nội. Cháu hiểu, hiểu mà.” Một lát sau Hoàng Hân Nguyệt lại hỏi: “Ông nội, ông muốn uống nước không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đến gần chân tướng

"Này, sương còn chưa khô, uống nước gì, cháu lo về của cháu đi." Lâm lão thái nói xong lại quay người vào trong nhà kính trồng hoa bên cạnh, lấy ra công cụ, tiếp tục quay người lại vùi đầu vào làm.

Sau vườn Lâm gia có rất nhiều hoa cỏ, mà lúc Lâm Vĩnh Mặc làm bộ ghế này là đặt ở dưới bóng râm cây đại thụ, cho nên hiện tại Hoàng Hân Nguyệt ngồi ở chỗ không có ánh nắng mặt trời chiếu vào, ngược lại là ông nội phơi nắng ở dưới ánh nắng mặt trời.

Hoàng Hân Nguyệt lấy bản vẽ ra, nhìn gò má Lâm lão thái gia, mắt nhìn tay đã vẽ ở trên tờ giấy trắng. Ánh nắng mặt trời buổi sáng cũng không phải là mạnh như vậy, cứ như vậy, một già một trẻ, mỗi người ngồi ở một chỗ, im lặng đợi một buổi sáng trôi qua.

Lúc nghỉ ngơi, Hoàng Hân Nguyệt lấy bản vẽ vừa mới vẽ đưa cho Lâm lão thái nhìn. Rõ ràng Lâm lão thái ngẩn người, sau đó bung một ly nước lên uống một hớp, sau khi xem xong lại đưa cho thím Triệu đang đứng bên cạnh rót nước giúp ông.

"Bà Triệu xem một chút, cháu đâu ta về không tệ đấy chứ?"

"Ừ, rất chân thật." Thím Triệu nhận lấy nhìn xuống, lúc nói về mặt vẫn không có chút thay đổi nào.

Có thể được thím Triệu khẳng định khen ngợi, Lâm lão thái càng thêm đắc chí. Ông để ly nước xuống nói: "Chút nữa bảo người ta làm một khung hình, lồng nó vô đi."

Lâm lão thái, ông xác định về mặt không biểu cảm của thím Triệu là đang khen ngợi chứ, còn là khen thưởng tranh kia nữa?

Mồ hôi của Hoàng Hân Nguyệt tuôn không ngừng, gia gia của con ơi, ông có cần phải khoa trương như vậy không. Nhưng mà khó được lúc ông cao hứng như vậy, Hoàng Hân Nguyệt cũng sẽ bối theo ông.

Bên này, một già một trẻ chung đụng vô cùng vui vẻ, mà đôi thành một bên khác Lâm Vĩnh Mặc không có vui vẻ như vậy. Mày anh nhứ chặt, cảm tài liệu trên bàn nhìn thoáng qua, lại nặng nề thả xuống.

"Lâm tổng, căn cứ theo tài liệu này, mấy năm nay có rất nhiều khách hàng của Lý gia đều chuyển sang bên Lâm thị chúng ta. Còn có, hiện tại Lý gia vẫn chưa xác định người thừa kế." Thư ký Triệu nhìn sắc mặt ngày càng đen của ông chủ nhà mình, không thể làm gì khác hơn là dừng lại, nhìn anh một cái.

"Tiếp tục." Về mặt Lâm Vĩnh Mặc không chút thay đổi. Chỉ cần càng tức giận, anh lại càng tỉnh táo, đây cũng là một trong những điều kiện để làm người quản lý.

"Ông cụ bên nhà Lý gia đã từng nói qua, chỉ cần là con ông, có thể lúc ông còn sống kiếm được số tiền mà ông hài lòng, có năng lực được ông công nhận, là có thể thừa kế tất cả sản nghiệp của Lý gia."

"Bao gồm con riêng bên ngoài sao?" Bên ngoài Lâm Vĩnh Mặc tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng bên trong đã nổi giận bùng bùng rồi. Nghĩ tới chuyện kiếp trước, trái tim của anh đã tràn đầy căm phẫn.

Kiếp trước, Lý Hồng Vũ đến làm việc ở công ty của anh. Lúc mới bắt đầu anh cũng không có chú ý tới anh ta, nhưng mà không lâu sau, anh ta bày ra thiết kế thiên phú của mình. Ở Lâm thị, chỉ cần anh có tài năng, nhất định sẽ không bị vùi dập. Lý Hồng Vũ người này nhìn như tao nhã lịch sự, thật ra thì lại che giấu bên ngoài, là một người có dã tâm bùng bùng, không cam lòng sống an phận. Nhưng mà anh ta che giấu mình rất tốt, thậm chí lừa mọi người, bao gồm anh.

Người như vậy, có lòng cầu tiến không đáng sợ, đáng sợ chính là không ngừng đập lên thân thể người khác để đi lên, coi người khác như hòn đá kê chân. Có tài thì thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ đạo đức giả không chứa mọi thủ đoạn nào mà thôi.

"Trong tài liệu cũng không có xác định rõ. Nhưng mà tôi đoán, có thể được được Lý gia thừa nhận con riêng, nhất định có chỗ hơn người." Lời của thư ký Triệu khiến Lâm Vĩnh Mặc trầm mặc một hồi. Phải biết, thân là con riêng thì nhất định sẽ bị lộ chuyện, không chỉ có không được mọi người thừa nhận, càng không được người con dòng chính chào đón. Kiếp trước, Lý Hồng Vũ thật đúng là lợi hại, khéo miệng Lâm Vĩnh Mặc cười lạnh.

"Thư ký Triệu, tôi để cho cậu phái người đi điều tra Lý Hồng Vũ người này. Hiện tại tra như thế nào rồi?" Hai tay Lâm Vĩnh Mặc vô ý thức nắm tờ giấy trong tay, ngón tay đã dần dần trắng bệch, cũng không thấy anh buông tay ra, có thể thấy được, lúc này anh đang cố gắng khống chế tâm tình của mình.

"Trong tài liệu không có nói tới cha của Lý Hồng Vũ, chỉ biết mẹ cậu ta đã mất từ sớm. Mấy năm này, có thể hoàn thành việc học đều là dựa vào chính mình tự làm thêm ngoài giờ, còn có luôn nhận được học bổng ở trường học."

"Phải người theo dõi cậu ta hai mươi bốn giờ, có cái gì khác thường lập tức báo cho tôi biết. Mấy ngày nay cậu khổ cực rồi, cho cậu nghỉ nửa ngày."

"Cảm ơn Lâm tổng, không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước." Mặc dù thư ký Triệu rất nghi ngờ tại sao ông chủ lại đối tốt với một nhân vật cực kỳ bé nhỏ như mình, nhưng mà anh cũng sẽ không hỏi. Lúc thư ký Triệu đi tới cạnh cửa, Lâm Vĩnh Mặc lại tiếp tục giao phó: "Đúng rồi, nếu như Lý Hồng Vũ đến Lâm thị nộp đơn, cậu tùy tiện tìm một cái cớ cho cậu ta rút."

"Tôi đã hiểu." Thư ký Triệu thuận tay đóng cửa lại, anh lại liên tưởng đến ông chủ mình hỏi chuyện của Lý gia, Lý Hồng Vũ người này cũng họ Lý, chẳng lẽ.....ý niệm này chỉ chợt thoáng qua, rất nhanh đã bị anh xóa đi, có một ít chuyện nên im lặng là vàng.

Nếu ông chủ đã để cho mình nghỉ nửa ngày, vậy cũng nên buông lỏng một chút. Nghĩ tới buổi sáng ra cửa, về mặt em họ có chút kỳ quái, còn có bộ dáng áp úng, anh đã cảm thấy rất kỳ quái.

Phải biết, chú nhưng lại giao em họ cho anh chăm sóc, nếu em họ mất đi một cọng tóc, về nhà anh sẽ chết, không chỉ có ông nội, bà nội, còn có cặp vợ chồng yêu thương con gái, còn có cô chú, nghĩ tới bị đánh là anh lạnh run. Quên đi, hay là trở về tìm em họ đã, nghĩ tới đây, anh vội vàng cầm lên chìa khóa lái xe rời Lâm thị.

Lâm Vĩnh Mặc đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, nhìn dòng người xe cộ phía dưới như một con kiến. Nụ cười lạnh đọng ở trên mặt, rõ ràng cả phòng làm việc âm áp như vậy, nhưng mà nhìn cả người anh lại có chút âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Suy đoán

"Lý Hồng Vũ..." Lâm Vĩnh Mặc khẽ mở môi mỏng, ngay sau đó nụ cười lạnh đọng ở trên mặt.

Lâm gia và Lý gia vẫn không hợp nhau, ở trên phương diện làm ăn người tới kẻ đi, Lâm thị sẽ không tới nổi vì mấy khách hàng mà đi đối phó Lý gia. Nhưng những năm gần đây Lâm thị phát triển không ngừng đều là dựa vào thế thực và uy tín. Mà Lâm thị nổi lên, đại biểu lợi ích trên thị trường nhất định sẽ có phần lớn, dĩ nhiên cũng sẽ uy hiếp đến một ít người.

Đây vĩnh viễn là trên thương trường. Kiếp trước, anh không có phòng bị, cũng không nghĩ tới lại có người dám tính toán trên người anh, hơn nữa còn là một người con riêng. Tốt, Lâm Vĩnh Mặc anh nhận định, anh luôn tuân thủ nguyên tắc "người không phạm ta, ta không phạm người", xem ra đã có người chán sống, đụng tới ranh giới cuối cùng của anh rồi.

Ha ha....Những con sói trong rừng rậm, vì sinh tồn, phải không ngừng đi săn giết động vật khác, để đảm bảo mình không bị đói chết.

Đây đều là quy luật của thiên nhiên, cũng là tuần hoàn thức ăn, nhưng đó là bên trong thế giới động vật.

Nhưng bọn họ lại là người, là người sống sờ sờ, ít nhất vì phát triển buôn bán Lâm gia sẽ không mua bán giết người, hạ độc kẻ khác, làm ra những chuyện hèn hạ như vậy. Thậm chí, vì mục đích của mình mà không chừa thủ đoạn nào, oan uổng mạng người.

Anh phỏng đoán kiếp trước Lý Hồng Vũ đi đến công ty anh làm việc là có mục đích, nói không chừng vừa mới bắt đầu cũng đã bố trí cái kế hoạch kia, chỉ còn chờ anh tự động nhảy xuống mà thôi.

Anh nhớ lúc ấy cùng bạn uống rượu ở quầy rượu, mà anh lại uống say, nếu bị người khác tính toán sẽ rất dễ dàng. Mà bọn họ không nghĩ tới Hoàng Hân Nguyệt sẽ xảy ra biến số như vậy, chụp hình bọn họ, cho là có thể dùng cái này tới uy hiếp anh.

Đáng tiếc, anh và Hân Nguyệt đã là vợ chồng hợp pháp, bọn họ làm như vậy chính là xâm phạm quyền riêng tư. Cho nên, những hình kia cũng không có công dụng gì lớn, ngược lại sẽ tự chuốc lấy họa. Cho nên, Lý Hồng Vũ lợi dụng Vương Tiểu Vân thông qua con đường là mẹ anh. Nhưng anh ta không nghĩ tới, anh ta sẽ thua trên một cái áo sơ mi.

Kế tiếp, bất kể là có thành công hay thất bại hay không, nhất định Lý Hồng Vũ sẽ tiến vào công ty của anh, từ từ lấy được tín nhiệm của anh, từ đó trộm cắp hết tất cả buôn bán cơ mật của Lâm thị bao gồm thông tin khách hàng giao dịch với Lý gia, dùng đến cái này để gia tăng địa vị của mình ở Lý gia.

Như vậy, đối với chuyện Lý Hồng Vũ xuống tay với Lâm gia, hơn nữa tại sao chỉ lựa chọn một mình anh, như vậy cũng rất dễ giải thích, thứ nhất: Anh không thích có vệ sĩ theo người khi ra cửa, hành động tương đối dễ. Thứ hai: Lâm gia đối địch với Lý gia cũng đã nhiều năm, Lâm gia phát triển chèn ép Lý gia không ngừng vì khi Lý Hồng Vũ thừa kế, không phải sẽ càng thêm có sức thuyết phục. Thứ ba: Không chỉ có thể rửa nhục khi bị Lâm thị chèn ép, còn tìm được chỗ phát tiết.

Kiếp trước, biến số lớn nhất của Hoàng Hân Nguyệt là Lý Hồng Vũ, Vương Tiểu Vân, biến số lớn nhất của anh là Hoàng Hân Nguyệt.

Hân Nguyệt nhà anh thật sự rất ngốc, giết Vương Tiểu Vân thì có lợi ích gì. Nhà Lý Hồng Vũ đã nghĩ muốn vứt bỏ Vương Tiểu Vân, cô ta rất ngu, vừa bắt đầu đáp ứng lời cầu hôn của anh ta, đã cho là mình có thể cùng Lý Hồng Vũ không có kị chút nào ở chung một chỗ. Nhưng mà cô ta không hề biết, tại sao loại người Lý Hồng Vũ như vậy mà lại phải cưới Vương Tiểu Vân, còn không phải là bởi vì Vương Tiểu Vân biết rất nhiều bí mật của Lý Hồng Vũ, hơn nữa những bí mật này một khi bị vạch trần, kết quả của Lý Hồng Vũ chỉ có thể ngồi tù.

Nhưng mà, kiếp trước chiếc xe kia không phải là nhằm về phía anh, mà là hướng về Hoàng Hân Nguyệt. Anh nhủ mảy một cái, nhớ tới khi đó Lý Hồng Vũ rất "cố gắng", anh ta cũng đề cập đến muốn anh điều anh ta vào tổng công ty. Cho nên, Lý Hồng Vũ không thể nào xuống tay vào thời điểm mấu chốt này, như vậy chỉ có một khả năng.....

Nghĩ tới đây, cơ thể anh dừng một chút, con ngươi co rút lại. Kiếp trước, Hân Nguyệt vẫn coi Vương Tiểu Vân là bạn tốt, mà anh cũng không tiện can thiệp việc Hoàng Hân Nguyệt kết giao bạn bè, anh chỉ biết là hai cô ấy vẫn có lui tới với nhau. Chỉ là, phần lớn đồ tốt gì Hoàng Hân Nguyệt đều đưa cho cô ta, Vương Tiểu Vân cầu xin Hoàng Hân Nguyệt làm việc gì đó. Sau đó anh lại thấy Hân Nguyệt núp ở một góc về một bàn thiết kế, khi đó anh liếc mắt một cái, là thiết kế nguyên bộ châu báu.

Anh cho là Hân Nguyệt thiết kế cho khách hàng, lúc ấy cũng không có để ý. Nhưng sau đó trong lúc vô tình ở buổi triển lãm quốc tế, anh thấy bản thiết kế kia. Bản thiết kế có được giải thưởng kia, ký tên nhà thiết kế "Vương Tiểu Vân".

Sau đó Hân Nguyệt muốn đi ban tổ chức tổ cáo. Hôm sau, anh vốn là chuẩn bị đưa cô đi, sau đó xảy ra chuyện người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất. Anh vì cứu Hân Nguyệt nên đẩy cô ấy ra, mình lại bị xe đụng chết.

Sau khi anh chết, Lý Hồng Vũ rời khỏi Lâm thị, tự mình mở một công ty, hơn nữa cướp lấy một phần lớn khách hàng của công ty. Tiếp theo đó là Lý Hồng Vũ được Lý gia thừa nhận, thừa kế sản nghiệp buôn bán của Lý gia, cưới Vương Tiểu Vân.

Vương Tiểu Vân thành phu nhân Lý gia, tự cho mình nở mày nở mặt, dĩ nhiên muốn chạy đến trước mặt Hân Nguyệt thần hồn lạc phách mà khoe khoang, hơn nữa nói những chuyện đã làm qua từng năm kia kể từng chuyện từng chuyện. Phải biết, lúc ấy anh cũng ở chỗ đó, lần đầu tiên anh hiểu được "độc ác nhất là lòng dạ đàn bà", những lời này rất đúng.

Nha đầu Hân Nguyệt ngu ngốc kia, vốn là ngay cả đánh chết một con gián cũng sợ hãi, làm sao sẽ cầm dao đi giết người, hơn nữa lại tự sát chứ. Một khắc kia, thấy những cảnh tượng kia, anh cảm thấy dường như cả bầu trời sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lưu Hoa

Lâm Vĩnh Mặc nghĩ tới những điều này, tâm tình có chút buồn bực. Mặt anh âm trầm, lâm vào trầm tư. Hôm nay thấy những tài liệu này, lại khiến anh nhớ lại những chuyện khổ sở lúc xưa.

Xem ra phải mau mau sắp xếp, phòng bị thật tốt. Những thù này, anh đều muốn trả lại hết. Anh cầm lên điện thoại di động, gọi vào một dãy số, không đợi đối phương nói gì, anh trực tiếp nói: "Anh Hoa, phiền anh tới phòng làm việc của em một chuyến. Ừ, tốt."

Cúp điện thoại xong, nửa giờ sau, một người ăn mặc tây trang màu đen, đeo mắt kính, dáng dấp người đàn ông cao to lực lưỡng đi đến đại sảnh của công ty Lâm Vĩnh Mặc, không đợi anh ta nói câu gì với lễ tân, Tiểu Lý đã vội vàng chạy tới bên cạnh anh ta, lễ phép gật đầu một cái với anh ta.

"Anh Hoa, Lâm tổng đang chờ anh ở phòng làm việc, mời đi theo em."

"Ai ư, Tiểu Lý, thế nào cậu còn đi theo tên tiểu tử thú kia, có muốn đổi nghề qua công ty tôi hay không. Vừa đúng lúc tôi đang cần một quản gia ở bên đó."

Khỏe miệng Tiểu Lý co rút một cái, bước chân có chút nghiêng ngả, anh ta không thể nào trực tiếp nói với anh. Lần trước anh cũng nói như vậy với thư ký Triệu, chẳng lẽ ngày ngày bên đó anh đều thiếu quản gia sao? Chỉ là châm chọc thì châm chọc vậy thôi, anh vẫn trả lời dàng hoàng: "Anh Hoa, chờ ngày nào đó Lâm tổng đuổi việc em, nhất định em sẽ đi tới báo cáo ở chỗ anh."

"Đi.....đợi lúc cậu ta đuổi việc cậu, tôi cũng không cần, hừ. Tôi đại nhân đại lượng sẽ không đào góc tường tiểu tử kia."

Anh Hoa, anh đào còn ít sao? Lúc tiểu Lý đang âm thầm khinh bỉ, bọn họ đã đi tới trước phòng làm việc của Lâm Vĩnh Mặc. Tiểu Lý gõ cửa một cái, bên trong truyền tới giọng nói của Lâm Vĩnh Mặc.

"Mời vào."

"Lâm tổng, anh Hoa đã đến." Tiểu Lý mời người kia đi vào, pha hai ly cà phê, lập tức lui ra khỏi phòng làm việc của Lâm Vĩnh Mặc.

Lâm Vĩnh Mặc và người anh Hoa kia chào hỏi lẫn nhau, anh Hoa cũng không khách khí, tùy tiện ngồi ở trước mặt Lâm Vĩnh Mặc.

Tên đầy đủ của anh Hoa là Lưu Hoa, là một người đã xuất ngũ khỏi quân đội. Sau khi giải ngũ không chỉ có một thân võ nghệ, nhưng lại vấp phải rắc rối khắp nơi, sau đó lại đi tới làm vệ sĩ ở Lâm thị.

Lâm Vĩnh Mặc hiểu rõ tình huống của anh ấy, mới ra mặt để cho ba Lâm đầu tư mở ra một công ty vệ sĩ cho anh ấy. Tại sao lúc ấy Lâm Vĩnh Mặc không tự mình ra mặt đầu tư, phải biết lúc ấy đầu tư một công ty hoàn chỉnh, trang bị đầy đủ và huấn luyện theo chế độ quân đội, điều đó mà nói là không thể nào thực hiện được với Lâm Vĩnh Mặc.

Mấy năm nay, công ty này dưới sự quản lý của Lưu Hoa, cũng được người trong nghề coi là số một số hai tương đối có danh tiếng, ngay cả anh cũng phải nể mặt mà gọi anh ta một tiếng 'anh Hoa' đấy.

Đầu tư ở Lâm thị, cũng có một số chân tay của Lưu Hoa, không cần nói vô cùng lợi hại, chỉ cần ứng phó tình huống đặc biệt một chút cũng có thể, hơn nữa công ty bọn họ huấn luyện tất cả đều giống như quân đội giải ngũ. Dĩ nhiên, cũng phải xem phẩm chất như thế nào, phẩm chất không tốt, sẽ không xuất hiện ở trong công ty bảo vệ.

"Không phải ngày hôm qua cậu vừa kết hôn sao? Thế nào lại chịu bỏ bà xã chạy tới đây làm việc?" Ngày hôm qua, Lưu Hoa có điều người qua phụ trách toàn bộ an toàn của hôn lễ, hơn nữa chuyện cậu hai của tập đoàn Lâm thị kết hôn, cũng được coi như là chuyện lớn.

Lâm Vĩnh Mặc thả xuống tài liệu trong tay, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, khiến bộ dáng căt lơ phát phơ của Lưu Hoa giật nảy mình.

Phải biết, anh và Lâm Vĩnh Mặc quen biết nhau cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, đối với hai cậu ấm ở nhà họ Lâm, ngay từ đầu anh đã tỏ thái độ coi thường, cho là những thứ này không phải đều là toàn dựa dẫm vào trong nhà sao, hơn nữa cũng có vẻ già bộ. Cho nên, anh không có chút ấn tượng tốt đẹp nào đối với hai vị công tử này.

Nhưng mà, sau khi nói chuyện với hai anh em nhà họ Lâm này, anh mới biết được, hai anh em nhà họ Lâm không chỉ có đầu óc kinh doanh, nghe nói Lâm gia bọn họ có một quy tắc, con trai sau khi trưởng thành sẽ mượn người nhà một khoản tiền, đi ra ngoài đầu tư. Đầu tư thất bại, sẽ phải vào công ty trong nhà làm việc trả tiền lại, hơn nữa còn là bắt đầu đi lên từ tầng dưới cùng.

Nếu như thành công, không chỉ hoàn lại hết số tiền đã mượn, còn phải trả thêm 20% lãi.

Ngược lại là cậu hai của nhà họ Lâm không chịu thua, không những kiếm tiền bằng ánh mắt độc đáo, năng lực cũng không tệ, hơn nữa rất lo cho gia

đình, trừ khi là xã giao bên ngoài, bình thường rất ít làm bận ở bên ngoài.

Nhưng mà, trừ anh cả là người thừa kế sản nghiệp trong nhà họ Lâm, mà người thứ hai lại mở một công ty thiết kế riêng, thỉnh thoảng tiếp thu ý kiến của ba Lâm, cùng với anh hai mình bỏ vốn đầu tư hạng mục. Ngược lại, công ty thiết kế này kinh doanh rất có tiếng.

Anh và cậu hai nhà họ Lâm quan hệ tốt hơn, thỉnh thoảng hai người vẫn tụ tập, đừng nói là quan hệ tốt, chính xác là bạn tốt. Nhưng mà, cậu ta có một điểm không tốt đó chính là thích giành con trai với anh. Ngày ngày con trai sáu tuổi của anh đều nhắc đến cậu ta, ngay cả ba của thằng bé đang ở trước mặt nó cũng không thèm nhìn. Ai, nói sinh đẻ thật không dễ dàng mà.

Anh Lưu à, có vẻ như anh nghĩ lệch rồi. Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này đâu.

Trước kia, bộ dáng cười híp mắt của cậu hai Lâm luôn xuất hiện khi gặp anh, thế nào bây giờ lại xuất hiện mặt mày âm trầm như vậy. Anh cảm thấy, về nhà có thể nói với con trai, để cho con anh ít nhớ cậu ta, cậu hai Lâm thực sự rất là nguy hiểm.

"Cậu làm sao vậy, thế nào lại một bộ dáng vừa thấy quý. Ngày hôm qua không phải vừa mới kết hôn sao? Chẳng lẽ cãi nhau với vợ mới rồi?" Lưu Hoa nghĩ đến cũng chỉ có khả năng này, nếu không tại sao cậu ta có thể như vậy.

"Em bị người ta tính kế, ở quán bar Khải Lạc." Lâm Vĩnh Mặc lẳng lặng nhìn chăm chú vào Lưu Hoa. Theo anh biết, nhất định vừa rồi đầu óc Lưu Hoa không ngừng suy đoán lung tung, người thông minh như Lưu Hoa nhất định sẽ nắm bắt nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tìm người giúp một tay

"Cần tôi làm cái gì?" Lưu Hoa ngẩn người, ngay sau đó khôi phục thành bộ dáng nghiêm trang hỏi, đường đường là cậu hai của tập đoàn Lâm thị lại bị người tính kế, đó không phải là chuyện có thể đùa giỡn.

"Ngày đó gặp chuyện không may, theo ghi chép và dấu vết qua lâu như vậy khẳng định bị người có tâm cơ tình xóa sạch, cái này là vừa lấy được tài liệu, anh xem một chút." Lâm Vĩnh Mặc đưa văn kiện trong tay cho Lưu Hoa, Lưu Hoa nhận lấy lật xem, nhíu mày một cái.

Kiếp trước, Lâm Vĩnh Mặc không hề suy nghĩ nhiều như vậy, anh cho rằng anh và Hoàng Hân Nguyệt chẳng qua chỉ là uống rượu say, cho nên hai người mới ở chung một chỗ.

Thế nhưng sau này lại có người cầm hình đến uy hiếp anh, anh mới phát hiện chuyện không giống như anh tưởng tượng đơn giản như vậy. Khi anh muốn truy xét lại tất cả, lại xảy ra tại nạn xe cộ, cho nên chỉ có thể bỏ mặc.

Hiện tại trùng sinh trở lại, rất nhiều chuyện anh đã biết một phần lớn chân tướng, hiện tại chỉ thiếu mỗi chứng cứ mà thôi.

"Anh Hoa, gần đây anh cũng biết đó, có người cầm hình đi uy hiếp mẹ của em. Người trong hình là em và vợ em, ngày đó phát sinh chuyện chính là ở quán bar Khải Lạc."

Lưu Hoa kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, cậu ta gặp vợ có một lần, dáng dấp cũng nhỏ nhắn, thanh tú. Như vậy chỉ có khả năng là cậu biết rõ chân tướng mới nguyện ý kết hôn cùng cô ta, hoặc chính là hai nhà vốn đã có ý tứ đám hỏi. Vậy thì không phải là cậu ta thích con gái nhà người ta rồi.

Lưu Hoa suy đoán chuyện thành sáu bảy phần, nhưng mà nghe lời tiếp đó của Lâm Vĩnh Mặc càng để cho anh lâm vào trong suy tư.

Lâm Vĩnh Mặc nói một ít chuyện tương đối quan trọng và vấn đề khả nghi với Lưu Hoa. Anh tin tưởng xuất thân là lính trình sát như Lưu Hoa, nhất định có thể lần theo dấu vết, truy xét được một ít gì đó.

Nhiều năm như vậy, Lưu Hoa không chỉ là quan hệ hợp tác bạn bè, hơn cả là bạn tốt. Cho nên, Lâm Vĩnh Mặc rất tin tưởng Lưu Hoa.

"Chuyện mờ ám của nhà họ Lý rất nhiều, tôi cho rằng tất cả đều là tiền đặt cược, xem ra đã coi thường bọn họ rồi." Lưu Hoa làm người tổng phụ trách an toàn bên trong Lâm thị, xử lý một số chuyện khó giải quyết cũng không ít. Cho nên, tình huống bên trong này ít nhiều gì anh cũng biết một chút.

"Thương trường như chiến trường, mặc dù sớm muộn gì đều sẽ phát sinh những chuyện này, nhưng là không nghĩ tới cục diện này lại lớn như vậy. Lâm Vĩnh Mặc tôi tự nhận là không làm chuyện hèn hạ như vậy, thế nhưng "Tôi không phạm anh, nhưng anh cứ nhất định phạm tôi.""

"Được, chuyện này tôi sẽ tra giúp cậu một chút."

Lâm Vĩnh Mặc vỗ vỗ ngực của anh, cười nói: "Cám ơn, hôm nào đó em mời anh ăn cơm."

"Ăn cơm nói sau, gần đây con tôi rất nhớ cậu. Dĩ nhiên là nhớ thương quà tặng của cậu chứ không phải là cậu."

"Ha ha.... Mặc dù anh thường hay ghen, nhưng mà lời của con anh xem ra anh cũng rất ghi nhớ." Lâm Vĩnh Mặc lắc đầu bật cười, Luru Hoa chính là một người không kiên nhẫn, tuy rằng hay ghen, nhưng mà lời của con ngược lại rất ghi nhớ ở trong lòng.

"Tất nhiên, tôi là ba của nó. Tôi không thương nó, ai sẽ thương yêu nó."

"Được rồi, được rồi. Ngày chủ nhật này, em sẽ dẫn vợ em đi đến nhà anh ăn cơm. Hắc, phải công nhận là rất lâu rồi chưa có ăn đồ ăn do chị dâu nấu, bây giờ nhớ tới lại chảy nước miếng." Mặc dù đáng đáp Luru Hoa to con lực lưỡng, thô. Nhưng mà lại cười được một người vợ dịu dàng như nước, làm việc nhà rửa rau nấu cơm rất ngon.

"Được rồi, ít buồn nôn đi. Nhớ không nên quên quà của con tôi là được. Tôi đi đây, bên kia cậu hãy tạm ngừng theo dõi hết tất cả đi với điều tra nữa, không nên rút dây động rừng." Luru Hoa dặn dò mấy câu đã vội vàng vàng rời đi, có thể thấy được thật sự rất coi trọng chuyện của Lâm Vĩnh Mặc.

Sau khi Luru Hoa đi, Lâm Vĩnh Mặc lập tức đóng cửa lại, hủy bỏ theo dõi Lý Hồng Vũ, còn có chuyện điều tra Lý gia. Hiện tại, giao cho Luru Hoa, cũng chỉ có thể chờ tin tức.

Nhưng mà, nên phòng bị thì sẽ phòng bị, anh không thể nằm ở thế bị động, nếu như xuất hiện biến cố gì, chuyện này anh không chịu nổi được nữa. Kế tiếp cha mẹ còn có anh hai sẽ đi du lịch, mà bên cạnh họ luôn luôn phải có vệ sĩ đi theo. Chủ yếu là anh và Hân Nguyệt, cùng với cha mẹ vợ, xem ra chút nữa phải để Luru Hoa phải một số người tới bảo vệ mới được.

Lâm Vĩnh Mặc dặn dò tiểu Lý mấy câu đã đến giờ tan làm. Dù sao bây giờ anh đang trong thời gian kết hôn, tuần trăng mật gì đó, còn có anh là ông chủ, ông chủ đều có thói quen bóc lột nhân viên, có được không.

Về đến nhà, thời điểm lái xe vào gara, trong nhà đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi. Thường thì vào lúc cơm trưa người trong nhà không được đông đủ cho lắm, cho nên cơm trưa trên bàn ăn nhà họ Lâm hơi vắng lặng. Khi Lâm Vĩnh Mặc đi vào, chỉ thấy mỗi ông nội Lâm và Hân Nguyệt vừa nói vừa cười ngồi ở trước bàn ăn.

"Chào ông nội. Bà xã hôm nay bảo bảo có ngoan ngoãn không?" Lâm Vĩnh Mặc đi lên phía trước, trên mặt toàn là nụ cười hạnh phúc, nhất thời chọc mù ánh mắt của ông nội.

"Được rồi, được rồi. Đi vào rửa tay đi." Nói xong quay đầu nhìn về thím Triệu mới vừa từ phòng bếp đi ra, nói: "Bà Triệu, cho thêm một bộ chén đĩa nữa."

Lâm Vĩnh Mặc bắt đầu đi sờ sờ cái mũi, Hoàng Hân Nguyệt thì cười trộm, vào toilet rửa tay.

Cơm trưa chỉ có ba người, mẹ Lâm chạy đi công ty bởi ba Lâm, mà mỗi ngày Lâm Vĩnh Văn đều ăn trưa ở bên ngoài. Chỉ có bữa sáng và bữa tối người nhà mới gặp nhau một lần, đây cũng là điều tốt nhất rồi.

Bữa trưa từ trước đến giờ ông nội Lâm luôn cảm thấy vắng ngắt. Rốt cuộc hôm nay cũng có cảm giác hơi ấm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Em quan trọng với anh hơn

"Cháu thấy sao?" Sau khi ông nội Lâm thấy Lâm Vĩnh Mặc ngồi xuống, chỉ chỉ khung hình phía sau anh, khoe khoang dương dương tự đắc. Lâm Vĩnh Mặc nhìn theo tay của ông thì thấy một khung ảnh nạm vàng bên trong có một bản vẽ. Bản vẽ phác họa cuộc sống nông thôn, nhìn thấy rất rõ ràng, hình ảnh cũng rất chân thật, ngay cả anh cũng nhận không được mà hăm sâu vào nó. Không cần phải nói, đây nhất định là bà xã của anh vẽ rồi.

"Thấy rồi ông nội. Vẽ không tệ đấy chứ, hôm nào để cháu dâu ông vẽ một bức tranh nửa người cho ông, ông cảm thấy thế nào?"

"Không cần hôm nào, buổi trưa hôm nay luôn đi."

Đối với quyết định của ông nội, Lâm Vĩnh Mặc và Hoàng Hân Nguyệt không có phản đối. Cuộc sống vợ chồng nhiều năm cộng thêm trải qua nhiều đau khổ như vậy, ngay cả Quý Môn quan bọn họ cũng đã đi qua. Cho nên, bây giờ bọn họ càng thêm quý trọng cuộc sống tốt đẹp như vậy, cảm giác xung quanh bọn họ đều là nhân nhật ấm áp.

"Được, ông nội. Buổi trưa ông ngủ một giấc. Khi tỉnh lại chúng ra sẽ tiếp tục vẽ tranh."

Đối với đề nghị của Hoàng Hân Nguyệt, ông nội Lâm chỉ gật đầu một cái. Nếu như mới vừa rồi là Lâm Vĩnh Mặc nói ra, không biết có phản đối hay không, nhưng mà nhất định ông sẽ nói nấy câu.

"Ăn cơm đi, thức ăn nguội rồi, không thể để chất ông đói bụng được." Ông nội Lâm nói xong cũng bắt đầu động đũa, ở trước mặt ông vẫn là thức ăn

lông.

Cơm nước xong, ông nội Lâm thì đi về phòng, mà Lâm Vĩnh Mặc và Hoàng Hân Nguyệt thì nắm tay nhau lên lầu. Hai người đi vào phòng, Lâm Vĩnh Mặc ôm thật chặt Hoàng Hân Nguyệt vào trong ngực. Hoàng Hân Nguyệt sờ sau lưng của anh, nhẹ giọng hỏi: "Thế nào? Có chuyện gì xảy ra phải không?"

Cuộc sống nhiều năm để cho bọn họ rất quen thuộc lẫn nhau, bao gồm về mặt. Lâm Vĩnh Mặc hít một hơi thật sâu, cảm thán mà nói: "Tôi hôm nay anh mới phát hiện, thật sự là anh đã sống lại rồi."

Hoàng Hân Nguyệt đẩy anh ra, sờ mũi anh một cái, bất đắc dĩ nói: "Chớ nói lung tung." Tiếp đó lại hỏi: "Ồ tòa án, Vương Tiểu Vân thay đổi gì rồi có phải hay không?"

"Anh đang trên đường về nhà, nhận được điện thoại của luật sư Trương. Chúng ta tố cáo cô ta tội trộm cắp, tội danh phi báng đã nắm chắc rồi. Nhưng mà bây giờ Vương Tiểu Vân luôn nói những tấm hình kia là Lý Hồng Vũ đưa cho cô ta, nhưng mà cô ta lại không có chứng cứ. Cái vụ kiện này đến lúc đó sẽ sơ thẩm. Yên tâm đi, chưa bao giờ luật sư Trương bị thua kiện cả. Lần này Vương Tiểu Vân trốn không thoát nữa đâu."

"Vậy anh vừa mới cau mày, nhất định là chuyện của Lý Hồng Vũ? Còn là chuyện công việc?" Hoàng Hân Nguyệt vừa nói xong đã được Lâm Vĩnh Mặc dìu ngồi xuống bên giường.

"Chuyện công việc không làm khó được anh." Lâm Vĩnh Mặc tựa đầu lên bả vai của Hoàng Hân Nguyệt, Hoàng Hân Nguyệt nghe giọng nói buồn buồn của anh, an ủi sờ sờ đầu của anh một cái.

Dù sao chuyện làm ăn đã có thư ký Triệu, còn có trợ lý Tiểu Lý. Anh chỉ cần giao phó xuống là được, nếu không tất cả mọi chuyện mình tự đi làm, sẽ không phải một chết đi.

Anh sợ Hoàng Hân Nguyệt nghĩ nhiều, lại trả lời: "Yên tâm, ngày mai anh sẽ phái mấy người tới bảo vệ ba mẹ vợ. Đến lúc đó anh và anh vợ thương lượng một chút." Lâm Vĩnh Mặc hít một hơi thật sâu, nhất thời trong mũi toàn là mùi mát mẻ của Hoàng Hân Nguyệt, điều này làm cho tâm tình anh vốn đang bức bối, rốt cuộc đã khá hơn rất nhiều.

"Ừ, không nên ôm tất cả mọi chuyện về trên người mình. Phải biết, bây giờ anh còn có em và bảo bối đó." Hoàng Hân Nguyệt nắm lấy bàn tay của anh, đặt lên trên bụng của mình, mỉm cười nói.

"Ừ, anh sẽ, với anh bà xã em quan trọng hơn nhiều. Chỉ cần em tốt, anh cũng sẽ tốt." Lời nói của Lâm Vĩnh Mặc khiến trong lòng Hoàng Hân Nguyệt vừa ấm áp lại vừa nặng nề.

Yêu như vậy, em nên lấy cái gì để trả lại cho anh đây!

"Chỉ cần anh cảm thấy hạnh phúc, em sẽ hạnh phúc. Cho nên.....Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ ở cạnh nhau. Dĩ nhiên.....còn có bảo bối của chúng ta nữa." Hoàng Hân Nguyệt cầm lên tay của anh, hôn một cái lên bàn tay của anh, nói chậm rãi.

Lâm Vĩnh Mặc nghe lời của cô, nhất thời kích động ngồi dậy, một tay ôm cô vào trong ngực. Sau đó cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, buông cô ra, liếc mắt nhìn lên cái trán của cô, gương mặt của cô, cô....

Từ khi họ trùng sinh tới nay đây là lần thân mật nhất, nguyên thủy nhất, tình nồng thắm thiết, tất cả giống như nước chảy thành sông vậy. Hô hấp Lâm Vĩnh Mặc nặng nề, hỏi: "Nhưng.....Được không?"

"Ừ, bảo bối đã được hơn bốn tháng rồi...." Không đợi cô nói xong, Lâm Vĩnh Mặc đã tiếp tục động tác trước đó.

Trời đất chỉ còn lại hai người bọn họ. Có lẽ, tình cảm như vậy khiến người ta hâm mộ, cũng là nặng nề.

Cái này giống như tượng đất, trong anh có em, trong em có anh, nặn một người giống anh, nặn một người giống em, nặn thêm cái nữa vừa giống em lại vừa giống anh.

Tình cảm như vậy, nặng nề như vậy, em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, bao gồm tất cả của em, cũng đều có thể cho anh.

Có một ít tình cảm là cái vãi từ từ trở thành biến chất, cũng có một ít tình cảm giống như đun nước sôi, từ từ, ấm áp, nhàn nhạt, nhưng lại không hề mất đi ấm áp, không mất đi hạnh phúc, không mất đi sự hiểu nhau, suốt đời cứ như vậy, chăm sóc lẫn nhau, từ từ đến già.

"Vĩnh Mặc.....Người chồng yêu dấu của em, em yêu anh. Cảm ơn anh nguyện ý đi vào thế giới của em, thích em, yêu em, nguyện ý vì em mà bỏ ra tính mạng của mình. Sau này, em sẽ yêu anh nhiều hơn, yêu anh nhiều hơn anh so với anh yêu em, em yêu anh.....cả đời!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ông nội Lâm giống như đứa trẻ

Lúc Hoàng Hân Nguyệt tỉnh lại, Lâm Vĩnh Mặc đã không còn ở bên cạnh. Nhưng mà, trên bàn có để lại một tờ giấy, cô cầm lên nhìn qua, trong lòng càng thêm ngọt ngào, ngay cả trên mặt cũng lộ ra một nụ cười vui vẻ, đó là đại biểu cho hạnh phúc. Sau khi cô xem xong từ từ đứng dậy, đi rửa mặt.

Đợi đến khi cô ra khỏi phòng, đi xuống lầu đã là hơn 3 giờ chiều. Vừa lúc thím Triệu đi tới bên cạnh cô, vẻ mặt không biểu tình, chỉ là giọng nói có hơi chút quan tâm.

"Mợ hai đã tỉnh rồi? Thân thể có cái gì không thoải mái hay không?"

Hoàng Hân Nguyệt nhớ lại cảnh tượng buổi trưa kia, mặt đã đỏ lên, vội vàng khoát tay áo một cái, nói: "Không có gì đâu ạ, chẳng qua là có chút buồn ngủ thôi."

"Vậy thì tốt, nhất định mợ hai đói bụng rồi, tôi đi bung một chút điểm tâm. Vậy mợ hai muốn ăn ở đâu đây?" Thật ra thì thím Triệu nghe lời nói của Hoàng Hân Nguyệt, trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

"Thím Triệu, ông nội đâu rồi ạ?"

"Ông cụ chờ cô đã lâu rồi, đang ngồi ở ghế phía sau vườn hoa đó. Ngay cả bản vẽ cũng đã chuẩn bị xong để ở bên cạnh rồi."

"Vậy làm phiền thím Triệu đưa điểm tâm đến vườn hoa, cảm ơn thím." Cô nói xong cũng đi về cái ghế phía sau vườn hoa, bởi vì Hoàng Hân Nguyệt nhớ lại lúc ăn cơm trưa, đáp ứng về một bức ảnh chân dung cho ông nội, lúc đó Thím Triệu cũng đi về phía phòng bếp.

Thời điểm đi tới phía sau vườn hoa, ông nội Lâm đang ngồi ở đó hóng gió, thấy Hoàng Hân Nguyệt tới, cười híp mắt vẫy tay với cô. Người già điểm này rất tốt, già rồi tâm trạng rất lạc quan, nhưng cũng có lúc giống như đứa trẻ, cũng không cho rằng mình lớn tuổi mà cây già lên mặt.

Kiếp trước, ông nội chính là người mà cả gia đình quan tâm nhất, nhưng mà ông đã đến tuổi, vốn nên thanh thản mà đi, không nghĩ tới Lâm Vĩnh Mặc lại phát sinh biến cố tai nạn xe cộ. Sau đó, ông không chịu nổi kích thích, lập tức đi. Người nhà họ Lâm bị đã kích nghiêm trọng, mặc dù không có thất bại thảm hại, nhưng mà bị đã kích cũng rất lớn.

Kiếp trước, cuộc sống của bọn họ vội vàng, công việc vội vàng. Khi đó ngay cả Hoàng Hân Nguyệt cũng bận rộn nhiều việc, không người nào chú ý tới ông nội rất cô độc, ít nhất ba Lâm còn có mẹ Lâm, mà ông mỗi ngày chỉ có thể ở trong ngôi nhà này, mặc dù luôn luôn ăn cơm cùng người nhà.

Nhưng là người nào cũng không có chú ý tới, thần thái ánh mắt của ông âm thầm, có lúc chợt lóe lên rồi rút xuống. Những thứ này, bọn họ không hề biết, một ông lão tuổi già, không phải là vấn đề con cái hiếu thuận hay là không hiếu thuận.

Cho nên trùng sinh trở về, Hoàng Hân Nguyệt cô quyết định sẽ ở nhà thiết kế đồ, còn có bởi ông nội cũng thuận tiện an thai luôn.

"Ông nội, ông chờ cháu lâu chưa ạ?" Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy có chút áy náy, lại có thể để cho người già đợi lâu mình như vậy.

"Ài, người đã già, không hiểu chuyện ân ái của người trẻ tuổi các cháu. Buổi trưa lúc tiểu tử Vĩnh Mặc ra khỏi cửa còn có ý chạy tới 'nhắc nhở' ông, không nên đánh thức cháu, hừ."

Mặc dù ông nội Lâm cắn răng nghiêng lợi nói, nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười nhân hậu. Hoàng Hân Nguyệt thấy vậy, biết Lâm lão thái chẳng qua cũng chỉ trêu ghẹo cô, cô cũng không đáp lời, mà là cười hỏi lại: "Vậy, ông nội. Đợi lát nữa cháu về ông đẹp hơn một chút, ông thấy thế nào?"

"Ừ, phải đẹp hơn một chút, không đẹp không lấy." Nói xong cũng bày ra một tư thế, quay đầu lại hỏi Hoàng Hân Nguyệt: "Hân Nguyệt, cháu xem đáng về này có được không?"

"Ông nội, ông ngồi làm sao mà cảm thấy thoải mái nhất, hai tay đặt trên đùi. Chúng ta về sẽ rất lâu, như vậy thì tay ông sẽ mỏi, sẽ không tốt."

Lâm lão thái nghe xong gật đầu một cái, ngồi ngay ngắn lại.

Gió nhẹ phát phơ, hai người đối mặt ngồi chung một chỗ. Hôm nay, nụ cười của ông nội đặc biệt sáng, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng nhìn như không thấy, thay đổi càng thêm trẻ tuổi.

"Ông ơi, hôm nay nụ cười của ông thật là đẹp, ngay cả quần áo cũng là mới nha." Hoàng Hân Nguyệt vừa về vừa ngẩng đầu lên nhìn ông một chút.

"Hôm nay rất vui, đã lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên được người khác vẽ tranh cho mình. Hơn nữa còn là nhà họa sĩ nổi tiếng vẽ tặng ông già này, ông có thể không coi trọng sao?"

"Ông nội, ông thu nụ cười lại một chút, nó sắp toét lên tới tận mang tai rồi."

"Cái con bé này, cháu cũng biết cười nhạo sao, phải vẽ ông đẹp một chút, lát nữa còn khoe khoang với ba chồng cháu, để cho nó cũng phải hâm mộ ông. Hân Nguyệt, đến lúc đó cháu không được vẽ cho nó nghe chưa. Nghĩ tới thôi, ông già đây đã cao hứng rồi, ha ha ha....." Về mặt ông đắc chí, Hoàng Hân Nguyệt nhìn thấy vậy nhìn không được cười rộ lên, vừa cười, cây bút vẽ trong tay thiếu chút nữa rơi xuống dưới đất.

Thím Triệu đặt điểm tâm và nước trà ở trước mặt của mỗi người bọn họ, nhìn thấy cảnh tượng như thế, vốn là khuôn mặt không có biểu cảm gì, cũng có chút thay đổi.

Bà lắc đầu một cái, quay người sang chỗ khác làm tiếp công việc của mình.

Đợi đến khi người bạn nhỏ Lâm Hựu chạy nhảy lon ton đến vườn hoa sau nhà, thì thấy Hoàng Hân Nguyệt đang cười ha ha, bây giờ thì đã thành thím của cậu rồi, mà ông cụ thì ngồi ngay ngắn ở trên một cái ghế khác, vẻ mặt có chút kì quái. Ánh mắt Lâm Hựu nhìn xung quanh vài vòng, sờ sờ đầu, nghi ngờ nhìn bên này một chút, nhìn bên kia một chút.

Cuối cùng, cậu nhin không được hỏi hai người họ: "Ông ơi, thím, hai người đang làm gì vậy?"

"Tiểu Hựu tan học rồi sao?" Thật vất vả Hoàng Hân Nguyệt mới ngừng cười được, nhìn qua Lâm Hựu nói một tiếng. Mà lúc này ông nội Lâm đang vươn tay vẫy vẫy về phía Lâm Hựu, vẻ mặt vẫn nghiêm trang, nhưng mà nhìn kiểu gì Hoàng Hân Nguyệt cũng cảm thấy bộ dáng ông đang nhin rất cực khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cực khổ

"Dạ, đã tan học rồi thím. Gia gia, đây là đang làm gì vậy?" Lâm Hựu đứng ở bên cạnh Hoàng Hân Nguyệt, nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Lâm lão thái.

Hoàng Hân Nguyệt sợ Lâm lão thái quá cực khổ, dù sao tuổi đã cao, giày vò như vậy xảy ra chuyện gì sẽ không tốt, vội vàng nói: "Ông nội, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, tý nữa hãy vẽ tiếp."

Lâm lão thái thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán một cái, lắc lắc cánh tay, nói với người bạn nhỏ Lâm Hựu: "Chúng ta đang vẽ tranh đó, tiểu tử này, làm gì mà hô to vậy." Nói xong cũng cầm lấy ly nước trà thím Triệu vừa đặt ở trên bàn, chậm rãi uống một hớp.

Lâm Hựu vừa nghe Lâm lão thái nói như thế, nhìn qua tay của Hoàng Hân Nguyệt, hô lên tiếng: "Thật nha! Oa, đây chính là thím vẽ sao? Vẽ rất giống, vẽ hai chòm râu của gia gia rất chân thực. Thím, con cũng muốn vẽ, có được không?"

"Có thể chứ. Tới đây, uống nước trước đi, có muốn ăn điểm không?" Hoàng Hân Nguyệt đưa ly nước trà tới khóe miệng Lâm Hựu. Lâm Hựu uống một hớp nước trà, lắc đầu một cái.

Cuối cùng cũng vẽ xong bức tranh, tốn rất nhiều tinh thần của Hoàng Hân Nguyệt. Vừa đúng lúc già trẻ lớn bé nhà họ Lâm cũng tan làm trở về nhà, mới vừa vẽ xong, nên Lâm Hựu phải để hôm khác vẽ rồi.

Tối hôm đó, Lâm lão thái luôn bản vẽ ôm bảo bối kia. Cha Lâm không biết nên ghét đồ kị như thế nào, ông âm thầm nghiên cứu thật lâu, là ông quá nghiêm túc đối với con dâu thứ hai có phải hay không. Bên tai nghe Lâm lão thái gia luôn khoe khoang, ông bĩu môi.

Động tác như vậy, càng khiến Lâm lão thái đắc ý vạn phần.

"Ha ha, có phải vẽ rất giống hay không. Hôm nay là Hân Nguyệt vẽ cho cha đấy. Hân Nguyệt, cháu ăn nhiều một chút, cực khổ cho cháu rồi." Lâm lão thái quay người lại gấp thức ăn cho Hoàng Hân Nguyệt.

Hoàng Hân Nguyệt vội vàng cầm chén lên, có chút vừa mừng vừa lo nói: "Ông nội, để cháu tự gấp được rồi, ông cứ từ từ ăn đi ạ."

Mẹ Lâm cũng có chút hâm mộ, nhưng mà bà sẽ không giống như chồng mình, rõ ràng là đồ kị, hâm mộ muốn chết, lại còn giả bộ làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, mẹ Lâm nhìn ông mà cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng vẫn là Lâm Vĩnh Mặc không nhìn nổi, lại không muốn vợ mình bị làm khó, chỉ có thể nói: "Hân Nguyệt, hôm nay vẽ tranh khá định rất mệt mỏi. Chờ mấy ngày nữa, vẽ cho tất cả mọi người có được không?" Cuối cùng, anh còn cố ý mức thêm một chén canh nữa cho Hoàng Hân Nguyệt, nói: "Đây, Hân Nguyệt của anh ăn nhiều một chút."

"Oe....." Nhất thời Hoàng Hân Nguyệt che miệng muốn ói, tiếp đó đứng dậy khỏi ghế, chạy vào phòng rửa tay. Một lát sau, trong toilet truyền tới từng tiếng nôn mửa, cả người nhà hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng vẫn là mẹ Lâm và Ngô Văn có kinh nghiệm, mẹ Lâm phân phó với Ngô Văn: "Con dâu, con đi vào phòng bếp lấy một quả quýt, hoặc là ô mai. Mẹ đi chuẩn bị khăn lông sạch sẽ."

Nói xong không đợi mấy người trên bàn còn chưa có hồi phục tinh thần, chạy đi vội vã, bận rộn.

Thì ra là mới vừa rồi Lâm Vĩnh Mặc đặt một chén canh cá trích trước mặt Hoàng Hân Nguyệt. Từ nay về sau, cuộc sống thai nghén của Hoàng Hân Nguyệt rốt cuộc cũng bắt đầu rồi.

Tay Lâm Vĩnh Mặc run run hỏi: "Trước đây không phải là không có nôn nghén sao? Đột nhiên giờ lại có, cái này....." Sống hai đời người, đây là lần

đầu tiên Lâm Vĩnh Mặc cảm thấy chân tay luống cuống, thấy Hoàng Hân Nguyệt khổ cực như vậy, lại hận không được chịu khổ thay cô.

"Không có việc gì, thể chất của mỗi người không giống nhau, rất nhanh sẽ qua thôi." Lâm Vĩnh Văn thấy em trai mình khổ trương như vậy, ngay cả khuôn mặt cũng tái nhợt, an ủi nói.

"Hiện tại chủ yếu là ăn cái gì sẽ ỏi cái đó, tiếp tục ăn sẽ tiếp tục ỏi, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi. Không có chuyện gì, mẹ và chị dâu con cũng trải qua những chuyện này đó thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chuyện vui của Hoàng Tân duy

Không nghĩ tới, trên tiệc rượu khi Hoàng Tân Duy tìm được là lúc cô đang uống rượu cùng khách, thậm chí anh vẫn ngần ở trước mặt cô, nói không say đó là gạt người. Kể từ khi Hoàng Hân Nguyệt nói với anh cái sự kiện kia, anh đang suy nghĩ muốn tìm một cơ hội thích hợp, nói rõ ràng với Triệu Dao Dao.

Chỉ là, không ngờ lúc Triệu Dao Dao uống say lại có thể đáng yêu như thế, Triệu Dao Dao giằng co hơn nửa đêm, rốt cuộc cũng chịu ngủ.

Khi đó anh cũng khá mệt mỏi, nằm xuống một lúc lát sau đã ngủ thiếp đi. Không nghĩ tới khi anh cảm giác vừa tỉnh lại thì không thấy Triệu Dao Dao đâu. Hơn nữa cô còn liều mạng trốn tránh anh, rốt cuộc ngày hôm qua anh cũng bắt được cô khi cô đang ở nhà anh họ của mình.

Lúc ấy, anh lập tức nói rõ ràng, Không phải là anh không có cảm giác khác đối với cô, vậy tại sao lại không đi theo tiếng gọi con tim mình chứ. Hai người rõ ràng tất cả mọi chuyện ra, thậm chí anh còn động tình ôm hôn cô. Đang vui vẻ, anh trai cô ấy trở về, nhìn thấy cảnh tượng như thế lập tức chạy tới đâm anh một cái.

Hoàng Tân Duy che con mắt bầm tím của mình, cực kỳ bất đắc dĩ, lại tiếp tục nói: "Nói với em một chút, ngày mai em không cần về nhà. Anh phải đưa chị Dao của em về nhà gặp ba mẹ cô ấy một chuyện, diedanlequydon đoán chừng chắc phải tổ chức một hôn lễ rồi. Em phải tự chăm sóc mình thật tốt, muốn ăn cái gì thì nhờ người khác mua về cho. Chút nữa anh sẽ cho người đưa tới một ít nước trái cây xuất khẩu cho em."

Trong lòng Hoàng Hân Nguyệt âm áp, gật đầu lia lịa, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Anh và chị Dao phải hạnh phúc đó....."

Lâm Vĩnh Mặc nhận lấy điện thoại của Hoàng Hân Nguyệt, nói tiếp: "Anh rě, đầu tiên em chúc mừng anh, chờ hai người trở về đây bỏ sung hôn lễ, em và Hân Nguyệt nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ vật thật lớn để tặng hai người."

Hai người nói thêm vài câu nữa thì cúp điện thoại. Lâm Vĩnh Mặc cúp máy, cả người dựa vào trên lưng Hoàng Hân Nguyệt, thở hơi lên trên cổ của cô, để cho cô cảm thấy ngứa một chút. Cô cười đẩy anh một cái, nhưng mà lại không có chút sức lực nào cả.

"Mới vừa rồi còn tưởng rằng anh hai sẽ giống như kiếp trước, lại lấy người phụ nữ kia, làm em sợ muốn chết."

"Sẽ không, bây giờ anh rě và chị Dao nhất định sẽ rất hạnh phúc, cũng giống như anh và em." Lâm Vĩnh Mặc xoa đầu cô, nhẹ nhàng cắn cái cổ của cô một cái. Cả người không nhịn được đã nổi lên phản ứng, lập tức buông Hoàng Hân Nguyệt ra.

Hoàng Hân Nguyệt không dám nghĩ tới, nếu như anh hai của cô lại cưới một người phụ nữ như vậy, cuộc sống sau này sẽ như thế nào. Cô thấy rất may mắn khi bọn họ trùng sinh trở lại vào lúc này. Nghĩ tới đây, cô dịu dàng nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"Ừ, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, sau này ngàn vạn lần em không nên dọa anh như vậy." Nghĩ tới rối loạn của tối ngày hôm qua, bây giờ lòng Lâm Vĩnh Mặc vẫn còn sợ hãi.

"Biết rồi. Gần đây vụ kiện Vương Tiểu Văn như thế nào rồi?" Hoàng Hân Nguyệt chợt nhớ tới ngày hôm qua Lâm Vĩnh Mặc nói với cô, muốn phái người bảo vệ cha mẹ, nhưng mà bây giờ bọn họ muốn đi quê nhà của Triệu Dao Dao, không sợ vạn nhất chỉ sợ một vạn.

Lâm Vĩnh Mặc biết cô đang lo lắng cái gì, chẳng qua là ôm lấy cơ thể của cô để cô nằm ở trong ngực của mình, mới lên tiếng: "Trước mắt vẫn còn đang thăm vấn."

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Anh biết em đang lo lắng cái gì, đừng lo lắng, qđ chiều hôm qua đã an bài ổn thỏa. Nhưng mà, vệ sĩ chỉ bí mật đi theo, cha mẹ vợ không hề biết, người duy nhất biết chỉ có anh vợ, đến lúc đó anh ấy sẽ tự sắp xếp."

Hoàng Hân Nguyệt nghiêng người hỏi anh: "Anh nói với anh ấy như thế nào?"

"Anh nói với anh ấy rằng bởi vì cậu hai của tập đoàn Lâm thị kết hôn, lúc đó cổ phiếu thị trường sẽ tăng lên. Cho nên khẳng định đối thủ của Lâm thị sẽ có động tác gì đó, vì đảm bảo an toàn cho cha mẹ vợ, chỉ có thể đưa theo vệ sĩ bên cạnh bảo vệ."

Người nào đó rất vô lại, kiếp trước, việc đó thực sự rất đúng, rất nghiêm túc, người đàn ông chừng chạc kia đã đi nơi đâu rồi?

"Bà xã, ánh mắt vừa rồi của em là có ý gì, hả?" Càng về cuối giọng nói của Lâm Vĩnh Mặc càng lên cao, lòng mày cũng nhướn lên khiến Hoàng Hân Nguyệt nhìn không được nghiêng người hôn anh một cái. Lúc cô đang muốn lui ra, lại bị một tay Lâm Vĩnh Mặc bắt được, hôn choáng váng.

Bên này bọn họ đang ở trong ngọt ngào, mà một bên khác Vương Tiểu Vân khóc bi thương. Hoàng Hân Nguyệt gọi cho bà Hà cũng chính là mẹ của Vương Tiểu Vân. Sáng sớm đã chạy tới thăm Vương Tiểu Vân, khi Vương Tiểu Vân ra khỏi phòng giam nhìn thấy mẹ mình, cô kích động la lớn với mẹ Vương: "Bây giờ mẹ chạy tới đây làm gì, mẹ nên chạy đi cầu Hoàng Hân Nguyệt đó!"

"Im lặng một chút." Giám sát bên cạnh thấy Vương Tiểu Vân như vậy, nghiêm nghị lên tiếng cảnh cáo.

Lúc này, giọng nói của cô mới nhỏ đi rất nhiều, giọng nói mẹ Vân có chút cẩn thận: "Tiểu Vân à, hiện tại nhà họ Hoàng đã chuyển đi, con bảo mẹ phải đi tìm nơi nào?"

Tâm tình Vương Tiểu Vân có chút phiền não, cô nắm lấy tóc tán loạn, cảm thấy trên người một trận đấm đấm, d.d.l.q.d cô nhìn không được khóc lên: "Mẹ ngu xuẩn như vậy sao? Không biết đi trường học tìm sao? Không biết đi tìm người hỏi sao?"

"Con biết không? Con cho rằng mẹ chưa từng đi trường học. Kể từ khi con bị trường học đuổi, trường học con nhìn thấy mẹ đã xem thường ra mặt. Mẹ nói con, tại sao lại làm ra những chuyện phạm pháp kia, tại sao? Mấy năm này, chúng ta lấy rất nhiều đồ tốt ở nhà họ Hoàng, con phải hiểu....."

"Đủ rồi, nói như mẹ là đang trách con sao. Là ai ngày ngày nói thầm ở bên tai con, nói nào là nhà họ Hoàng tốt, mỗi một lần con cảm về đồ tốt từ nhà họ Hoàng, mẹ và cha không hề nói một câu gì, nếu như chúng ta có nhiều đồ tốt hơn bây giờ..... Bây giờ, mẹ lại quay sang trách móc con."

Ánh mắt mẹ Vương lóe lóe, ngay sau đó lại nghĩ đến. Bởi vì con gái như vậy, nên lúc nào bà cũng phải hóa trang khi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vương Tiểu Vân

Bây giờ cũng bởi vì tình trạng con gái, hiện tại ra cửa mỗi một người đều chỉ về phía bà và nói bà là kẻ ăn cháo đá bát. Mấy ngày trước, bà còn có thể cải trang khi ra cửa, mấy ngày nay ngay cả cửa cũng không dám đi ra ngoài. Hôm nay, nếu không phải là ông chồng trong nhà thúc dục bà ra cửa, để bà nhìn xem một chút con gái như thế nào.

Bây giờ lại vậy, ở nhà thì bị ông chồng kia oán. Qua đây thăm con gái, còn bị con gái trách cứ, bà sống dễ dàng lắm sao?

Vương Tiểu Vân thấy ánh mắt mẹ Vương lập lờ, mới phát hiện giọng nói vừa rồi của mình có chút gấp gáp, vội vàng nói: "Mẹ, mẹ không cần nghĩ nhiều làm gì, hai người chỉ có một người con gái là con. Nếu như con ngồi tù rồi, sau này hai người làm sao bây giờ? Ai sẽ tiếp tục nuôi mẹ đây?"

Mẹ Vương nghe cô phân tích như vậy, trong lòng bùm một tiếng. Đúng vậy, hiện tại con gái xảy ra chuyện, sau này hai lão già bọn họ phải làm thế nào đây.

"Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ hả?" Mấy ngày nay mẹ Vương rất hốt hoảng, vốn cho là chắc chắn Vương Tiểu Vân sẽ không xảy ra chuyện. Nhà đầu Hoàng Hân Nguyệt kia đối với con bé tốt như vậy, làm sao sẽ kiện nó đây.

Bây giờ nghe lời nói của Vương Tiểu Vân, rốt cuộc bà có thể khẳng định. Hoàng Hân Nguyệt độc ác sẽ không giúp đỡ bọn họ nữa, người nhà họ Hoàng đáng chết. Mẹ Vương nghĩ đến những điều này, trong mắt thoáng qua oán hận.

Mẹ Vương cảm thấy nhà họ Hoàng thật sự là bị điên mới làm như vậy, lương tâm bị chó ăn mất rồi. Chỉ thua thiệt là trước đây Tiểu Vân nhà bà chăm sóc Hoàng Hân Nguyệt.

"Mẹ, bây giờ mẹ đi trường học nhìn một chút, Hoàng Hân Nguyệt còn chưa tốt nghiệp, nhất định sẽ quay trở lại trường học. Còn nữa, mẹ biết tập đoàn Lâm thị không?" d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Mấy ngày nay, Vương Tiểu Vân ăn không ngon ngủ không yên, vốn cho là Lý Hồng Vũ sẽ nghĩ biện pháp cứu cô ra khỏi trại giam, nhưng mà Lý Hồng Vũ ngay cả gặp mặt cô cũng không muốn. Bất đắc dĩ, cô phải khai ra Lý Hồng Vũ. Ngược lại, cô cũng muốn nhìn một chút, Lý Hồng Vũ sẽ giải thích cho mình như thế nào.

"Tập đoàn Lâm thị? Mẹ..... mẹ không biết, làm sao bây giờ? Tiểu Vân, mẹ cứ nghĩ là con sẽ không có chuyện gì. Hôm nay ra khỏi cửa cũng đã khẳng định với ba con như vậy. Mấy ngày nay, ông ấy cũng không dám ra cửa, cứ nói chờ con ra ngoài, rồi những lời đồn đãi gì đó tự nhiên sẽ tự biến mất. Không nghĩ tới, con lại nói với mẹ sẽ xảy ra chuyện, ô ô....."

"Mẹ câm miệng cho con....." Lừa gạt Vương Tiểu Vân xong lên quát lớn mẹ Vương, cô phiền não vỗ bàn một cái. Người giám sát bên cạnh cô lập

tức cảnh cáo nói: "Yên lặng một chút, nếu không cuộc nói chuyện kết thúc tại đây."

Mẹ Vương vội vàng che miệng lại, thuận tiện xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, nhưng là cơ thể không ngừng phát run. Bà ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm người giám sát, lại nhìn qua Vương Tiểu Vân đáng tức giận, hèn nhát rụt cổ một cái.

"Mẹ, mẹ đi 107 đường XX tìm một người tên là Lý Hồng Vũ. Nói với anh ra, nếu không đến gặp con, nhất định con sẽ để cho anh ta nhìn thấy những việc mà mình đã làm." Vương Tiểu Vân nói xong, không đợi mẹ đáp lời, cực kỳ tức giận đi vào trong phòng giam.

Mà mẹ Vương ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của cô, há miệng, cuối cùng vẫn là với lấy cái mũ và áo chạy vội ra ngoài.

Lúc này, Vương Tiểu Vân ngồi trong phòng tạm giam, rốt cuộc trong lòng cảm thấy sợ hãi từng trận, nhớ tới những lời nói cuối cùng của Hoàng Hân Nguyệt, trong mắt cô thoáng qua oán hận và ghen tỵ thật sâu.

Lúc này trong đầu cô đang suy nghĩ, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm: Lý Hồng Vũ TMD, lợi dụng tôi xong, anh cho là mình có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được sao? Nhất định anh không biết rằng, trong tay tôi còn nắm chứng cứ phạm tội của anh. Từ trước tới nay, anh chính là một người thông minh, cho nên tôi vẫn luôn phòng bị anh. Mà Hoàng Hân Nguyệt, ngu xuẩn như vậy, xem ra, là tôi đã coi thường cô rồi.

Hoàng Hân Nguyệt hại cô thành như vậy, chỉ cần Lý Hồng Vũ tới đây, nhất định cô sẽ không để cho Hoàng Hân Nguyệt đẹp mặt. Trước bị trường học đuổi học, sau bị bạn bè châm chọc và cười nhạo. Những thứ này, cô đều ghi tạc ở trong lòng. Nghĩ tới đây, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, trong mắt tràn đầy oán hận.

Có một số người chính là như vậy, người khác đối tốt với bạn, bạn coi đó là chuyện đương nhiên, hợp lý. Thậm chí còn hưởng thụ, vừa bắt nạt lại người ta, lừa gạt người ta, vũ nhục người ta, hãm hại người ta.

Đợi đến một ngày, người ta không tốt với bạn, không hề lo lắng suy nghĩ cho bạn nữa, thậm chí không hề chơi với bạn nữa. Lúc này, bạn lại có thể quay ngược nhục mạ người ta, oán hận người ta. Cảm giác mình xui xẻo đều là do người đó ban cho, thậm chí cảm thấy mọi chuyện trước kia họ làm rất giả dối, bôi nhọ họ khắp nơi.

Nhưng mà, sao cô không nghĩ một chút, trước kia cô ấy vì cô làm những chuyện đó, vì cô không để ý mà xông vào nước sôi lửa bỏng. Làm người, có thể không có tình yêu, nhưng mà không thể không có lương tâm và lương tri.

Mà Vương Tiểu Vân chính là loại người như thế, lúc này cô oán hận Hoàng Hân Nguyệt không ngừng, cảm thấy Hoàng Hân Nguyệt là người đê tiện, hãm hại cô rất thâm.

Thật ra thì cô cũng không muốn như vậy. Trước đây, cô làm những chuyện này với Hoàng Hân Nguyệt, Hoàng Hân Nguyệt bảo vệ rất tốt. Tại sao bị nói như thế mà đã chịu không được, thậm chí cô chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, nếu như ngược lại Hoàng Hân Nguyệt đối đãi với cô như vậy, cô sẽ làm sao, nói thế nào. Đoán chừng, cô là thứ người như thế, vĩnh viễn chỉ biết oán hận người khác, cái gì cũng thấy đều là lỗi của người khác.

Vương Tiểu Vân vừa chờ Lý Hồng Vũ tới gặp cô, vừa oán hận Hoàng Hân Nguyệt. Cô biết nhất định mẹ mình sẽ nhanh tìm được chỗ ở của Lý Hồng Vũ. Mấy ngày nay cô chịu đủ rồi, hốt hoảng lo sợ, kinh hồn bạt vía, ngay cả trên người cũng dính dính, mùi thum thum càng khiến cô không chịu nổi.

Rất nhanh, Lý Hồng Vũ đã xuất hiện ở trước mặt của cô, khi người giám sát đưa cô ra khỏi phòng, khóe môi Vương Tiểu Vân hiện lên nụ cười lạnh, trong mắt lộ ra một bộ dáng đã sớm biết rõ.

Trên mặt Lý Hồng Vũ đeo một cái mặt nạ giả tạo, ánh mắt dịu dàng có thể làm chết người, cứ bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô như vậy, Vương Tiểu Vân chợt cảm thấy nổi da gà một trận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ác giả ác báo

Người không biết Lý Hồng Vũ nhất định sẽ bị bề ngoài của anh ta làm cho mê hoặc, đây cũng là điều tại sao lần đầu tiên Hoàng Hân Nguyệt có ấn tượng tốt khi nhìn thấy anh ta.

Nhìn anh ta đứng giống như một người tao nhã lịch sự, thành thực ôn trọng thân sĩ. Mặt ngoài thì thì tốt đẹp như vậy, nhưng toàn bộ bên trong đều là xấu xa độc ác. Lý Hồng Vũ chính là một người như vậy, nếu không phải là Vương Tiểu Vân hợp tác với anh ta đã lâu, nhìn cách anh ta đạt được mục đích của mình, là một người hung ác, nhất định sẽ bị mặt bên ngoài của anh ta lừa gạt.

Vương Tiểu Vân cũng không phải là người lương thiện gì, bằng không cũng sẽ không vì tính toán Hoàng Hân Nguyệt mà hợp tác với Lý Hồng Vũ. Chỉ là, nếu như Lý Hồng Vũ biết Hoàng Hân Nguyệt chính là nhà thiết kế chính của công ty "Tân Hân", hơn nữa còn là nhà thiết kế nổi tiếng "LAYL", không biết sẽ hối hận như thế nào khi tính kế cô ấy, hơn nữa có khi nào chạy tới ôm chặt bắp đùi của cô ấy không. Nghĩ tới đây, nụ cười của cô có chút hững

thứ.

"Tiểu Vân, nghe nói cô muốn gặp tôi? Có cần tôi giúp một tay không?" Lý Hồng Vũ không nhìn lên vẻ mặt của cô, sắc mặt nhìn như dịu dàng, thật ra thì trong mắt tràn đầy lửa giận, lại để cho Vương Tiểu Vân nhìn thấy được, Vương Tiểu Vân cười tươi giống như một đóa hoa. Cô càng như vậy, Lý Hồng Vũ càng không nhịn được chán ghét thêm.

Phải biết, hiện tại Vương Tiểu Vân muốn bao nhiêu nhếch nhách thì có bấy nhiêu, tóc thì xù xòa, quần áo nhăn nhúm, ngay cả trên người cũng có mùi lạ. Từ nhỏ, Lý Hồng Vũ đã chịu nhiều đau khổ, cho nên hiện tại anh càng thêm thống hận cái mùi lạ đó, cái bộ dáng nhếch nhác đó, điều này làm cho anh nhớ lại tuổi thơ tràn đầy đau khổ.

Từ nhỏ anh đã thế, nhất định phải đứng ở trên cao, nhất định không để cho người khác xem thường anh. Anh không bao giờ nghĩ tới cuộc sống như vậy nữa, anh chịu đủ rồi. Cho nên, năm đó anh vứt bỏ mẹ mình làm một cuộc giao dịch với người đàn ông kia, vì đạt được mục đích, anh không chừa thủ đoạn nào, vì đạt được cái gọi là yêu cầu của ba anh kia, anh càng phải làm thêm những chuyện mà trước kia anh không dám làm. Anh rất thống hận cái cuộc sống đó, cái mùi lạ đó, cái loại bộ dáng nhếch nhác đó. Cho nên, anh muốn đi lên không ngừng hơn nữa. / dien / dan / le / quy / don /

"Không có chuyện gì thì không thể tìm anh hàn huyên một chút sao? Hừ!" Vương Tiểu Vân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy châm chọc.

"Không phải là không được, cô có cần tôi giúp một tay hay không? Trước đó tôi đã nói tất cả những hình kia không phải là tôi đưa cho cô rồi. Cô nói như vậy, tôi cũng không còn cách nào." Lý Hồng Vũ vuốt tay, anh nói như vậy chỉ vì muốn chọc giận Vương Tiểu Vân, tiếc rằng Vương Tiểu Vân chỉ có cười nhạt một cái.

"Lý Hồng Vũ ơi là Lý Hồng Vũ, đến hôm nay tôi đều nói chuyện đàng hoàng với anh, anh cho rằng tôi đàng hoàng quá nên sẽ gánh tội thay anh sao? Mẹ tôi bị tai nạn xe cộ có liên quan đến anh có phải hay không?" Vương Tiểu Vân nói xong một câu cuối cùng thì bình tĩnh nhìn anh, chỉ là trong mắt Lý Hồng Vũ lóe lên, nhưng vẫn không dấu được.

"Tiểu Vân, cô đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu gì cả?" Lý Hồng Vũ có hơi hốt hoảng, chẳng qua là trong mắt hung ác, lấp liếm che dấu kiểu gì cũng không thoát được.

Wong Tiểu Vân không tiếp tục đề tài vừa rồi, mà là nói vòng vo.

Cô cười càng thêm ngọt ngào, sờ sờ gò má của mình, dừng một chút rồi nói tiếp: "Nhất định anh không biết Hoàng Hân Nguyệt có một thân phận khác đi?" Vương Tiểu Vân thấy Lý Hồng Vũ chỉ nhú mày một cái, tiếp tục nói: "Anh có biết nhà thiết kế nổi tiếng "LAYL" không?"

Lý Hồng Vũ dừng tay lại, cơ thể có chút cứng ngắc. Lần này Vương Tiểu Vân mặc kệ ánh mắt anh ta như thế nào, đặc ý nói: "Cô ấy chính là Hoàng Hân Nguyệt, anh biết công ty 'Tân Hân' chứ, đó là công ty của anh trai cô ấy thành lập, ha ha. Thế nào, hồi hận rồi sao. Tiếp theo đây, anh sẽ càng hồi hận hơn. Mỗi một lần giao dịch của chúng ta, tôi đều ghi âm lại hết và đã đưa cho cảnh sát rồi, ha ha."

Sắc mặt Lý Hồng Vũ tái nhợt, trong con giận dữ chất vấn về phía Vương Tiểu Vân: "Wong Tiểu Vân, cô TMD, cô điên rồi sao? Hà?"

Wong Tiểu Vân chỉ chỉ phía sau, Lý Hồng Vũ nhìn theo tay của cô, cả người vô lực, nhất thời ngã xuống đất.

"Lý Hồng Vũ, tôi đã sớm biết anh đã làm chuyện gì. Tôi xuống địa ngục, anh cũng đừng mơ tưởng muốn chạy thoát, ha ha." Nói xong cũng không thèm nhìn Lý Hồng Vũ đang ngã ngồi dưới đất, quay người đi vào phòng giam.

"Lý tiên sinh, hiện tại có người tố cáo anh bán cơ mật của công ty, mời theo chúng tôi một chuyến để hỗ trợ điều tra."

Sau khi Vương Tiểu Vân nghe được giọng nói truyền vào từ bên ngoài, cười càng to hơn. Cô nghĩ trái nghĩ phải, cảm thấy nhất định Lý Hồng Vũ sẽ chối hết những trách nhiệm đó, cho nên cô mới giao những chứng cứ kia cho điều tra viên, như vậy không phải rất công bằng sao. điên.đần.lê.quý.đôn

Tại sao Vương Tiểu Vân lại thay đổi nhanh như vậy, khi người giám sát nói cho cô biết, sau khi mẹ của cô đi được hai canh giờ đã bị tai nạn xe cộ, người đã mất. Khi đó, cô cảm thấy trời đất sụp đổ, tại sao, tại sao.

Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Lý Hồng Vũ. Quả nhiên, nhất định Lý Hồng Vũ cho rằng cô sẽ giao chứng cứ cho mẹ của cô, ha ha ha.

Cô nhắm mắt lại, một giọt lệ rơi xuống, cười khổ nói: "Mẹ, là con hại mẹ, là con hại mẹ rồi. Nếu như con giao chứng cứ cho cảnh sát, thì mẹ sẽ không phải chết, mẹ." Vương Tiểu Vân khóc lóc thê thảm, hôm nay những quả báo này đều là do ngày trước gieo. Quả nhiên, trên đời này vẫn còn ác giả ác báo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đại kết cục

(1)

Ông Lý vẫn không cam lòng, lúc còn trẻ rất đào hoa, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, có lúc ăn xong rồi để đó, cho nên già rồi, cuộc sống của ông xuất hiện rất nhiều con riêng. Rất nhiều người bị ông tìm người nói hai ba câu đuổi đi, chỉ có duy nhất một người để cho ông thật bất ngờ, đó là một người giống ông đến mười phần.

Trên người tràn đầy tội ác, làm việc dứt khoát lưu loát, lòng dạ độc ác, rất giống lúc ông còn trẻ. Thương trường như chiến trường, nếu không ông cũng không thể từ trong đám anh em đồng đảng của ông cụ giành lấy quyền thừa kế nhà họ Lý trong tay.

Khi lần đầu tiên ông nhìn thấy đứa trẻ này, trong lòng ông vang lên một giọng nói cho ông biết, đúng rồi, chính là nó. Bọn họ làm một cuộc giao dịch, để cho anh làm một quân cờ, cho anh ba năm, nếu như có thể lên vào công ty đối địch Lâm thị, lấy được tài liệu tài liệu mà ông cần. Như vậy, anh muốn gì đều có cái đó, nhưng mà, nếu như bị người phát hiện, như vậy chỉ có thể trách mình không có bản lĩnh.

Vì để cho cuộc sống của nó thêm một chút sóng gió, ông để cho người ta truyền ra tin tức: "Có thể lúc ông còn sống mà kiếm được số tiền khiến ông hài lòng, có năng lực được ông công nhận, thì có thể thừa kế tất cả sản nghiệp của nhà họ Lý."

Tha thứ cho ông ác độc, nếu muốn thành công, nhất định phải đi trên con đường gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Nếu không, làm sao có thể bảo vệ được sản nghiệp của nhà họ Lý.

Nhưng mà, khi tất cả sắp thành công, nó lại bị điều tra vì tội buôn lậu, thằng bé ở trên tòa án cười lạnh nhìn ông, trong mắt lộ ra oán hận đối với ông.

"Lý Hồng Vũ....." Từ đó, ông mới biết ông đã sai, sai hoàn toàn. Trong lòng mới hiểu được, đối với người khác lòng dạ độc ác, đối với người bên cạnh, thì quá mức độc ác, tại sao ông không nghĩ tới điều này đây.

Ông Lý không cam lòng cũng không còn cách nào khác, nửa đời sau của thằng bé, đều trải qua ở trong tù. Bởi vì nó gặp chuyện không may, nhà họ Lý phải giải tán, những thứ tài sản kia bị con trai và người thân lấy hết không còn một mảnh. Ông Lý luôn lấy nhà họ Lý làm tự hào, cứ thua như vậy, nói ra thì ai tin đây.

"Lý Hồng Vũ, tôi đối đối với anh không tệ, những năm này anh ăn anh mặc, đã bao giờ tôi bạc đãi anh chưa, thế mà anh lại lấy ân báo oán."

"Ông Lý à, đầu óc ông bị cửa kẹp rồi sao, ông đối đãi không tệ với tôi. Vậy sao ông không nói, là mẹ tôi chết như thế nào, nếu không phải là ông, mẹ tôi sẽ bỏ tôi mà đi sao?" Lý Hồng Vũ cười nước mắt đã chảy ra, vừa bị người giám sát dẫn đi vừa chảy nước mắt. Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao lại rơi lệ, vì thấy có lỗi với mẹ mà rơi lệ, hay là vì mình mà rơi lệ?

Ông Lý cả người ngơ ngẩn ở đó, quay đầu lại, ông vẫn không hiểu, cuối cùng là ông có lỗi ở chỗ nào.

Kết cục (2)

Cho tới bây giờ chưa bao giờ Hoàng Hân Nguyệt nghĩ qua cô sẽ bị một đứa trẻ đuổi theo kêu mình một tiếng mẹ vợ, có ai biết được cái cảm giác đó nó quý dị như thế nào không?

Nhìn người trước mắt giờ cây kẹo que, mặc một cái yếm nhỏ, cười ha ha, cái miệng nhỏ lác lác, đi theo phía sau cô, gọi cô: "Mẹ vợ, mẹ vợ....."

Cả người Hoàng Hân Nguyệt cũng bối rối, áp chế cảm giác quý dị đó. Phải biết, bây giờ cái bụng của cô mới hơn bốn tháng nha, sao tiểu tử này nhìn ra được trong bụng của cô là con gái chứ.

"Ai u, xin lỗi xin lỗi, Hân Nguyệt đứa bé này có chút nghịch ngợm, em thông cảm một chút nha." Từ phòng bếp hé lộ ra một khuôn mặt tinh xảo nhỏ bé, chỉ thấy nụ cười của chị ấy dịu dàng có thể chết người, đây chính là bà xã của Lưu Hoa, Tiểu Tiểu.

Chị Tiểu Tiểu, không có sao đâu chị làm tiếp việc đi. Hoàng Hân Nguyệt bị tiểu tử kia lôi kéo, nắm lấy tay nhỏ bé của đứa nhỏ giờ lên, trả lời.

"Mẹ à, vợ của con đói bụng rồi sao?"

"Tiểu tử, con xác định năm nay con mới chỉ có sáu tuổi thôi sao?" Hoàng Hân Nguyệt bị tiểu tử này làm cho đầu thật không biết mọi ngày tiểu tử này nghịch ngợm như thế nào. Miu-diendanlequydon

"Mẹ vợ ơi, tới đây. Mẹ ngồi đi, ngồi đi....." Hoàng Hân Nguyệt bị cậu bé kéo đến trên ghế salon, tiểu tử kia nằm bên cạnh cô, nói về cái bụng hơi lớn của cô: "Vợ, vợ ơi..... Anh là chồng em, em phải ngoan ngoãn ăn cơm nha."

Hoàng Hân Nguyệt:.....

Khi Lâm Vĩnh Mặc và Lưu Hoa vừa bước ra khỏi cửa thư phòng, nhìn thấy chính là một cảnh tượng như vậy. Lưu Hoa vỗ vỗ bả vai của Lâm Vĩnh Mặc, nói: "Cậu hai Lâm à, xem ra sau này chúng ta nhất định sẽ là thông gia, ha ha..... Con tôi thật tốt, còn nhỏ như vậy đã tìm giúp tôi một con dâu rồi."

Lâm Vĩnh Mặc nghe xong đỏ mặt hơi một trận, vội vàng giải cứu bà xã từ móng vuốt của tiểu tử kia, hơn nữa hung hãn nói: "Tiểu tử, con muốn vợ thì tự đi mà tìm, đừng làm phiền vợ của chú."

"Hừ, cha vợ. Sao cha có thể như vậy. Ban đầu là cha hôn cái miệng nhỏ nhắn của con, không phải là nói cho con biết, tương lai muốn con làm con rể

sao?"

"Tiểu tử, chú nói lúc nào?" Lâm Vĩnh Mặc bị Hoàng Hân Nguyệt trợn mắt nhìn một cái, vội vàng giải thích nói: "Huống chi sao người biết trong bụng vợ chú là con gái."

"Đàn, cha vợ yên tâm đi. Tương lai cha già rồi, con và vợ sẽ chăm sóc cha." Nói xong cũng nhảy xuống ghế sofa chạy đi mất. Một lát sau, chỉ thấy cậu bé cầm một cái bánh ngọt, Lưu Hoa kinh ngạc nhìn hỏi cậu: "Con trai, đây là đưa cho ba ăn sao?"

Chỉ thấy cậu bé nói mà đầu cũng không hề quay lại: "Không phải đâu, là con đưa cho vợ tương lai ăn." Nói xong đưa tới trước mặt Hoàng Hân Nguyệt, mở to mắt nhìn cô chăm chú.

Nếu như tiểu tử này có thể bình thường một chút, ngược lại Hoàng Hân Nguyệt cảm thấy cậu bé đáng yêu, nhưng mà tiểu tử này sao lại quý dị vậy chứ. Quên đi, người lớn không chấp nhất với con nít, cô nhận lấy bánh ngọt, ăn từng ngặm miếng từng miếng, phát hiện mùi vị không tệ chút nào.

Lưu Hoa bị đứa trẻ kích thích, bỏ lại khách, chạy vào nhà bếp tìm bà xã tìm sự an ủi.

Về sau, mỗi lần tiểu tử này nhìn thấy Hoàng Hân Nguyệt, nhất định đuổi theo phía sau cô kêu: Vợ của anh, vợ của anh.....

Mãi cho đến khi Hoàng Hân Nguyệt sinh đứa trẻ mới thôi.

Kết cục (3)

Cho tới bây giờ, Triệu Dao Dao cũng không nghĩ rằng cô có thể ở chung một chỗ với Hoàng Tân Duy. Khi trong tay cô đeo chiếc nhẫn cưới mà Hoàng Tân Duy thiết kế vì cô, nói không cảm động, đó là gạt người.

"Dao Dao, anh đã thiết kế chiếc nhẫn này từ mấy năm trước rồi, anh luôn luôn chờ cơ hội này. Em có nguyện ý sau này làm bạn ở bên cạnh anh không?"

Triệu Dao Dao chưa kịp nói gì đã khóc, Hoàng Tân Duy ôm cô vào ngực thật chặt. Đời mấy năm nay, rốt cuộc anh cũng có thể cung cấp một cuộc sống đầy đủ cho Triệu Dao Dao.

"Mấy năm này em đi theo anh đã chịu nhiều vất vả, anh cũng biết, nhưng mà anh không dám mở miệng, bởi vì khi đó anh chưa có tư cách và tự tin. Hôm nay, đã có thể rồi....."

"Anh chính là một đấng trượng phu, đại trượng phu....." Triệu Dao Dao chảy từng giọt nước mắt hạnh phúc, trong tay đeo một chiếc nhẫn Hoàng Tân Duy thiết kế cho cô. Trên thế giới, chiếc nhẫn này có một không hai, cũng là một tình yêu vĩnh hằng.

"Dao Dao, em hãy đồng ý đi....."

Lời Hoàng Tân Duy vừa mới dứt, xung quanh lập tức vang lên từng trận tiếng reo hò, còn có tiếng hét.

"Đồng ý anh ấy, đồng ý anh ấy, hãy đồng ý anh ấy, ha ha....."

"Chị Dao Dao, chị nên đồng ý anh ấy đi, nếu không anh ấy sẽ khóc. Chị nhìn đi, hốc mắt anh ấy đều đỏ lên hết rồi kìa." d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Bộ dáng của Hoàng Tân Duy chọc cười Hoàng Hân Nguyệt, cho nên cô nhin không được mở miệng nói chuyện vì Hoàng Tân Duy khiến Hoàng Tân Duy có chút dở khóc dở cười, ngay cả Triệu Dao Dao cũng bị chọc cười. Hôm nay, bọn họ cử hành hôn lễ ở chỗ này, mặc dù hôn lễ này rất đơn giản, chỉ mời một ít bạn thân ở trong công ty, nhưng cô rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, cảm thấy rất hài lòng.

Hôn lễ là do cha mẹ hai bên đồng ý cử hành, Hoàng Tân Duy không có hỏi cô có nguyện ý gả cho anh hay không, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao. Thiệt là, nhất thời mặt Triệu Dao Dao đỏ tới tận mang tai.

"Em em đồng ý." Triệu Dao Dao vừa nói xong, còn chưa kịp từ trong xấu hổ trở về, đã bị Hoàng Tân Duy hôn cho choáng váng.

"Oa....." Xung quanh vang lên một tràng tiếng cười, cái hôn lễ này tràn đầy kỷ niệm và hạnh phúc.

Hoàng Tân Duy cho cô rất nhiều niềm vui, trái tim Triệu Dao Dao tràn đầy cảm động. Thế gian này chỉ có bỏ ra mới có thu về được, không phải sao?

Triệu Dao Dao luôn bỏ ra, cuối cùng ngày hôm nay cũng thu về được tràn đầy yêu thương, những lời chúc phúc, những thứ này như vậy là đủ rồi.

Cô và Hoàng Tân Duy sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Hoàng Hân Nguyệt nắm lấy tay của Lâm Vĩnh Mặc, nhìn Triệu Dao Dao bị Hoàng Tân Duy ôm lên xe, mà cha mẹ ngồi ở trong xe phát phát tay với cô, nụ cười của cô trong một khắc khó có thể quên được.

"Hân Nguyệt, chúng ta về nhà đi. Cha vợ, mẹ vợ và anh vợ bọn họ đã đi hưởng tuần trăng mật rồi, anh tin rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt thôi."

"Em cũng vậy, muốn bảo bối." Hoàng Hân Nguyệt vô điều kiện làm nũng với Lâm Vĩnh Mặc, đã từng, Hoàng Hân Nguyệt đã từng hỏi Lâm Vĩnh Mặc, anh sẽ thích người con gái khác sao?

Lúc ấy Lâm Vĩnh Mặc trả lời rằng: "Anh đưa tất cả yêu thương cho em, cưng chiều em vô hạn. Làm sao mà còn có thời gian đi thích người con gái khác chứ?" Lúc ấy nghe xong Hoàng Hân Nguyệt cảm động muốn chết, cũng là Lâm Vĩnh Mặc mà cô yêu nhất.

Hoàng Hân Nguyệt luôn hạnh phúc, bởi vì cô gặp được Lâm Vĩnh Mặc, cả đời gặp được một người đàn ông như vậy, là đủ rồi!

Những vệ sĩ thập phần ăn ý, từng người một rất thức thời nhìn qua chỗ khác. Lâm Vĩnh Mặc cũng mặc kệ người khác thấy thế nào, cưng chiều sò cái mũi của cô, nhưng mà vẫn là hay tay bế cô lên, sai bước đi về phía xe.

Anh tin tưởng, hạnh phúc thuộc về anh hôm nay mới bắt đầu, mà trí nhớ kiếp trước, cũng đã được hạnh phúc kiếp này lấp đầy, làm sao còn có thể nhớ lại những thứ kia đây.

Tương lai, sẽ mãi mãi hạnh phúc như vậy.

-----HOÀN CHÍNH VĂN-----

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: (Ngoại truyện) : Vừa vào mộng chính là một đời (1)

Từ nhỏ, Hoàng Hân Nguyệt là một cô gái ngoan ngoãn, lúc nhỏ rất ít nói, khi lớn lên càng khiến người ta có cảm giác như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô không có bạn bè, chỉ có duy nhất một người bạn đó chính là Vương Tiểu Vân. Bởi vì công việc của ba mẹ nhiều lúc bận rộn, mà anh hai là con trai không thể chăm sóc chu đáo, cho nên khi đó cô và Vương Tiểu Vân có tình cảm rất tốt.

Lúc nhỏ, cô có đồ ăn gì tốt, người nghĩ đến đầu tiên chính là cô ấy. Cô vẫn cảm thấy, cô và Vương Tiểu Vân sẽ làm bạn cả đời, cô vẫn nghĩ nhất định sẽ như thế.....

Nhưng mà, dần dần cô không biết tại sao Vương Tiểu Vân lại thay đổi, động tác luôn nắm bả vai của cô, lôi kéo cô chạy như điên khắp phố lớn phố nhỏ. Vì cô mà bị đưa trẻ một tuổi đánh cho sưng bầm mặt mũi, nói lạnh lẽo với cô rằng sẽ làm bạn tốt cả đời với cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Vương Tiểu Vân tính toán cô khắp nơi, cô nghĩ tới khi còn bé Vương Tiểu Vân làm những chuyện kia vì cô, vẫn lựa chọn tha thứ cho cô ấy. Nhưng mà, sau này cô mới phát hiện, cô thật sự rất ngu xuẩn, làm sao con người có thể không thay đổi chứ.. diễn đàn lqđ.

Còn nhớ rõ Vương Tiểu Vân biết cô có chút ấn tượng tốt với Lý Hồng Vũ, cho nên lợi dụng cái buổi tối sinh nhật của Lý Hồng Vũ kéo cô vào quán bar. Hơn nữa còn nói với cô, nếu muốn tỏ tình thì thừa dịp làm luôn vào lúc này đi!

Đó là lần đầu tiên cô đi vào cái nơi đó, cô ngồi an tĩnh ở trong góc, nhìn Vương Tiểu Vân vừa nói vừa cười với người khác. Cô chỉ có thể nhìn chăm chú vào, đồng thời trong mắt hăm mộ Vương Tiểu Vân gặp người hợp với mình ở trong đám người.

Ngồi ở nơi đó, cô cảm thấy không hợp nhau. Lúc cô muốn rời khỏi, một người phục vụ đưa một ly rượu cho cô. Không biết có phải Vương Tiểu Vân cô ý hay là vô tình, đúng vào lúc này dẫn toàn bộ con gái đi về phía cô.

"Hân Nguyệt, mọi người nói muốn uống rượu. Nhưng là mình bị dị ứng với rượu cồn, cậu có thể uống thay mình được không?" Vương Tiểu Vân nói xong, một tay đưa chiếc ly tới miệng của cô. Cô không nghi ngờ gì cô ấy, uống hết một hơi.

Tiếp theo, mỗi người một ly lần lượt mời cô uống. Sau khi uống xong, cả người cô mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết gì bất tỉnh nhân sự luôn.

Chờ khi cô tỉnh lại, cô phát hiện cả người đau nhức không thôi, đầu càng đau muốn chết, cả người không thoải mái. Nhưng mà, điều khiến cô giật mình là có một người đàn ông xa lạ nằm bên cạnh cô.

Cô sợ hãi lần một vòng roi xuống giường, cuối cùng sợ hãi mặt cắt không còn một giọt máu. Từ nhỏ gia đình dạy cô rất nghiêm, không được qua đêm ở bên ngoài, không được tùy tiện tình một đêm với người đàn ông xa lạ, không được uống rượu, không được.....

Truyện chỉ được đăng tải tại Diễn Đàn.

Nhưng mà, cô đã phạm vào rất nhiều cái không được, vì không để cho ba mẹ hổ thẹn, tay cô run run, nhặt lên mặc vào từng cái quần cái áo rơi trên mặt đất. Sau khi mặc xong, lao đảo nghiêng ngã chạy trốn. Chỉ có như vậy, mới không khiến cha mẹ lo lắng.

Vừa vào mộng chính là một đời (2)

Sau đó, cô lén lút trốn ở trong nhà trọ, thậm chí còn xin nghỉ một tuần lễ, cô mới dám bước ra khỏi cửa phòng trọ.

Một tuần sau, Vương Tiểu Vân lại chạy đến trước mặt cô khóc lóc giải thích với cô, nói chính mình cũng bị người khác lừa gạt lên giường, còn nói sợ hãi trốn tránh mấy ngày, mới dám ra đây gặp cô, 1 cảm thấy rất có lỗi với cô.

Cô chỉ ngây ngô nhìn Vương Tiểu Vân, mãi cho đến một thời gian sau, cô mới biết thì ra là đêm hôm đó là cái bẫy của Lý Hồng Vũ và Vương Tiểu Vân. Bọn họ chủ yếu là muốn tính kế người đàn ông xa lạ kia. Sau khi hoàn thành xong, hai người bọn họ lại hẹn lần trên giường với nhau.

"Minh thể. Hân Nguyệt, minh thể là minh thật sự bị người khác lừa." Trong lúc Vương Tiểu Vân khóc lóc thảm thương, cô vẫn lựa chọn tha thứ cho cô ấy.

Chỉ là, cô ấy không nên không nên lừa cô triệt để như vậy.

Hại cô vĩnh viễn không thể sinh con, hại cô mất bản thiết kế, trộm luận văn tốt nghiệp của cô tham gia dự thi. Những thứ này làm sao cô có thể tha thứ chứ.

Trộm luận văn tốt nghiệp của cô, còn nói quang minh chính đại như vậy, nói giống như đó là đúng rồi, cầu xin tha thứ ở trước mặt cô: "Thực xin lỗi Hân Nguyệt, không phải mình cố ý. Rõ ràng mình đã đóng dấu là luận văn của mình, đến cuối cùng sao lại thành luận văn của cậu mang đi nộp được chứ. Thật xin lỗi, thật xin lỗi....Xin lỗi...."

Cô trầm mặc với lời giải thích của cô ấy, cái gì cũng không nói, quay người đi chỗ khác.

Sau này, cô và Lâm Vĩnh Mặc biết nhau, hiểu nhau, yêu nhau, kết hôn. Anh ấy rất yêu cô, coi cô như bảo bối mà cưng chiều cô. Đoạn thời gian đó chính là hạnh phúc nhất với cô, hạnh phúc nhất. Diễn Đàn

Đột nhiên thảm họa ập tới quá nhanh, công ty nhà họ Hoàng phá sản, sau đó tập đoàn Lâm thị cũng bị ảnh hưởng đến. Cô vừa thiết kế một bản mẫu chuẩn bị cầm đi tham thi đấu quốc tế, lại bị Vương Tiểu Vân trộm, vì phản ánh với ban ngành liên quan, Lâm Vĩnh Mặc vì cứu cô, xảy ra tai nạn xe cộ.

Đoạn thời gian kia, đúng là đoạn thời gian tối đen nhất của cuộc đời cô, không thể sinh, không thể chết, cả ngày chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt.

Nhưng ả Vương Tiểu Vân tiện nhân này, còn chạy đến trước mặt cô khoe khoang. Thời điểm kia cô chỉ hận không thể giết cô ta, hơn nữa người đàn ông mà cô yêu nhất cũng đã chết. Cô cũng không thể sinh cũng không thể yêu nữa, kết thúc cô ta xong cô cảm thấy đã giải thoát rồi, nhưng mà cô không biết rằng.

Cô cảm thấy cả đời này của cô thật sự rất thất bại, vì giữ gìn cái gọi là tình hữu nghị, vì quý trọng cái gọi là bạn bè, sai lầm biết bao nhiêu.

Cô nhắm mắt lại mãi mãi, chỉ là vào mộng chính là một đời!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: (Ngoại truyện): Cái nhìn kia chính là cả đời (1)

Lâm Vĩnh Mặc sinh ra trong một gia đình giàu có. Từ nhỏ, ba mẹ đã dạy anh làm người phải làm đến nơi đến chốn. Thậm chí một đứa trẻ thì phải tự chịu trách nhiệm được việc làm của chính mình.

Mặc dù, bọn họ thuộc dạng nhà có tiền, nhưng mà từ nhỏ ba đã nói rõ cho hai anh em họ biết.

"Ba có tiền nhưng đó là tiền của ba, các con muốn có tiền thì tự mình đi kiếm." Khi đó anh mới được tám tuổi, kiếm tiền như thế nào?

"Chờ sau này ba già rồi, nếu các con không làm nên trò trống gì. Ba sẽ lấy hết tất cả tiền bạc làm từ thiện." Đương nhiên, mỗi một năm ông quyên góp từ thiện cũng không ít.

"Nói một câu khó nghe đó là ba có tiền, nhưng không muốn nuôi dưỡng một kẻ phá của. Ba tình nguyện bị người ta chỉ vào mũi mắng 'kẻ ngu' cũng không muốn nuôi dưỡng ra kẻ làm ô nhiễm xã hội." Khi đó, anh mới được 12 tuổi. Sau khi nghe xong lời của ba, anh ngất xỉu.

Năm 18 tuổi, một mình anh tự ra ngoài làm thuê, việc gì cũng đều làm qua hết. Thời gian kia làm một giống như con chó, giống như ba anh đã nói vậy, bây giờ không vất vả thì lúc nào mới vất vả chứ.

Năm 20 tuổi, anh bỏ vốn đầu tư một công ty lấy tốc độ sét đánh thu được thành công. Lúc anh đắc chí lại bị ba mình tát một gáo nước lạnh.

"Lúc ba lớn bằng tuổi con đã đầu tư công ty lên thành phố, ngay cả cổ phiếu cũng lần lượt được ổn định. Vớ vẩn, thành tích như giờ cũng đòi đắc chí." Nhìn bộ dáng châm chọc của ba anh, mặt anh có chút hồng.

Sau đó, cũng bởi vì ba anh nói như vậy, ba bị ông nội đuổi theo đánh, ha ha..... Anh bị đá kích nặng nề như vậy tâm tình mới tốt lên được một ít. Nhưng mà, trong lòng anh hạ quyết tâm vì vài câu nói đó của ba.

Truyện chỉ được đăng tải tại Diễn Đàn

Năm 22 tuổi, anh có công ty riêng của mình. Một bên vừa phải học tập, một bên vừa phải kinh doanh công ty. Lúc đó, không chỉ có mệt y như con chó, mỗi ngày chỉ được ngủ vài tiếng. Nhưng anh lại cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời của anh.

Cứ như vậy, tự mình bận rộn kinh doanh làm ăn, vội vàng đầu tư. Trong lúc này, anh phát hiện thật ra đó cũng là niềm vui thích của anh. Từ nhỏ, anh hai của anh được xác định là người thừa kế tập đoàn Lâm thị, cho nên trách nhiệm cũng rất lớn. Nhưng lại không buông tha cho anh, kêu anh vào học tập trong công ty.

Cuối cùng, anh trai anh lại ném toàn bộ công việc cho anh xử lý, nhìn tiền lãi mỗi một năm, anh hai anh cười không thấy mặt trời. Ba anh nhìn bọn anh như vậy, y như một bộ dáng gian thương. Ngày hôm sau anh lại ép thư ký của ông giao ra tiền vốn vào trong tay, ông khổ mà không nói được ra câu nào.

Cái nhìn kia chính là cả đời (2)

Năm này sang năm khác, trong lúc bận rộn như vậy anh đạt được thành tựu càng ngày càng nhiều, nhưng luôn cảm thấy còn thiếu thiếu thứ gì đó, mãi cho đến khi cô gái kia đi vào trong cuộc đời của anh.

Ngày đó, khi ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, cô gái kia đứng ở bên trạm xe, cả người được ánh mặt trời chiếu vào khiến cho cô thoát nhìn rất ôn nhu.

Lại nói đến tác phẩm thiết kế của cô, hai mắt của cô tỏa sáng, ánh mắt càng thêm sinh động trong suốt giống như một hồ nước, anh lập tức đã bị hấp dẫn.

Có lẽ, giống như rất nhiều người nói vậy, vừa gặp đã yêu, cái nhìn kia chính là cả đời.

Rất nhiều người con gái thu hút ánh mắt của người khác đều là bộ dáng xinh đẹp, nhưng mà cô hấp dẫn anh lại bằng đôi mắt biết nói. Trong lúc làm việc càng thêm hấp dẫn người khác, từ từ chung đụng, càng ngày anh càng cảm thấy được, người con gái như vậy chính là đối tượng mà anh đang tìm kiếm.

Anh rất thích dáng vẻ khi cô đang làm việc, nhìn cả người cô tỏa ra sức quyến rũ hấp dẫn, còn có tôn trọng với mạng sống của mình, quan hệ xã giao rất tốt. Càng ngày cô càng khiến anh có cảm giác ấm áp. d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Hôn nhân của hai anh em bọn anh hoàn toàn không cần phải dựa vào quan hệ kết thân mà sắp xếp. Nếu như gặp được người con gái mình yêu thì đừng cảm tiến tới, quyết đoán ôm luôn về nhà.

Rất nhanh, anh đã thổ lộ với cô, sau đó bọn họ giống như một đôi yêu nhau bình thường, đã lọt vào bể tình.

Bọn anh hiểu nhau, yêu nhau, anh rất yêu người con gái như thế. Nhưng mà, khi anh chuẩn bị cầu hôn với cô, Vương Tiểu Vân tìm được anh, người đàn bà Vương Tiểu Vân này anh biết rõ, cô ta là nhân viên thiết kế trong công ty "Tân Hân", đồ do cô ta thiết kế có rất nhiều điểm giống với Hoàng Hân Nguyệt, không hiểu sao anh không thể thích nổi cô ta.

"Có việc gì sao?"

Một tay Vương Tiểu Vân ngăn cản anh bỏ đi, gương mặt của anh vốn có chút vui vẻ nhưng vì gặp phải cô ta mà mất hứng đi rất nhiều.

"Chắc Lâm tổng cũng biết đây là cái gì đi?" Trong tay Vương Tiểu Vân cầm một cái nút áo, đưa tới trước mặt anh. Anh nghi ngờ cầm lên nhìn, ngay tức cái chuyện của mấy tháng trước đã hiện lên ở trong đầu.

"Cô muốn gì?"

"Tôi cũng chỉ muốn hợp tác làm ăn với Lâm tổng thôi, anh đừng hiểu lầm. Cúc áo này là tôi lấy được từ chỗ Hân Nguyệt, nghe nói cô ấy đang mang thai...."

Cái nhìn kia chính là cả đời (3)

Không đợi cô ta nói xong, bước chân của anh đã chạy đi vội vàng. Lúc đó cực kỳ kích động, trong lòng chỉ muốn gặp Hoàng Hân Nguyệt ngay lập tức, hoàn toàn không hề suy nghĩ nhiều vì sao Vương Tiểu Vân lại biết nhiều như vậy.

"Hân Nguyệt....Em mang thai rồi phải không?" Anh vội vội vàng vàng chạy tới trước mặt Hoàng Hân Nguyệt, lấy ra cái cúc áo kia lập tức hỏi. Vì sắp tới có bảo bối mà anh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, khi đó rất vui mừng.

Sắc mặt Hoàng Hân Nguyệt trắng bệch, nói toàn bộ từ đầu tới cuối cho anh nghe. Anh lập tức từ trong u mê tỉnh lại, trên đời thật sự có nhiều chuyện khéo như vậy sao. Nhưng lúc đó anh bị đá kích trong chuyện bị mất đứa bé nên không có suy nghĩ nhiều như thế.

Anh vẫn cầu hôn với Hoàng Hân Nguyệt. Tuy mất đi một đứa bé, nhưng bọn họ vẫn còn trẻ, sau này vẫn có thể có con tiếp. Còn có một nguyên nhân khác khiến anh lo lắng, để lại cô gái ngốc này cho người đàn ông khác, như vậy anh sẽ đau lòng.

Mỗi ngày khi tỉnh lại có người con gái yêu nhất nằm bên cạnh đó chuyện hạnh phúc nhất. Bọn họ đã kết hôn vài năm, nhưng vẫn giống như hồi mới yêu nhau. Nếu không phải xảy ra trận tai nạn xe cộ kia, anh tin nhất định bọn họ sẽ hạnh phúc đến già. Đáng tiếc, cuộc sống cũng không phải chuyện theo ý muốn con người, có đôi khi không muốn nó đến nhưng nó vẫn cứ ập đến.

Vì cứu người con gái anh yêu nhất, anh phải nằm ở dưới bánh xe rồi. Cứ cho rằng anh sẽ chết đi như vậy, nhưng thật không ngờ, ngay cả chết anh cũng có ý thức.

Anh vẫn luôn ở bên người Hoàng Hân Nguyệt, nhìn cô đau đớn, nhìn cô gầy yếu, trong lòng anh cũng tràn ngập đau đớn. Nhìn cô canh cánh trong lòng vì chuyện của anh, nhìn cô báo thù xong mà lựa chọn tự sát, cái loại rung động này mãi mãi không thể tưởng tượng được.

Nhìn thấy máu nhiều như vậy, người con gái anh thương gục trước mặt anh, cho dù là ai cũng không chịu nổi. Trước mặt bỗng tối sầm, không nghĩ tới hai người họ lại có thể sống lại lần nữa. Có lẽ, khi anh nhìn thấy cảnh kia của Hoàng hân Nguyệt, đã định trước là cả đời.

Anh yêu vợ, thương vợ cả đời, nhất định sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc. Người thiếu nợ bọn họ, đều phải dùng cả đời để trả nợ lại cho bọn anh.

Cái nhìn kia chính là cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: (Ngoại truyện) Người đáng thương (1)

Gần đây Lý hồng Vũ luôn nằm mơ, trong mơ không những anh chiếm đoạt được công ty thiết kế "Tân Hân", ngay cả công ty Lâm thị cũng bị anh đánh sập đến nỗi chưa tới vài năm đã không thể lật lại được nữa. Khi đó anh rất vui mừng, rốt cuộc không cần phải sống giống như cuộc sống ngày xưa nữa.

Ngay cả Lý thị anh cũng nắm quyền thừa kế, nhiều năm đi tìm thân thế rốt cuộc cũng đã thành công. Lúc anh đang vui mừng cười tít tít lại bị người khác dội một gáo nước lạnh, sau đó anh lập tức tỉnh táo lại, nhìn về mặt hung thần ác sát trước mắt, tinh thần của anh có chút hoảng hốt.

Còn chưa kịp nói gì, trên mặt hứng trọn một cái tát. Sau đó một giọng nói hùng hùng hổ hổ cảnh cáo: "TMD ngủ thì ngủ đi, ồn ào cái gì. Đánh thức đại ca đây mày nhất định phải chết." Nói xong cũng đi đến một bên nằm xuống tiếp tục ngủ.

Lúc này, đã là nửa đêm, anh cũng mệt nhọc cả một ngày, che đôi má nóng lên của mình. Bởi vì nằm mơ, anh lại bị mất ngủ. Bên thính thoảng có tiếng còi cảnh sát vang lên, anh cười khổ vài tiếng.

Cả đời, cả đời....

Trước kia vì thay đổi số phận anh liều mạng đi học, vì mẹ anh nhẫn nhịn một lần rồi một lần, cái lời nói con hoang này, con hoang kia..... Cảm giác đó, anh không muốn phải trải qua, trên người có mùi lạ, anh thì không muốn lần nào nữa.

Nhưng hiện tại rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, đôi bụng, mùi khác thường trên người đã không sao cả. Mất đi tự do, vết sẹo trên người mới đúng là điểm mấu chốt.

Anh từng nhớ lại giấc mộng kia, nhớ lại khi còn bé, nhớ tới bây giờ, nhưng tất cả đã muộn rồi.

Anh mở to mắt cho đến sáng, sáng sớm ánh mắt đau đớn chảy lệ, anh đoán nhất định rất hồng đi. Hơn 5 giờ sẽ phải dậy đi hoạt động, gần tới 7 giờ, bên ngoài lại có người thân muốn gặp anh.

Sau đó, anh được đưa đến một gian phòng thăm người thân, nhìn thấy người tới, anh cảm thấy ngoài ý muốn. Người tới chỉ chỉ cái điện thoại phía dưới, anh từ từ ngồi xuống, cầm điện thoại lên.

"Tôi đoán tôi không cần tự giới thiệu, anh nhất định sẽ biết tôi." Giọng nói người này cực kỳ trong trẻo, trên người tỏa ra thanh nhã, anh nghĩ muốn giống anh ta nhưng mãi mãi cũng không giống được.. diễn đàn lqđ.

"Lâm tổng, đã lâu không gặp." Anh vẫn lộ ra bộ dáng tươi cười, nhìn qua đôi giày tây của Lâm Vĩnh Mặc.

"Lý Hồng Vũ, tôi nghĩ tôi cần phải gặp anh một lần, cho nên tôi đến đây." Lâm Vĩnh Mặc dừng một chút, nhìn Lý Hồng Vũ trước mắt tiêu tụy không còn hình người, một chút xíu cũng không cảm thấy đồng tình. Người có thể khiến anh đồng tình đó là những người thật sự khổ cực chịu vất vả, chứ không phải đồng tình vì những người ngay cả lương tâm cũng không có.

Người đáng thương (2)

"Lâm tổng lúc nào cũng bận rộn, kỳ thật không nên đến đây một chuyến." Lý Hồng Vũ nhếch miệng, nói trào phúng. Lâm Vĩnh Mặc thấy vậy cũng chỉ

khẽ mỉm cười, nụ cười của anh không có ý tứ châm biếm nào hay vũ nhục, chỉ là nụ cười này khiến Lý Hồng Vũ càng thêm khó chịu.

"Đạo lý đúng đắn nhất định tôi sẽ không nói với cậu, cậu làm những chuyện này, tôi đều biết toàn bộ. Có đôi khi suy nghĩ một chút, cậu cũng vô tội, nhưng vô tội thì vô tội, những chuyện cậu làm ra tôi không chấp nhận được." Lâm Vĩnh Mặc nói xong khiến Lý Hồng Vũ cười như không cười.

"Hôm nay Lâm tổng tới nơi này, chắc không phải là nói nhảm chứ?" Lý Hồng Vũ không thể để cảnh nghèo túng của mình bị người ta phóng đại như vậy.

"Không phải, chỉ nghĩ muốn nói cho cậu biết. Kỳ thật mẹ của cậu không chết, năm đó, đúng là bà ấy tự sát, nhưng mà đúng lúc được người ta cứu. Sau đó, bà ấy gả cho người đàn ông đã cứu mình, nghe đâu sinh được một trai một gái, cực kỳ hạnh phúc, đây là ảnh chụp cả nhà bọn họ." Nói xong, Lâm Vĩnh Mặc đưa ảnh chụp tới trước mặt anh ta.

Tay chân Lý Hồng Vũ run lên, liếc qua tấm hình kia, trên tấm hình mỗi người đều tươi cười áp áp. Anh vội vã nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra trong mắt đã trấn tĩnh lại. lqđ

"Lâm tổng à, mẹ của tôi đã chết. Anh đưa ra tấm hình này rốt cuộc có ý tứ gì?" Lý Hồng Vũ châm chọc cười lớn.

Đối mặt với châm chọc của anh ta, trái lại mặt Lâm Vĩnh Mặc không chút thay đổi nói: "Lý Hồng Vũ, cậu chụp ảnh lợi hại như thế, chẳng lẽ cậu không nhìn ra vấn đề nằm ở đâu sao?"

"Tóm lại anh muốn nói gì?" Lý Hồng Vũ thu hồi ánh mắt chợt lóe lên bị thương, hận không thể chạy ra đánh anh ta một trận. Lâm Vĩnh Mặc là một người rất biết kiềm chế, cả đời anh cũng không học được. Nhưng mà, anh đã không thể học được nữa rồi.

"Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, nhiều năm như vậy, cậu đã sống cho mình một phút nào chưa? Cậu làm ra những chuyện này đối với Lâm thị, suy cho cùng còn không phải là vì Lý thị sao, bị ba của cậu lợi dụng. Nếu cậu được ra ngoài, vẫn muốn suy nghĩ trả thù Lâm thị như thế nào sao? Nếu vậy, bắt cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh chào đón cậu, nhưng cậu đọc sách thánh hiền mấy năm chắc đã đi vào bụng chó hết rồi." Lâm Vĩnh Mặc nói xong những lời này, lập tức đặt điện thoại xuống. Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống anh ta một lần, lập tức đẩy ghế ra, rời khỏi nơi này. ddlqđ

Kiếp trước mẹ của Lý Hồng Vũ từng tìm anh, cho nên Lâm Vĩnh Mặc mới tìm người điều tra. Cuối cùng thì mấy ngày nay cũng thu được một tấm hình, mà tấm hình này hiện giờ đang nằm lẻ loi ở trước mặt Lý Hồng Vũ.

Lý Hồng Vũ nhìn tấm hình trước mắt, viền mắt thoáng cái đỏ lên.

Lâm Vĩnh Mặc ngồi lên xe, trong bụng thở ra một hơi. Kiếp trước, Lý Hồng Vũ làm hại anh và Hân Nguyệt, có lẽ nên để cậu ta từ từ chuộc tội ở trong nhà tù đi. Còn về phần tha thứ hay không tha thứ, buông tha hay không buông tha, trong lòng bọn họ mới có thể thoải mái một chút.

Người, không cần thiết phải cứ ôm mãi ân ân oán oán. Dù sao việc đã đến nước này, Lý Hồng Vũ cũng nhận phải báo ứng trừng phạt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: (Ngoại truyện) Sinh hạ

Xe của Lâm Vĩnh Mặc vừa vận tới dưới lầu công ty, lập tức nhận được cuộc điện thoại từ nhà gọi tới. Sắc mặt của anh nhất thời đại biến, vội vàng để cho lái xe chạy tới bệnh viện, bởi vì Hoàng Hân Nguyệt sắp sinh rồi.

Bởi vì kích động, cả người Lâm Vĩnh Mặc đều đã run rẩy, anh nhanh chóng chạy tới cửa bệnh viện, mà đi Vương đang đứng ở trước cửa chờ anh, vừa thấy anh đến, lập tức dẫn anh tới cửa phòng sinh của Hoàng Hân Nguyệt, lúc này trước cửa phòng sinh đứng đầy một đám người.

Lâm Vĩnh Mặc trực tiếp đi vào, một đám người lại càng khẩn trương chân tay đổ mồ hôi.

"Như thế nào rồi? Hân Nguyệt sao rồi?" Sắc mặt Lâm Vĩnh Mặc đại biến, phải biết rằng, phụ nữ sinh, cũng giống như bước vào Quỷ Môn quan. Nhưng mà cái đó không có quan hệ gì với Lâm Vĩnh Mặc yêu thích Hoàng Hân Nguyệt. Hơn nữa cũng là lần đầu tiên anh làm ba, mong đợi một sinh linh bé bỏng chào đời, sao có thể không khẩn trương được chứ.

"Vừa mới đưa vào thôi, nước ối đã vỡ, bác sĩ nói rất nhanh sẽ sinh." Nơi này người bình tĩnh nhất vẫn là Ngô Văn.

Trước cửa phòng sinh có ông nội, còn có chị dâu đương nhiên còn có người nhà họ. Lúc ấy, điều khiến Lâm Vĩnh Mặc bất ngờ là có bà xã của Lư Hoa, Tiểu Tiểu --- với tiểu tử thú vị luôn đuổi theo Hoàng Hân Nguyệt vẫn kêu là mẹ vợ mấy tháng nay. Diễm Đan

Tiểu Tiểu nhìn thấy Lâm Vĩnh Mặc dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai mẹ con họ, có chút xấu hổ giải thích: "Chúng ta vừa ăn điểm tâm cùng với Hân Nguyệt, sau đó bỗng nhiên Hân Nguyệt la lên đau bụng, chúng ta cùng nhau đi đến bệnh viện."

"Ba vợ à, ánh mắt của ba là có ý gì, nhanh lên, vợ của anh mau ra đây nào." Tiểu tử kia gọi là Lư Võ, có thể thấy được Lư Hoa kia kỳ vọng vào con

trai mình giỏi văn võ cỡ nào.

Lưu Võ quay đầu nhìn chăm chú Lâm Vĩnh Mặc một cái, sau đó lại quay người nhìn chăm chú vào cửa phòng sinh. Đối với những ánh mắt quái dị của người khác, Tiểu Tiểu chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Không có cách nào, vì hạnh phúc của con trai sau này, người mẹ như cô cũng cần phải cố gắng đuổi theo phía sau, giúp đỡ thu dọn cục diện hỗn loạn này. Tưởng rằng bây giờ thằng bé chỉ nói đùa giỡn, nhưng thật không ngờ, thằng bé lại suy nghĩ nghiêm túc như vậy.

Nhưng mà, đáng đáp vợ chồng Lâm Vĩnh Mặc cũng không tới nỗi nào, mặc kệ sinh ra con trai hay con gái, nhất định sẽ không kém lắm đâu.

Làm ba làm mẹ, Tiểu Tiểu cũng vô cùng rối rắm chứ. Ai bảo con trai thích "vợ" đặc biệt như thế cơ chứ, aizz~~~~~ lqđ

Bên này Tiểu Tiểu đang thờ dài, bên kia truyền tới từng trận giọng hét tràn đầy đau khổ từ phòng sinh, tất cả mọi người lại lâm vào trạng thái lo lắng.

Sinh (2)

"Mẹ vợ ơi cố lên----" tiểu tử Lưu Võ này trực tiếp ghé vào cửa phòng sinh, tiết kiệm hơn so với ông chồng Lâm Vĩnh Mặc, lại gấp gáp hơn cả người ba vợ này nữa.

Tiểu Tiểu đứng ở một bên, bày tỏ nhìn trời nhìn đất cũng không nguyện ý nhìn đến tên tiểu tử thối này. Tiểu Tiểu cực kỳ nghi hoặc, trước kia tiểu tử thối này rất cần người lớn. Đúng là chưa bao giờ giống như hiện tại, vứt bỏ ba mẹ, chỉ vì thằng bé muốn "vợ".

Tiểu Tiểu đứng một bên vừa nhìn đứa con vô lương tâm kia, vừa ngậm an ủi chính mình. Khó trách ông xã luôn luôn tìm mình kẻ khổ. Thôi, cô cũng nên quay trở về tìm ông xã an ủi vậy.. diễn đàn lqđ.

Từ phòng sinh truyền ra một tiếng hét chói tai, tiếp theo đó một giọng trẻ con khóc lóc vang lên. Lúc này, một đám người tinh thần cực kỳ phấn chấn, cũng thật cao hứng hô: "Sinh rồi, sinh rồi....."

Lâm Vĩnh Mặc nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh kia toàn thân run rẩy, nhưng mà lúc này trong lòng anh càng thêm lo lắng Hoàng Hân Nguyệt. Tiếp theo một y tá vội vàng chạy ra, bị mọi người vây quanh, mọi người mồm năm miệng mười hỏi: "Sản phụ như thế nào rồi?"

"Là con trai hay con gái?"

"Mẹ và con đều khỏe mạnh chứ?"

"Là con trai, mọi người không nên cản đường, mau tránh đường." Y tá vội vàng chạy, đoán là nghe theo lời bác sĩ chạy đi lấy thuốc, hoặc là lấy cái gì rồi.

Theo lời nói của y tá, cả người Lưu Võ chán chường ngã ngồi ở trên ghế, lôi kéo Tiểu Tiểu đang lo lắng ở bên cạnh hỏi: "Mẹ, con không muốn, con muốn em gái cơ, hu hu....."

Lúc này Lưu Võ mới giống như một đứa trẻ, khóc lóc đòi mẹ mua kẹo. Nhưng mà, nếu đứa bé kia giống kẹo vậy thì tốt rồi.

"Cái đó, tiểu Võ à. Di Hoàng sinh em trai, về sau con lại có thêm một em trai, chẳng lẽ con không nên vui mừng sao?"

Lưu Võ ghen ngào nói: "Nhưng mà mẹ, con muốn em gái, về sau em gái có thể là bà xã của con, trên phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao?"

Lúc này Tiểu Tiểu lệ rơi đầy mặt, ân hận lúc đầu đã làm sai. Điều nói trưởng thành sớm thằng bé sẽ biết lo lắng việc nhà. Con trai nhà bọn họ, không yêu thích cái gì khác, chỉ yêu thích xem phim hàn, thật không biết nó giống ai nữa.

"Tiểu tử thối, ngậm miệng."

Lâm Vĩnh Mặc quát lên, phòng sinh lại truyền tới một tiếng xé rách kêu la, không biết có phải do giọng hét vừa rồi quá lâu hay không, cảm giác giọng có hơi khàn khàn. Lâm Vĩnh Mặc ngồi ở một bên nhẹ giọng nói: "Vẫn còn một đứa bé nữa."

Mẹ Lâm đi lên phía trước kéo anh hỏi: "Là sinh đôi, tại sao trước đây không nghe các con nói gì?"

Lúc này, Lâm Vĩnh Mặc nghe được tiếng kêu la của Hoàng Hân Nguyệt, hốc mắt tức khắc đỏ lên, ngay cả chất vấn của mẹ Lâm cũng tỏ ra một nỗi nhột nhột.

"Bà thông gia, mau....mau nghe, sinh rồi, sinh rồi....." Lời mẹ Hoàng vừa dứt, trong bệnh viện cũng vang lên một tiếng khóc của trẻ con.

Sinh (3)

Có lẽ là do sinh đứa trước nên đã thêm một vài phân, cho nên đứa bé thứ hai có vẻ thuận lợi hơn. Sau đó sắc mặt bác sĩ mặt mỉm cười đi ra, toàn bộ người nhà hưng phấn lôi kéo bác sĩ, trong một thoáng bác sĩ lộ ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Mẹ và con đều cực kỳ khỏe mạnh, là sinh đôi. Hiện tại y tá đã đang chăm sóc bà mẹ, tắm rửa cho đứa bé, sau đó sẽ đưa đến phòng bệnh bình thường."

"Cảm ơn bác sĩ....."

"Cảm ơn, quá tốt rồi. Mẹ con đều bình an, đi qua xem một chút. Vãn à, chúng ta gọi điện nói cho ông nội và ba con, thuận tiện nói chị Vương chuẩn bị đưa tôi một ít cháo dinh dưỡng, đi thôi!" Mẹ Lâm hưng phấn lôi kéo Ngô Văn đi ra ngoài.

Mà bà mẹ Hoàng lại vội vàng chạy tới trước cửa phòng bệnh chờ, tại đây chỉ còn Lâm Vĩnh Mặc và Tiểu Tiểu đang lúng túng, còn có khuôn mặt đầy nước mắt của Lưu Võ ở nơi đó. diễn.đàn.lê.quý.đôn

Tiếp đó, cậu bé đi xuống ghế dựa, đi tới bên người Lâm Vĩnh Mặc, lôi kéo góc áo của anh hỏi: "Sinh đôi có phải đều là con trai không?"

Lúc này, thật sự Lâm Vĩnh Mặc có phản kích động, hoàn toàn không để ý tới cậu bé, mà là khẩn trương nhìn cửa phòng sinh. Tiểu Tiểu vội vàng chạy lại kéo Lưu Võ qua một bên. Lúc này cửa phòng sinh bị đẩy ra, về mặt hai đứa bé nhỏ nhỏ đã ngủ say nằm bên người Hoàng Hân nguyệt.

Lâm Vĩnh Mặc vội vã đi lên phía trước, y tá sợ anh lo lắng, giải thích nói: "Người mẹ quá mệt mỏi thôi, đã ngủ mê man rồi. Trước tiên nên đi về phòng sinh!"

"Cảm ơn, tốt lắm, cảm ơn." Đối với lời nói lộn xộn của Lâm Vĩnh Mặc, các y tá cũng có thể hiểu, lập tức đưa Hoàng Hân Nguyệt và hai đứa bé song sinh về phòng bệnh.

"Tiểu Võ à, chúng ta về nhà trước. Ngày mai quay trở lại xem em trai và em gái có được không?" Tiểu Tiểu không thể không ôm Lư Võ, sợ cậu bé chạy lên gây phiền phức.

"Mẹ ơi, vợ của con sinh rồi, ha ha.....Được rồi ạ, chúng ta về nhà trước, lấy bánh quy mà con yêu thích nhất cho em ấy ăn, đi thôi." Ngay sau đó, Lưu Vô lôi kéo về mặt im lặng của Tiêu Tiêu đi về phía công bệnh viện.

Trong lòng Tiểu Tiểu châm chọc một trận. Con trai ơi, hiện giờ mới sinh, sẽ không ăn được bánh quy gì đó đâu. Đáng tiếc, vì tránh cho phiền toái, cô vẫn lựa chọn ngậm miệng.

Ngay lúc bọn họ lơ đãng, Lưu Võ đã ngầm bảo vệ, mãi cho đến về sau.

Lúc này, trong phòng bệnh Hoàng Hân Nguyệt từ từ tỉnh lại, mở mắt, lập tức nhìn thấy hốc mắt Lâm Vĩnh Mặc hồng hồng ngồi ở bên người cô. Giọng nói của cô có hơi khàn khàn, nhẹ giọng hỏi: "Bọn nhỏ đâu rồi?"

Lâm Vĩnh Mặc chỉ chỉ bên trái, chỉ thấy hai đứa bé đang lẳng lẳng ngủ ở trong nôi. Lúc này cô mới yên tâm, trước lúc hôn mê chỉ kịp nhìn qua một cái, lúc này vừa thấy, trái tim đều tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

"Về sau không cần phải sinh nữa." Lâm Vĩnh Mặc cầm lấy tay của cô, Hoàng Hân Nguyệt quay đầu lại hỏi: "Vì sao?"

"Đầu một lần là đủ rồi, ngoan." Trong mắt Lâm Vĩnh Mặc tràn đầy yêu thương. Hoàng Hân Nguyệt vuốt gò má của anh, nở một nụ cười suy yếu, không nói đáp ứng, cũng không nói cự tuyệt, chỉ là yên lặng nhìn anh. Miu - lqđ

Lâm Vĩnh Mặc cầm tay cô lên hôn lên một cái, nhẹ giọng nói: "Ngủ một lát nữa đi."

Hoàng Hân Nguyệt cũng thật sự rất mệt mỏi, vừa nhắm mắt đã ngủ thiếp đi. Trong lúc cô ngủ lại không hề biết rằng, Lâm Vĩnh Mặc si ngốc nhìn khuôn mặt ngủ say của cô.

Lúc này ánh mặt trời chiếu vào, năm tháng yên tĩnh hạnh phúc như vậy, chỉ một người đã đủ, cũng không uổng cuộc đời này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Xấu Thành Vợ Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).